

Tháng Hai, 2020

Thơ xướng: LẮNG TIẾNG CHUÔNG

Thất thập còn ngôi cõi sắc không
Thân từ tứ đại thuận tam tông
Xuân Thu mây nổi coi hoa rụng
Đông Hạ gió cời khởi bát phong
Chiều xuống dương tà qua kẽ lá
Đêm tàn nguyệt toạ ẩn cảnh thông
Sát na vọng tưởng còn vương vấn!
Tịch tĩnh tâm buông... lắng tiếng chuông.

Kiều Mộng Hà

Feb 25th2020

Thơ họa: AN LẠC MỘT ĐỜI

Cuộc đời, có có lại không không
Như cánh lá rơi dưới cội tông
Ngắm áng mây trời về hướng Bắc
Trông cơn gió cuốn bụi rừng Phong
Kìa bầy chim nhạn ngang đầu núi
Thêm chú nai con giữa rặng thông
Chợt thấy lòng mình thư thái lạ
Chùa đâu vắng lại một hồi chuông.

Tường Thuý

25/2/2020

Thơ họa: DÒNG SÔNG

Róc ra róc rách vọng thình không
Trong vắt thanh thanh chiếu bóng tông
Xuôi chảy nương đồng như giải lụa
Tung hoành ghềnh thác tợ cuồng phong
Hiện hòa uốn lượn quanh rừng bách
Giận dữ thét gào dưới gốc thông
Vuốt núi băng ngàn bao vạn dặm
Tìm về cổ tự tiếng ngân chuông

Thúy M

Feb 27th 2020

Thơ họa: CHIỀU QUÊ

Vàng dương lụn tắt cuối đồng không
Lâm lũ trâu đi, dáng phục tông
Tiếng sáo vi vu êm khúc nhạc
Gió chiều phàn phật mạnh cuồng phong
Mái tranh xiêu vẹo sau rừng trúc
Con lạch lờ đờ trước rặng thông
Khói bếp nhà ai lan tỏa nhẹ
Không gian tĩnh mịch vắng hồi chuông.

Nguyễn P. Thúy

Bạn Đã Sợ Chưa?

Sáng nay 2-24-2020, khi lướt internet để tìm tài liệu viết bài, người viết thấy một bản tin dưới đây từ Nhật báo Người Việt:

“... Trung Tâm Phòng Chống Dịch Bệnh Hoa Kỳ (CDC) hôm thứ Hai, 24 tháng Hai, loan báo có thêm 18 hành khách trở về Hoa Kỳ từ chiếc du thuyền Diamond Princess, từng bị biệt lập ở Yokohama, Nhật, nay được xác nhận là dương tính với virus COVID-19.

Con số này nâng tổng số các trường hợp xác nhận nhiễm virus sau khi từ du thuyền về Hoa Kỳ lên thành 36 người, theo bản tin của tờ Washington Post...”

Qua tài liệu này có lẽ Bạn sẽ thắc mắc muốn biết tàu Diamond Princess như thế nào nhỉ? Người viết đã vào Wikipedia tìm được tài liệu dưới đây, mời bạn đọc nhé.

“... **Diamond Princess** là một tàu du lịch thuộc sở hữu và điều hành bởi Princess Cruise. Tàu bắt đầu hoạt động vào tháng 3 năm 2004 và chủ yếu đi du lịch ở châu Á trong mùa hè ở bán cầu bắc và Úc trong mùa hè ở bán cầu nam.

Các ca bệnh COVID-19

Vào ngày 4 tháng 2 năm 2020, con tàu đã ở vùng biển Nhật Bản khi 10 hành khách được chẩn đoán mắc bệnh COVID-19 (do virus corona mới 2019-nCoV), là một phần trong dịch virus corona Vũ Hán năm 2019 – 2020. Tổng cộng có 3700 hành khách và phi hành đoàn đã bị Bộ Y tế, Lao động và Phúc lợi Nhật Bản cách ly trong khoảng thời gian 14 ngày, ngoài khơi cảng Yokohama, Nhật Bản

Tính đến 13 tháng 2 năm 2020, con tàu đã được cách ly ngoài cảng Yokohama với 218 người trên tàu nhiễm coronavirus mới được xác nhận.

Ngày 14 tháng 2 năm 2020, chính phủ Nhật đã gửi lên tàu 2000 chiếc iPhone (cho 2000 phòng trên tàu) với ứng dụng cài sẵn để giúp cho người trên tàu có thể yêu cầu y tế, bác sỹ, cập nhật thông tin y tế chính thức.

Vào sáng ngày 19 tháng 2 năm 2020, 500 hành khách (chủ yếu là người cao tuổi có kết quả xét nghiệm âm tính với COVID-19) đầu tiên đã được rời tàu sau 2 tuần cách ly...”

(Nguồn: Trích trong Wikipedia)

Với số lượng người nhiễm COVID 19 nhanh chóng giữa những người bị cô lập trong gian phòng nhỏ bé trong những ngày tàu Diamond Princess phải bị cách ly không cho xuống tàu, khiến cho chúng ta phải suy nghĩ lại việc du lịch bằng tàu du lịch có an toàn hay không thì sáng nay một người bạn vừa gửi chia sẻ một tài liệu dưới đây. Mời bạn cùng đọc với người viết nhé.

10 sự thật gây “vỡ mộng” về những chuyến du thuyền xa hoa

Du thuyền là một phương tiện du lịch tuyệt vời. Nhưng liệu những chuyến du lịch xa hoa ấy có phải là sự lựa chọn thích hợp cho kỳ nghỉ tiếp theo của bạn?

Không giống sự tù túng và nhàm chán trên những chuyến bay chỉ có một không gian nhỏ, du thuyền cung cấp các hoạt động giải trí thú vị và những món ăn phong phú đủ để bạn tận hưởng trong nhiều ngày trời. Tuy nhiên, cuộc sống trên du thuyền không chỉ toàn màu hồng. Mỗi con tàu chở hàng ngàn hành khách lênh đênh trên biển giống như một xã hội thu nhỏ bị cách ly với thế giới bên ngoài, và những mặt tối trên những chuyến tàu đó có thể khiến bạn phải xem xét lại kỳ nghỉ tiếp theo của mình.

Tốc độ lây lan của virus

Một không gian giới hạn như du thuyền là môi trường lý tưởng cho sự lây lan của các loại bệnh tật và virus. Từ cảm lạnh thông thường đến những bệnh nghiêm trọng, virus có thể lan truyền tại các khu vực công cộng, kể cả trên khay đồ ăn. Chất lượng không khí trên các tàu du lịch nhìn chung là kém và chỉ một hành khách bị bệnh cũng có thể lây cho hầu hết những người còn lại.

Đôi khi, hệ thống ống nước có thể là nguyên do cho sự phát tán của bệnh tật. Vào tháng 2 năm 2013, 3143 hành khách tàu Carnival Triumph (Bahamas) đã phải chịu đựng cảnh nước thải chảy dọc theo các bức tường và trên

sàn nhà sau một đám cháy nhỏ. Chỉ một tháng sau, một thảm họa tương tự đã xảy ra trên một con tàu Carnival khác.

Thức ăn

Khi một tàu du lịch khởi hành từ bến cảng, nó cần có đủ thức ăn để cung cấp cho tất cả hành khách trong toàn bộ chuyến đi. Tuy nhiên, đã có nhiều hơn một vài trường hợp con tàu cạn kiệt thức ăn trước khi hành trình kết thúc. Thậm chí tệ hơn, vào những ngày cuối trước khi cập bến, thực phẩm được tích trữ lúc đầu đã không còn tươi nữa, dẫn đến ngộ độc thực phẩm tràn lan. Đây là điều đã xảy ra vào tháng 12 năm 2017, khi gần 200 hành khách trên tàu Ovation of the Seas (Bahamas) bị ốm nặng sau một bữa ăn trưa. Trên thực tế, Trung tâm Kiểm soát và Phòng ngừa Dịch bệnh Mỹ báo cáo rằng cứ mỗi 10 hành khách sẽ có 1 người mắc bệnh về đường tiêu hóa do thực phẩm gây ra trong hành trình của họ.

Hệ thống xả thải dễ gặp trục trặc

Quy trình xả thải trên tàu du lịch được thiết kế rất hiệu quả để xả chất thải vào đại dương qua hệ thống chân không. Tuy nhiên, mặt trái của nó là nếu một vị khách làm tắc bồn cầu, mọi nhà vệ sinh trên tàu đều bị ảnh hưởng. Và cũng giống như trên bờ, nhiều người không thực sự quan tâm đến những gì họ cố gắng vứt đi. Đã từng có những trường hợp hành khách thử xả... quần áo và giày dép xuống bồn cầu.

Vậy chất thải sẽ đi đâu

Một tàu du lịch có kích thước tiêu chuẩn được ước tính sẽ thải ra từ 530m³ đến 800m³ chất thải mỗi tuần. Theo ước tính, mỗi năm toàn bộ ngành công nghiệp này đổ trực tiếp hơn 1 tỷ gallon chất thải vào đại dương, gây hại cho cả sinh vật biển và con người.

Tàu du lịch là tác nhân gây ô nhiễm môi trường nặng

Ngoài việc xả thải trực tiếp vào đại dương, tàu du lịch tiêu thụ rất nhiều nhiên liệu và do đó thải một lượng lưu huỳnh khổng lồ vào không khí. Mỗi ngày, số lượng khí thải do các con tàu xả ra bằng 13.1 triệu chiếc ô tô. Hiệp hội môi trường của Đức, Naturschutzbund Deutschland (NABU) xác định rằng chất lượng không khí trên tàu du lịch kém hơn khoảng 20 lần so với tại các đô thị bận rộn. Điều này là do bụi mịn và bồ hóng được thải ra từ các ống khói, cũng như các oxit nitơ và kim loại nặng có hại sản sinh từ quá trình đốt cháy nhiên liệu.

Tỷ lệ phạm tội do bia rượu

Số lượng lớn đồ uống có cồn cùng với không gian chật hẹp có thể là tác nhân gây ra tỷ lệ phạm tội cao trên tàu, đặc biệt là tấn công tình dục. Trong năm 2016, từng có 92 số vụ phạm tội được cho là đã xảy ra chỉ trên một chuyến tàu, 62 trong số đó là các cuộc tấn công tình dục. Và theo thống kê của FBI, tỷ lệ kết án đối với những tội phạm trên tàu rất thấp, chỉ 7% người phạm tội tình dục cuối cùng bị trừng phạt.

Việc phải cùng ở trong một không gian giới hạn cũng dễ dẫn đến xung đột và đánh nhau. Ngoài ra, du thuyền là một môi trường lý tưởng cho các tay trộm vặt, khi mà hành khách thường không để ý đến đồ đạc cá nhân khi tham gia các hoạt động giải trí, và có xu hướng dành nhiều thời gian ở bên ngoài phòng của họ.

Sự cố (bao gồm cả hỏa hoạn) khá phổ biến

Bên trong mỗi con tàu lớn là một hệ thống máy móc khổng lồ, bởi vậy sự cố kỹ thuật đôi khi vẫn xảy ra. Theo công ty nghiên cứu G.P. Wild, mỗi năm có khoảng 60 người bị thương và 10 người chết trên tàu du lịch do tai nạn kỹ thuật. Nguyên nhân phổ biến nhất là do các vụ hỏa hoạn nhỏ hoặc vụ nổ. Một vài tai nạn khác có thể xảy ra đến là va chạm tàu hoặc đắm tàu.

Tuy những tai nạn như vậy có thể xảy ra ở bất cứ đâu, nhưng chúng đặc biệt gây hậu quả nặng nề trên một con tàu giữa đại dương, bởi việc trốn thoát thường là không thể.

Mọi người rơi xuống biển thường xuyên hơn bạn nghĩ

Tuy có lẽ không phải là mối nguy hiểm lớn nhất khi đi tàu, báo cáo năm 2016 của công ty G.P. Wild cho rằng có khoảng 19 người rơi khỏi tàu du lịch hoặc phà mỗi năm.

May mắn thay, điều này không nhất thiết là một bản án tử hình. Từ năm 2009 đến năm 2016, chỉ có 8 trong số những cú ngã đó dẫn đến tử vong. Tuy nhiên, bạn không nên đứng gần lan can nếu đã uống rượu hoặc đang say sòng.

Cướp biển là có thật

Theo Trung tâm Theo dõi Cướp biển của Cục Hàng hải Quốc tế, trong năm 2009, những tên cướp biển dọc bờ biển Somalia đã tấn công 214 con tàu. Tuy nhiên, chỉ 47 trong số 214 lần đó thật sự dẫn đến cướp tàu. 12 con tàu trong số đó, cùng với 263 thuyền viên, đã bị bắt giữ để đòi tiền chuộc.

Tin tốt là các tàu du lịch thường không phải mục tiêu ưa thích của cướp biển, nhưng điều đó không có nghĩa là hành khách miễn nhiệm với mối đe dọa đó. Năm 2017, hành khách trên một chiếc du thuyền đã phải trải qua 10 đêm chìm trong bóng tối và cảm lạnh nhằm tránh thu hút sự chú ý của cướp biển. Các hành khách đã rất sợ hãi, đặc biệt khi họ bị yêu cầu tham gia vào một cuộc tập trận nhằm chống lại cuộc tấn công của cướp biển.

Hành khách có thể phải ngủ chung với rệp giường

Bất chấp mọi nỗ lực ngăn chặn, rệp thường xuyên tìm được đường lên tàu thông qua hành lý của hành khách. Khi ở trên tàu, rệp có thể lây lan nhanh chóng nhờ vào không gian chật hẹp.

Thật không may, không thể làm gì để giải quyết vấn đề cho đến khi hành trình kết thúc, bởi tiêu diệt chúng đòi hỏi quy trình xử lý nhiệt mạnh, điều không thể làm được trên một chuyến du thuyền đang hoạt động.

Trên thực tế, không nhất thiết là bạn sẽ gặp phải 10 điều “kinh hoàng” kể trên trong chuyến du thuyền của mình. Chỉ là khi mọi thứ đi sai, nó có thể là một trải nghiệm không dễ chịu chút nào. Bình thường thì du lịch trên biển vẫn là một cách ly kỳ và tuyệt vời để khám phá thế giới. Tuy nhiên, nếu bạn là người có vấn đề về hô hấp hoặc dạ dày, chúng tôi khuyên bạn hãy suy nghĩ kỹ trước khi đặt chân lên một chuyến du thuyền.

(Nguồn: Email bạn gửi. Cảm ơn chị Mai Kiệt - Không thấy đề tên tác giả bài viết)

Dưới đây là một số lời khuyên giúp phòng chống dịch bệnh COVID 19 này:

Vì sao phải mang khẩu trang?

Khi một người ho hoặc hắt hơi, các giọt nước nhỏ li ti sẽ bắn ra từ miệng họ. Vì rất nhỏ nên chúng có thể bay xa trong không khí, thậm chí lan xa tới 40m, gieo rắc mầm bệnh (nếu có) dọc theo đường bay. Và bạn vẫn có thể hít phải các giọt nước li ti này trong vòng 5 phút sau khi ai đó ho.

Vì thế, nên tránh các nơi đông người có không khí ngột ngạt (trong phòng kín, máy lạnh), nên ưu tiên những môi trường thoáng đãng có gió lưu thông, có thể làm giảm nồng độ virus trong không khí.

2. Vì sao phải rửa tay?

Vì các chất dịch của người bệnh có thể bám vào tay họ, dính vào các vật dụng. Bạn cầm vào đó là đã dây nhiễm virus. Ví dụ: nắm cửa, tay vịn thang máy, thiết bị trong nhà vệ sinh, bắt tay...

Nhiều nghiên cứu cho thấy rửa tay còn hiệu quả hơn cả mang khẩu trang để ngừa bệnh. Bạn cũng có thể mua các dung dịch rửa tay khô để chà xát tay trong ít nhất 20 giây.

3. Vì sao phải đi khám bệnh sớm?

LỜI KHUYÊN PHÒNG NGỪA VIRUS CORONA (nCoV) MỚI TỪ TRUNG QUỐC

Không chỉ Vũ Hán, dịch bệnh này đã bùng phát ở **gần như tất cả các tỉnh TQ**

CẦN TRÁNH

- Tiếp xúc động vật sống, như gia cầm, chim
- Ăn thịt tái, sống
- Nơi đông người và ở gần người sức khỏe yếu

NÊN

- Rửa tay thường xuyên với xà phòng
- Đeo khẩu trang (loại N95), che kín mũi miệng
- Dùng khăn che miệng khi ho và hắt hơi
- Đi khám khi có triệu chứng sốt, ho, hụt hơi, khó thở

Tránh các điểm du lịch có đông người Trung Quốc như Nha Trang, Đà Lạt, Phan Thiết, Đà Nẵng...

TRITHUC.VN | MINISTRY OF HEALTH SINGAPORE

Khác với dịch SARS khi y học còn chưa biết căn nguyên là gì. Ngày nay, đã có xét nghiệm huyết thanh chẩn đoán sớm nhiễm virus corona. Nên nếu bạn được chẩn đoán sớm và cách ly sớm, bạn đã làm một điều tốt cho cộng đồng và tăng khả năng sống cho mình.

4. Tăng cường sức đề kháng

Vui Tết điều độ, hạn chế rượu bia, ăn nhiều rau xanh và trái cây, không ăn thịt động vật hoang dã...
(Nguồn: sưu tầm trên net)

Mời Bạn xem Youtube Bốn bé chó được mang khẩu trang phòng ngừa đại dịch CORONAVIRUS và COVID19" on YouTube cho vui để quên đi nỗi lo sợ vì COVID 19 nhé,

<https://youtu.be/P2Na997FeWk>

Và xem một vài cách làm khẩu trang tại nhà để chống dịch COVID 19, nếu không mua được khẩu trang

1-Cách Làm Khẩu Trang Y Tế Tại Nhà Chống Dịch [CO.RO.NA](https://www.youtube.com/watch?v=FF0d4cKayDg&feature=youtu.be)

<https://www.youtube.com/watch?v=FF0d4cKayDg&feature=youtu.be>

2-How to make Medical Mask to prevent coronavirus

<https://www.youtube.com/watch?v=OwT4yCskHy8>

3-Khẩu trang muối tiêu giết virus corona trong 5 phút làm tại nhà_ Nghiên cứu ở ĐH Alberta Canada

https://www.youtube.com/watch?v=9yK_SqDOwas

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 503-ORTB 2242020)

MYMOSA

May mà một tuần sau ngày bãi trường My mới bị bệnh. Không biết con bé ăn phải món gì hay lây ở đâu mà bị thương hàn, người ngợp chỉ còn da bọc xương. Mái tóc chấm vai óng mượt ngày nào bây giờ le hoe, xơ xác. Nhìn vào gương con bé còn không nhận ra mình! Mẹ cứ vuốt đầu con gái mà xót xa. Điều khổ nhất là My thèm ăn đủ thứ, nhưng chỉ được húp cháo hoặc nước súp. Mẹ nói ăn cơm vào là thủng ruột tức thì. Ba cũng kể, ngày xưa cô Út của My năm lên bảy bị thương hàn. Lúc khỏi bệnh, bà nội vì dốt, cứ ép cô Út ăn cơm, vài hôm sau cô chết vì bị thủng ruột. Ông nội khóc quá chừng, dòng họ đã hiếm con gái, mà cô Út lại đẹp nhất trong số tám người con. My nghe xong, sợ chết nên ráng húp cháo (đôi khi còn chan thêm nước mắt mới là thấm sâu!)

Còn cả tháng nữa mới tựu trường nên ba mẹ bàn nhau cho My lên Đà Lạt dưỡng bệnh. Di Hai của My theo chồng lên trên ấy cả chục năm nay. Dương Hai là công chức đổi lên làm việc ở Tòa Thị Trường. Mẹ sẽ dẫn My lên Đà Lạt, ở chơi với dì ít hôm rồi về. My ở lại độ ba tuần để hưởng không khí trong lành, mát mẻ của xứ hoa đào.

Vì là lần đầu đi trên con đường này nên mọi thứ đều rất mới mẻ lạ lẫm đối với My. Hai hòn đá chông ở Đình Quán khiến con bé hơi rét, thậm chí "nó" mà rớt xuống thì mấy cái nhà phía dưới chắc sẽ dẹp lép như cái bánh tráng! Những đồi trà ngút ngàn, thẳng tắp chạy vào tận chân núi xa xa, thấp thoáng từng đoàn phụ nữ mang giỏ hái trà, toàn bộ đẹp như một bức tranh thủy mặc.

Xe đồ ngừng tại Bảo Lộc cho hành khách dùng cơm trưa. Mẹ kêu một đĩa cơm sườn nướng thơm phức. Phần My thì mẹ đã chuẩn bị sẵn một hộp cơm nhão gần như cháo đặc ăn với ruốc! Thấy bộ mặt iu xiu của con gái, mẹ an

úi ráng kiêng cũ thêm ít hôm nữa sẽ được ăn uống bình thường. Xe qua khỏi Di Linh là không khí thay đổi hẳn. My cảm thấy mát mẻ, khỏe khoắn hẳn ra và xe cũng bắt đầu lên dốc, có những chỗ con đường ngoằn ngoèo như ruột gà. Càng lên cao, thông hai bên đường càng nhiều, không khí thơm ngát mùi nhựa thông. My không dám nhìn ra cửa sổ vì xe chạy trên cao, một bên là vực thẳm, sâu hun hút phía dưới. Mỗi lần hai chiếc xe ngược chiều qua mặt nhau là con bé thấy thót cả ruột vì sợ!

Ba đã đánh điện báo trước nên dì Sáu ra tận bến xe đón. My thấy càng ngày dì càng đầy đà. Tuy ngoài bốn mươi mà da mặt dì không một nếp nhăn, trắng mịn rất đẹp. Mẹ thua dì hai tuổi, nhưng cái nắng gay gắt của Sài Gòn khiến mẹ trông già hơn dì chút xíu. Nhà dì Hai là một căn biệt thự xinh xắn nằm gần cuối đường Phan Đình Phùng. Không phải nhờ số lương công chức của dựng Hai, mà chính nhờ cửa tiệm bán phụ tùng và sửa xe gắn máy của dì mới có tiền mua căn biệt thự này. Dì vốn có tay buôn bán nên khách hàng rất đông. Qua khỏi cánh cửa sắt ngoài cổng là một khoảng sân trồng rất nhiều hoa. Trong góc vườn, sát hàng rào có một cây khá cao, nở từng chùm hoa vàng rực rỡ, sau này My mới biết tên là Mimosa.

Trong những ngày còn ở Đà Lạt, chị Trúc đèo My đi chơi trên những con đường dẫn vào những làng mạc xa xa, nơi có vườn trồng nhiều trái cây như mận, dâu. Những công rẫy trồng đủ thứ rau đã làm nên danh tiếng "Rau Đà Lạt" lẫy lừng. Dọc hai bên đường, My thấy nhiều ối là nhiều những đóa hoa màu vàng. Những đóa hoa này vừa giống hoa cúc lại tựa tựa hoa quỳ. Thân cây cao khỏi đầu người cho hoa chỉ chít, làm nên hai hàng rào thiên nhiên rực rỡ vàng. My cũng hỏi chị Thanh Trúc, chị bảo đó là dã quỳ. Chao ối, cái tên thật là đẹp và hoa cũng thật là đẹp. Từ đó bỗng nhiên My đam ra yêu nhất hoa dã quỳ. Tại My thấy loài hoa này có chút gì đó hoang dại chứ không kiêu sa như hồng, như lan, cũng không "tiểu thư" cổ điển như những loại cúc thường.

Dì dựng có ba người con. Chị Thanh Mai lớn nhất đã lập gia đình và theo chồng xuống Nha Trang. Anh Minh học trường Trần Hưng Đạo. Anh vừa đậu Tú tài hai, khóa tới đây sẽ xuống Sài Gòn học Kỹ Sư Phú Thọ. Chị Thanh Trúc sẽ lên lớp đệ Nhị trường trung học Bùi Thị Xuân. Hai năm rồi My không gặp anh chị, từ sau đám cưới chị của My, con bé nghĩ chắc họ thay đổi nhiều lắm. Quả thật, nghe tiếng chó sủa, một thanh niên cao lớn từ trong nhà chạy ra. Anh chàng cười thật tươi, lên tiếng chào dì Ba, rồi quay qua My, nheo mắt:

- My còn nhớ anh Minh không? Ủa, sao ốm nhom vậy nè!

Con bé chỉ biết cười bẽn lễn, mẹ phải lên tiếng:

- Em nó bị thương hàn cả tháng nay nên dì mới đem nó lên đây dưỡng bệnh đó cháu.

- Vậy mà cháu có biết gì đâu. Bảo đảm ở đây một thời gian là bé My sẽ mập mập trở lại. Để cháu xách valy cho dì.

Phòng khách nhà dì Hai rộng, chưng bày trang nhã. Phòng ăn có chiếc bàn dài với tám chiếc ghế. Bàn ghế bằng gỗ cẩm lai chạm trổ tinh xảo. Nhà có bốn phòng ngủ. Chị người làm ngủ ở căn phòng nhỏ cạnh nhà bếp. Phía sau vườn trồng rau, cải. Có hai cây mận và một giàn su su.

Dì cho biết Thanh Trúc phải ra tiệm thế dì bữa nay. Căn phòng dành cho mẹ con My nhìn ra bên hông nhà. Sát tường rào có mấy góc hồng đang trổ hoa. Khóm màu vàng, khóm màu hồng nhạt, nhưng My thích nhất là cụm hồng màu đỏ san hô. Con bé vốn thích những màu tươi thắm.

My mệt quá nên ngủ một giấc ngon lành cho tới khi mẹ đánh thức dậy ăn cơm tối. Dựng Hai vẫn vậy, nhưng chị Trúc thì thay đổi rất nhiều. Da mặt mịn màng, hai má hồng tự nhiên chớ không còn mụn đầy như hai năm trước. Chị cao hơn và mái tóc cũng dài hơn xưa. Dưới mắt của con bé My mười ba tuổi thì chị Trúc rất đẹp. Thấy My từ trong phòng đi ra, Thanh Trúc chạy lại nắm tay, ngắm con bé từ trên xuống dưới rồi kêu lên:

- Trời đất, nghe nói em bị bệnh, không ngờ lại ốm nhom ốm nhách như vậy. Không sao, dì Ba cứ để em My lại đây, cháu bảo đảm vài tuần nữa là My sẽ thành... bé bự Michelin cho dì coi. Khí hậu trên này tốt lắm.

Chiều nay My được ăn cháo gà. Trời lạnh lạnh, sau một giấc ngủ không mộng mị, My đói bụng nên ăn thật ngon lành. Mẹ vui lắm. Chị em lâu ngày mới gặp nên chuyện trò như bắp rang. Ăn xong Thanh Trúc kéo My vô phòng. Con bé choáng ngợp trước những màu xanh trong phòng cô chị. Rèm cửa màu xanh lơ, khăn trải giường, áo gối màu xanh hồ thủy, thậm chí cái mền bằng len cũng xanh rêu lộn. Trước cặp mắt tò mò của cô em họ, Thanh Trúc cười:

- Tên chị có nghĩa là cây trúc xanh đó nhỏ. Vì vậy chị thích màu xanh lắm.

Sau này My còn biết lúc nhỏ, chị Trúc hay bị tụi nam sinh chọc ghẹo:

Trúc xinh trúc mọc đầu đình.

Em xinh...

Những câu sau cứ bị “cải biên” nham nhở nên đôi khi Thanh Trúc tức đến phát khóc! Tên của người ta hay như vậy mà bị đem làm trò cười!

Mẹ chỉ ở chơi có ba hôm là phải trở về Sài Gòn. Sợ ba ở nhà ăn uống thất thường, sợ anh Trung không ai nhắc nhở sẽ theo bạn bè đi chơi mút mùa. Mẹ lo, lo, lo... như tất cả những người vợ, người mẹ Việt Nam khác. Di Hai thờ dài, chẳng mấy khi em có dịp lên chơi mà không ở lâu lâu một chút! Chả là đi lấy chồng sớm nên chị em xa nhau cũng sớm!

Ba tuần ở Đà Lạt là thời gian đẹp nhất của My. Con bé được anh Minh và chị Trúc dẫn đi chơi khắp nơi và chụp rất nhiều ảnh kỷ niệm. Thác Prenn hùng vĩ, hồ Than Thở êm đềm, thơ mộng. Chuyện tình bi thảm của hai năm mộ nơi đây khiến trái tim non nớt của My bồi hồi cả buổi. Chị Trúc dẫn My đi ăn mì Quảng và chè đậu ván bên hông chợ Đà Lạt. Những thứ này ở Sài Gòn con bé chưa bao giờ được ăn nên thấy ngon miệng lạ lùng. Mì Quảng không giống chút xíu nào với những thứ mì mà My đã được ăn như mì hoành thánh, mì vịt tiềm... Nghe chị Trúc nói loại mì này là món đặc sản của vùng Quảng Nam. Mà thật vậy, nhìn tô mì Quảng được người chạy bàn đặt xuống trước mặt, My không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy trong tô mì, ngoài những sợi mì đẹp đẹp, còn được tô điểm vài con tôm nhỏ cùng vài lát thịt heo. Ngoài ra còn có rau húng lủi, rau quế, hoa chuối thái mỏng, sà lách, vài lát ớt xanh, bánh tráng mè nướng, và đậu phụng rang giã nhỏ. Nước chỉ chan chút xíu chứ không nhiều như những loại mì thông thường. Nhưng mà ngon lạ lùng. Trước khi về Sài Gòn, My còn xin chị Trúc cho trở lại ăn lần nữa cho đã thèm. Rau cải ở xứ này thì tươi giòn giòn mà lại rẻ rẻ. Hoa thì vô số, muôn màu muôn vẻ. Nhớ cái hôm My hỏi tên những chùm hoa vàng trước sân nhà, chị Trúc nói là hoa Mimosa, rồi chị reo lên:

- À, Mimosa có chữ Mi. Từ đây chị sẽ gọi My là Mimosa... hay quá! Vậy là bỗng dưng My có cái biệt danh Mimosa. Con bé nghĩ thầm, về lại Sài Gòn, kể cho đám bạn nghe, có khối đũa ganh tị với My vì cái biệt danh diễm lệ này cho coi.

Chị Trúc dẫn My lên trường của chị cho biết. Trường Bùi Thị Xuân có hai dãy lầu đối diện nhau, cách một khoảng sân rộng. Nữ sinh ở đây nổi tiếng là đẹp. Đứng ở cổng trường nhìn thẳng qua rặng núi LangBian bốn mùa mây phủ đẹp mơ màng. Mỗi ngày chị Trúc phải leo lên con dốc, ngang qua ngôi chùa Linh Sơn cổ kính để đến trường. Có lẽ nhờ leo đồi xuống dốc hàng ngày mà các cô gái Đà Lạt nào cũng ngực nở eo thon, thân hình lý tưởng. Cũng chẳng cần thoa kem kiếc lôì thôi, cô nào cô nấy làn da cứ trắng mịn như nhung, đôi má hồng tự nhiên không khác những cánh hoa anh đào, năm nào cũng nở rộ dọc theo hai bên bờ hồ Xuân Hương mỗi độ xuân về.

Anh Minh có người yêu tên Thục Anh. Cô nàng học lớp seconde bên Lycée Yersin. Thục Anh cắt tóc tém, mặc đầm. Chị chạy chiếc xe đạp mini màu trắng mỗi lần tới chơi. Chị nói chuyện liếng thoắng, cười luôn miệng, đôi khi lại xô tiếng tây với anh Minh. My có cảm tình với Thục Anh, nhưng di Hai thì chê con nhỏ "đằm" quá. Di thích con gái phải dịu dàng hơn. Thanh Trúc nói nhỏ với My là mẹ sợ sau này khi lấy nhau, Thục Anh sẽ “ăn hiếp” anh Minh! Nhưng anh Minh yêu Thục Anh lắm. Anh đã từng cầm đàn guitar gảy từng tưng và ca ông ông: *“Đời tôi chỉ yêu có một người...”* và Thục Anh ngó bộ rất cảm động. Nhưng anh Minh còn phải học bốn năm nữa mới ra trường. Ở đời chuyện gì cũng có thể xảy ra. Một mối tình học trò biết có bền vững với thời gian? Người ta nói xa mặt cách lòng, huống hồ Sài Gòn hoa lệ lại dập dìu tài tử giai nhân...

Anh Tuấn là bạn trai của chị Thanh Trúc. Anh học Chính Trị Kinh Doanh bên viện Đại Học Đà Lạt. Anh hơn chị Trúc ba tuổi, bố anh là đồng nghiệp của dượng Hai. Anh Tuấn đẹp trai, dáng người thanh nhã nhưng ít nói. Thường thường chỉ nhìn chị Trúc nói rồi cười. Tuấn lễ đầu My không gặp Tuấn vì anh đi Nha Trang thăm ông bà nội. Anh Tuấn về đem biếu nhà di Sáu bao nhiêu là quà, nào tôm, nào cua, cá biển. Nhưng My thích nhứt món mực khô. Buổi tối nướng lên rồi đập cho tơi ra, mấy anh em ngồi nơi bộ ghé mây đằng sau vườn, vừa ăn mực nướng chằm tương ớt vừa nói chuyện quên thôi. Có hôm anh Minh kể cho My nghe chuyện con ma ở căn biệt thự màu trắng nằm trên đồi nhìn xuống hồ Xuân Hương, làm con bé không dám ngủ một mình, phải xách gối qua xin tị nạn bên phòng chị Thanh Trúc. Hôm sau di Hai rầy anh Minh lớn đầu rồi mà còn bày đặt hù con nít! Buổi tối anh Tuấn đến chơi, My hỏi chuyện đó có thật không, anh cười bảo là anh cũng chỉ nghe nói chớ chưa được diện kiến con ma nên không thể trả lời là có hay không!

Hít thở không khí trong lành, ăn rồi đi chơi, đêm nào cũng ngủ một giấc quên cả trời đất, nên chỉ hai tuần sau là mặt mày con bé đã thấy phình phính. Mái tóc cũng óng ả hơn. Thanh Trúc nói đùa chỉ còn một tuần lễ để “vỗ béo” bé My. Phải làm sao cho di dượng Ba không nhận ra con gái mình nữa mới là tài. Sáng nào Thanh Trúc

cũng ép My ăn một khúc bánh mì trét bơ có phết một lớp mút dâu, cộng thêm một ly sữa nóng. Con bé vỗ cái bụng căng phồng kêu lên: “Chị Trúc ơi, em ú nu, sắp thành con heo rồi đây nè!” Chị Trúc cười, My tuổi Hợi, không thành con heo vậy muốn thành con chuột hả. My dầy nầy nói không không, em chúa là sợ chuột!

Chúa Nhật, ăn trưa xong, chị Trúc rủ My ra nhà sách Hòa Bình mua báo. Hai chị em từ trong tiệm đi ra chợt thấy anh Tuấn cùng với một người con gái rất đẹp mặc đầm, cũng từ trong tiệm phở Đắc Tín đi ra. Cô gái quàng tay anh Tuấn có vẻ thân mật. Họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ, lên xe Vespa của anh Tuấn phóng đi, không nhìn thấy chị em My. Mặt chị Trúc sa sầm như bị phủ một áng mây đen. Thay vì mua báo xong hai chị em sẽ đi ăn kem, nhưng chị Trúc kêu như đầu muốn về. My biết tông cái nguyên nhân của bệnh nhưc đầu bất thành linh này nên cũng yên lặng đi theo chị. Về nhà chị Trúc không nói không rằng đi thẳng vô phòng. My biết chị đang giận anh Tuấn nên cũng không dám nói năng gì, đi về phòng đỡ báo Tuổi Xanh ra đọc. Buổi chiều chị Trúc ăn có nửa chén cơm rồi lại vào phòng, mặt buồn rười rượi. Dì hỏi chị có bệnh không thì chị lắc đầu. My biết lý do nhưng đời nào dám xì ra cho mọi người hay.

Khoảng bảy rưỡi anh Tuấn đến chơi. Nghe tiếng xe Vespa của anh, chị Trúc vội vàng qua phòng nhờ My ra nói với anh Tuấn là chị nhưc đầu, không tiếp anh được. Nghe chị Trúc bị nhưc đầu, anh Tuấn có vẻ lo lắng, hỏi My lung tung. Con bé thấy tội, tự hỏi không biết có nên nói thật với anh hay không? Sau cùng thấy anh lo lắng, dùng dằng không muốn về, My đành nói mí mí là hồi trưa hai chị em đứng bên nhà sách Hòa Bình thấy anh từ trong tiệm phở Đắc Tín đi ra... Anh Tuấn ngẩn người ra ít phút, như chợt hiểu anh kêu lên:

- Chết anh rồi! Có phải hai người thấy anh đi với một cô gái?

My gật đầu. Anh Tuấn vò đầu bứt tai:

- Oan cho anh quá. Cô đó là con ông chú anh vừa mới ở Sài Gòn lên chơi. Thúy Hương muốn anh chở đi ăn phở. Anh đâu có ngờ hai em đứng bên tiệm sách! Tối nay anh định tới rủ hai em ngày mai đi chơi với anh và Thúy Hương. Tội mình sẽ đi picnic ở Thung lũng Tình Yêu. Thiệt tình! Suy nghĩ một hồi anh nói: “Bây giờ My làm ơn vô nói rõ chuyện này với chị Trúc giùm anh được không? Chắc chị sẽ hết giận anh.”

My gật đầu, nói anh chờ chút rồi đi vào phòng chị Trúc ráp bo y chang những gì đã nghe và không quên tả oán thêm rằng anh Tuấn buồn lắm, mặt ỉu xìu như cái bánh tráng bị nhúng nước! Thanh Trúc nghe xong có vẻ dịu xuống một chút, nhưng bỗng xì lên một tiếng, nói My trở ra hỏi tại sao anh Tuấn không “thông báo” với chị chuyện cô em họ của anh lên chơi, để chị “bắt gặp” rồi mới nói? Như vậy là anh... gian!

Anh Tuấn nghe xong thì kêu trời, nói chính anh cũng không biết, Thúy Hương theo chú anh đi công tác trên này có năm ngày mà thôi. Anh định ngày mai sẽ giới thiệu hai người với nhau, không ngờ... nói xong anh thở dài, gỡ đầu gỡ tai... My nói anh đợi rồi lại chạy trở vô phòng cô chị năn nỉ giùm. Lần này Thanh Trúc mới chịu ra gặp người yêu. Tuấn mừng quá chạy lại nắm tay nhưng Trúc giựt tay lại, chu mỏ cật vằn:

- Anh em họ mà sao hai người khoác tay nhau thân mật quá vậy? Giống như là... là...

- Tại Thúy Hương học trường Tây nên tự nhiên như vậy đó. Em có muốn anh thề...

- Thôi lần này em tha cho anh. Vừa nói Thanh Trúc vừa háy người yêu, cặp mắt có đuôi...

My thở phào nhẹ nhõm. Vậy là trời quang mây tạnh, cuộc đời trở lại màu hồng!

Trước ngày về lại Sài Gòn My buồn quá. Ba tuần ở Đà Lạt qua nhanh như một giấc mơ. Nhưng giấc mơ dù có đẹp đến đâu thì cũng phải thức giấc. My sẽ về lại Sài Gòn với anh Minh. Chị Mai Khanh của My đi lấy chồng nên phòng của chị bỏ trống từ hai năm nay. Anh Minh sẽ ở nhà My để đi học. Dì Hai và Thanh Trúc mua không biết cơ man nào là đồ cho My đem về Sài Gòn: rượu dâu, mút dâu, khoai lang mật phơi khô (món này My có thể “gặm” quanh năm không hề chán!). Một gói khô nai to tương cho ba My nữa chứ. Anh Tuấn tặng My một tấm bản gỗ để bàn hình bầu dục. Chính giữa khắc chữ MYMOSA (thay vì mimosa với i ngắn) thật bay bướm. Góc trên khắc chùm hoa mimosa vàng rực rỡ, góc dưới khắc hình một chú nai vàng ngơ ngác. Anh Tuấn thật đáng yêu! Chị Thục Anh, dù đang buồn thúi ruột vì sẽ phải xa anh Minh, cũng đi mua tặng bé My một chiếc gùi con con thật xinh xắn do đồng bào Thượng đan. My an ủi chị bằng cách hứa sẽ chăm sóc thật tốt cho anh Minh. Chị Thục Anh ghé tai My nói nhỏ: "Cần nhất là My canh chừng, không cho anh Minh quen thân với cô nào nhé." My gật đầu nheo mắt với chị ra cái điều em hiểu tâm sự của chị rồi.

Sáng sớm hôm đó, sương mù còn giăng đầy trên những rặng thông xanh, la đà trên mặt hồ Xuân Hương như mây như khói, cả nhà đã đưa anh Minh và My ra bến xe. Chị Thục Anh cũng đạp xe ra tiễn anh Minh. Dì Hai căn dặn con trai đủ thứ. Minh cười, ôm mẹ hôn chụt vào má, nói:

- Má làm như con xuất ngoại không bằng. Đà Lạt – Sài Gòn đi có mấy tiếng đồng hồ thôi mà! Con ở với dì Ba có gì mà má lo dữ vậy. Thực Anh đang cười con kia.

Tại anh Minh muốn chọc chị Thực Anh, chớ My thấy cặp mắt chị đang long lanh, giống như những giọt nước mắt đang chực trào ra. Có lẽ vì vậy mà miệng chị cười méo xẹo! Trái tim nhỏ bé của My mà cũng còn thổn thức trước cảnh chia ly này, huống hồ...

Xe chạy đi rồi mà bên tai My vẫn còn văng vẳng tiếng chị Thanh Trúc: “Tạm biệt Mimosa. Đừng quên chị nha. Mimosa... Mimosa...”

Tiểu- Thu

NÀNG THƠ

Theo thơ vào mê lộ
Đêm, ngồ ngộ đại khờ
Ngày, đi rong trên phố
Thơ bắt ngờ nhà thơ.

Bao ngôn từ bung mở
Thơ tức nước vỡ bờ
Bút ghi không kịp nhớ
Thơ mềm mại mộng mơ.

Thơ giúp vui đau khổ,
Xoa xót xa dày vò,
Đem cung bậc hỷ nộ
Thơ nhót sạch vào kho.

Mình thiết tha gắn bó,
Cùng bờ ngõ, bờ vợ,
Khi đầu này góc nọ,
Lúc ân ý thăm dò.

Mưa: rù rì nhỏ nhỏ,
Nắng: dạo cảnh vòng vo
Xuân: tung tăng trong gió,
Hè: theo phượng, học trò.

Thơ không quên thịnh nộ
Trước tàn ác Cộng nô
Chúng mình cùng tuyên bố:
Phải bảo vệ màu cờ!

Và sẽ cùng đợi chờ
Ngày hội hương Đất Tổ
May áo cưới cho thơ
Kết hôn cùng tình ái.
Ý Nga

LẮNG TIẾNG CHUÔNG

*Thất thập còn ngồi cõi sắc không
Thân từ từ đại thuận tam tông
Xuân thu mây nổi coi hoa rụng*

MÙA XUÂN DALLAS HOA ĐÀO NỞ

Sáng nay Dallas mờ sương lạnh
Vài cánh hoa đào lả chả rơi
Em đứng bên trong lò sưởi ấm
Mắt buồn theo kỷ niệm xa xôi.

Thuở đó chúng mình còn rất trẻ
Quen nhau một dịp rất... tình cờ
Đà Lạt sương mù mây khói thờ
Mùa xuân thành phố thật nên thơ.

Hai đứa đều là du khách lạ
Ngỡ ngàng bên rặng liễu rừng thông
Mở lời anh gọi:”Này cô bé.
Có biết đường lên thác Prenn không?

Hai tuần lễ “Bác” trên Đà Lạt
Chúa Phục sinh, em cũng... phục sinh
Buổi sáng bên hồ, chiều bên thác
Mình bên nhau - Như bóng với hình.

Giã từ Đà Lạt trong sương lạnh
Mình tiễn đưa nhau tận phi trường
Hai đứa nhìn nhau trong im lặng
Mưa vẫn rơi rơi ướt ngập đường.

Chiến tranh dai dẳng theo ngày tháng
Sợ... Lo... em chỉ biết nguyện cầu
Đêm về đại bác, hỏa châu sáng
Trận chiến tràn lan... phố chợ sầu.

Đà Lạt bắt ngờ vào tay giặc
Địch vào chiếm đóng giữa mùa xuân
Quân trường còn đó, anh còn/mất?
Những cánh đào rơi máu ứa tràn.

Mùa xuân Dallas hoa đào nở
Cây cỏ xanh như Đà Lạt xưa
Em đứng nhìn mây mà cứ ngỡ
Người xưa còn đợi dưới rừng thưa.

*Đông hạ gió cời khởi bát phong
Chiều xuống dương tà qua kẽ lá
Đêm tàn nguyệt toạ ẩn cảnh thông
Sát na vọng tưởng còn vương vấn!
Tịch tĩnh tâm buông... lắng tiếng chuông.*

Kiều Mộng Hà
Feb 25th2020

Kiều Mộng Hà
(Trong: *Những Bài Thơ Cho Anh*)

Hắn và Tôi

- Con làm chồng thế nào mà vợ đi đâu cũng không biết. Đã thế, bây giờ còn quay sang hạch sách mẹ vợ. Quỳnh Nhi và hai đứa nhỏ đi đâu, ở đâu, đó cũng là điều mẹ muốn hỏi con. Trời ơi! Chuyện gì đã xảy ra cho nó!

Tiếng khóc của mẹ vợ chỉ làm Hắn bực bội hơn mà thôi. Hắn hét lên:

- Mẹ không biết dạy con gái mẹ nên mới ra nông nỗi này. Cô ấy là vợ mà không làm tròn trách nhiệm. Suốt ngày chỉ biết có con, còn chồng thì vất sang một bên, chẳng lo lắng, quan tâm đến.

Mẹ vợ hắn gào to hơn:

- Anh muốn con gái tôi hầu anh như một con sen phải không? Mở mắt ra mà học hỏi người khác. Vợ anh lo cho con anh, chứ lo cho ai mà ganh tỵ. Đáng lẽ, anh phải phụ giúp vợ một tay, chứ cái kiểu chồng chúa, vợ tôi, thì có ngày con gái tôi chết mất.

Sau khi cúp máy, Hắn đưa chân đá thốc vào bụng chú chó nhỏ đang âu yếm tựa mõm vào chân Hắn. Vò đầu, bứt tai, xô bàn, đẩy ghế, nhưng con giận vẫn còn đầy ắp trong lòng, nên Hắn với tay lấy điện thoại, bấm lia lịa:

- Chị Như đó hả? Quỳnh Nhi có qua bên đó không?

- Không! Có chuyện gì mà hấp ta, hấp tấp vậy?

Hắn sùng sộ:

- Chuyện gì là chuyện gì. Sáng mở mắt ra, không thấy nó đâu, bây giờ, chiều tối vẫn chưa về, thì phải hỏi... không được sao?

- Cái thằng... vô duyên vừa thôi. Mà giận vợ hay giận chị mày. Cộc cằn như thế vợ có bỏ cũng đáng đời.

Cụp. Tiếng gác máy khô khan và giận dữ. Hắn đờ người ra vài giây, rồi điên tiết, muốn gọi trở lại, mắng bà chị một phát cho đỡ tức. Hắn hậm hực trầm nghĩ, bây giờ mà Quỳnh Nhi bước vào nhà, nhất định Hắn sẽ cho một cái tát nên thân.

Bụng đói còn cào, Hắn lục lọi tủ lạnh, lôi ra một tô canh và khứa cá chiên lạnh ngắt. Hắn bỏ tất cả vào microwave hâm nóng rồi bày ra bàn, nhưng khi cầm đũa lên lại thấy ngán ngẫm. Mọi ngày, chỉ cần Hắn tắm rửa xong xuôi, bước vào phòng ăn là trên bàn mọi thứ đã được bày ra tươm tất, nóng hổi. Ăn xong, hắn sang phòng khách, ngồi xuống sofa là đã có một ly bia lạnh hoặc một tách trà nóng tùy thích. Hắn vừa nhâm nhi, vừa xem TV, mặc cho Quỳnh Nhi quần quật với đồng chén đĩa chất đầy bồn, rồi lau nhà, giặt quần áo, tắm con, dỗ con ngủ. Có khi, Hắn đã lên giường mà vợ Hắn vẫn còn lục đục ở bếp để chuẩn bị thức ăn cho sáng mai.

Má Hắn, thỉnh thoảng từ Cali sang chơi vài tuần, bà thường nhắc Hắn:

- Giúp Quỳnh Nhi một chút đi con. Thấy vợ mày bận bịu, tắt bật đủ chuyện mà không xót ruột sao?

Hắn bĩu môi, cần nhân:

- Má thiệt tình! Ba cái chuyện đàn bà cũng bắt con làm. Bạn bè con, có đứa nào làm như vậy đâu? Tụi nó mà thấy sẽ cười con thúi đầu.

- Cứ theo cái đám bạn xấu nét rồi bắt chước. Không thấy anh rề mảy sao, đi làm về là xắn tay áo, nhào vô bếp phụ giúp vợ. Hễ chị mày tắm con, thì nó lau nhà. Vợ chồng phải biết cùng nhau san sẻ...

Hắn quạu quọ ngắt ngang:

- Thôi đi! Mệt má quá.

Vợ Hắn đứng đó, im lặng không nói một tiếng, nhưng thỉnh thoảng lại nhìn má chồng bằng ánh mắt biết ơn.

Còn Hắn thì tức tối. Trời! Bộ má tính bắt giằn cho con dâu leo lên đầu thằng con của má hả? Má Hắn đâu biết, trong lòng Hắn đang có nỗi bất mãn ngấm ngấm, khó nói. Đó là từ khi có con, vợ Hắn hình như quên cả sự hiện diện của Hắn. Sáng mở mắt ra là con, chiều cũng con và tối cũng con. Vợ Hắn làm riết rồi Hắn đâm ra bực bội

và cảm thấy xa cách với con. Có lúc, Hấn nhìn con mình một cách dửng dưng như nhìn con nhà hàng xóm. Hấn nhớ, hồi xưa má Hấn cũng hay nói, bỏ chồng được chứ không bỏ con được. Vợ Hấn thì chưa bao giờ nói như thế, nhưng cái gì cũng “đê em lo cho con xong đã”. Lo cho con xong thì còn giờ đâu để lo cho Hấn. Sự bất mãn ngày càng lớn, đến nỗi Hấn chẳng cần giấu giếm. Một chiều cuối tuần, ngồi nhậu với đám bạn, sau vài chai bia chéch choáng hơi men, Hấn kể huých toẹt từ đầu, đến đuôi niềm tâm sự thầm kín của mình. Bạn bè xúi Hấn phải làm một cuộc cách mạng. Hấn nhúu mày khó hiểu:

- Làm cách mạng là... làm cái gì?

- Là làm cho vợ mày sáng mắt... là làm cho vợ mày biết giá trị đích thực của mày, một người đàn ông, một người chồng.

Không biết có phải vì say xỉn mà đầu óc Hấn mù mịt, nên vẫn chưa hiểu:

- Là sao? Nói rõ ràng cái coi.

Ân đang ngồi đối diện với Hấn cười ha hả:

- Là tìm một em xinh đẹp, cặp kè trước mắt vợ, để cho vợ biết rằng, mày không phải là đồ bỏ. Lúc ấy, vợ mày sẽ tỉnh ngộ. Rồi mày xem, bã sẽ ghen tương lồng lộn vì sợ mất mày và....

Chưa nghe hết câu, Hấn đã cười khoái trá khi hình dung đến con ghen của vợ.

- Ủ! Hay đó... cao kiến.

Ân xòe tay, bắt tay Hấn:

- Đồng ý há! Tao sẽ giới thiệu cho mày con em họ của tao đẹp không chỗ chê. Dân du học đang hoành chứ không tệt đâu.

Tưởng chỉ là nói cho vui trong lúc ma men nhập, không ngờ tuần sau, khi hấn đến với đám bạn đã thấy một thiếu nữ xinh xắn ngồi đấy, bên cạnh là cái ghế trống trơn được để dành cho Hấn. Bạn bè đổ dồn những ánh mắt sáng rực về phía Hấn. Tưởng Hấn sẽ thích thú với “món quà” bất ngờ, nhưng không, suốt buổi đó, Hấn nói năng ngượng ngập, lúng túng, không chút hào hứng. Thật ra, Hấn không phải là người có tính lãng nhãng, ham mê bóng sắc, ưa thích của lạ. Ngay cả lúc miệng nói giận vợ thì trong lòng Hấn vẫn yêu thương vợ. Nhưng vốn là người xem trọng bản thân, nên lúc nào Hấn cũng muốn được nuông chiều, phục vụ. Và vì “nguyện vọng” đó không được đám ứng, nên Hấn cảm thấy “bức xúc”. Đôi khi, Hấn tự hỏi có phải mình quá trẻ con không? Có thể lắm - Hấn nghĩ - vì là cháu nội đích tôn, nên từ nhỏ Hấn đã được cưng chiều. Dù ba Hấn đi cải tạo, mẹ vất vả buôn bán kiếm sống, chị em của Hấn thiếu ăn, thiếu mặc, bữa đói bữa no, nhưng Hấn vẫn được ăn ngon, mặc đẹp, được hưởng tất cả những gì tốt lành nhất khi sống với ông bà nội. Có lẽ, vì thế mà Hấn không hề biết đến sự cực khổ của những người chung quanh, dù đó là chị em ruột thịt. Chưa bao giờ Hấn nghĩ đến việc chia sẻ với người khác những gì mình đang có, hoặc đưa vai gánh bớt sự nhọc nhằn, vất vả của người bên cạnh và Hấn cũng không hề băn khoăn về những thiếu sót của mình. Mỗi lần về thăm gia đình là mỗi lần má Hấn buồn bã, thất vọng, vì cách cư xử vô tâm của Hấn. Má rày la, dạy dỗ thì Hấn giận dỗi bỏ về nhà ông bà nội. Hấn nghĩ rằng, vì mình ở xa má, nên không được thương yêu.

Đã quen như thế, nên khi chung sống với vợ, hấn vẫn giữ nguyên tâm tính của một đứa trẻ thích được chiều chuộng. Chẳng những không phụ giúp vợ, mà Hấn còn ganh tỵ, vì vợ đã lo lắng cho con nhiều hơn cho hấn (không biết trên đời này có người cha nào giống như Hấn không?).

***

Hấn ngồi trơ ra đó cho đến khi đồng hồ gõ mười hai tiếng. Hấn ra cửa sổ, lóng ngóng chờ đợi và bấm điện thoại cho vợ liên tục, nhưng không thấy bắt máy. Hấn dần điện thoại thật mạnh, như để trút tất cả sự giận hờn lên món đồ vật vô tri, vô giác đó. Hấn nghiêng rặng, thầm nhủ “Ai mà chứa chấp Quỳnh Nhi sẽ biết tay ta”.

Mọi ngày, khi giận dỗi vợ điều gì, Hấn lại sang nhà Ân để uống bia với Ân và trò chuyện vớ vẩn với Bảo Tuyết - Cô em họ của Ân. Đôi khi, Hấn còn cùng cô nàng đi xem phim. Hấn làm như thế cho đã nư giận và dẫn mặt vợ. Cũng có lúc Hấn còn giả vờ bỏ quên hai cái vé hát trên bàn, hoặc cố tình trò chuyện thân mật với Bảo Tuyết để chọc ghen vợ. Nhưng lạ lắm, vợ Hấn không hề quan tâm và không chút nghi ngờ. Như vậy là sao? Có phải như Ân đã phân tích cho Hấn nghe:

- Bảo đảm một trăm phần trăm, vợ mày không còn yêu mày chút nào. Yêu thì phải ghen. Không ghen có nghĩa là không yêu và còn có nghĩa là xem mày không ra gì. Nói thiệt, vợ tao mà như vậy thì... tao ly dị liền.

Cứ mỗi lần nói đến chuyện vợ Hấn là Ân lại nhắc đến hai chữ ly dị. Hấn cũng hơi ngạc nhiên, chuyện của Hấn mà Ân hùng hổ, tức tối hơn cả Hấn. Có lần Hưng - anh bạn trầm tính, ít nói nhất trong đám bạn nhậu - ôn tồn nói riêng với Hấn:

- Mà đừng nghe lời xúi giục của thằng Ân. Chuyện vợ chồng đâu phải chuyện giỡn chơi mà động một chút là ly dị.

Hấn cười:

- Nó nói chơi thôi mà!

Hưng nhìn Hấn một hồi rồi nói:

- Nửa chơi, nửa thiệt, đũa nào dại nghe lời thì ráng chịu. Sau này, có gì thì nó nói, tao nói chơi, ai biểu mày nghe lời. Nhưng ở đây, có lẽ... nói thiệt nhiều hơn nói chơi.

Hấn nhú mày khó hiểu:

- Sao anh lại nghĩ vậy? Nếu tôi ly dị vợ thì có lợi gì cho thằng Ân?

- Có chứ! con em du học sinh của nó đang kiếm chồng để ở lại Mỹ.

- Hồng lẽ... nó muốn gài em nó cho tôi? Tôi có vợ con rồi mà.

- Bởi vậy nó mới xúi mày ly dị. Nó chọn mày, vì mày là thằng nhẹ dạ, dễ tin, lại hào phóng, coi tiền bạc như pha.

Hấn ngẫm nghĩ những điều Hưng vừa nói và bắt đầu nhận ra một vài điểm đáng nghi ngờ. Phải rồi, Ân hay rủ Hấn đi chơi, đến nửa chừng lại nói “có chuyện bất ngờ phải về” và rồi chỉ còn lại hai người là Hấn và Bảo Tuyết. Bây giờ, nhớ lại từng chi tiết, Hấn mới chợt nhận ra là nàng Tuyết đã cố tình “câu” Hấn bằng những cử chỉ tinh tú, những chiều chuộng ngọt ngào. Vậy là nhận xét của Hưng không sai! -Hấn vốn là người không có lập trường vững chắc, nên... nghe câu nào cũng có lý. “Ly dị vợ đi, vì nó...” cũng có phần đúng. “Đừng nghe lời thằng Ân coi chừng mắc bẫy...” cũng đúng luôn.

Đang trầm tư suy nghĩ thì có tiếng điện thoại reo, Hấn chồm tới chụp vội:

- Hello! Quỳnh Nhi hả?

Không có gì ngoài tiếng “cụp” khô khan. Nhưng lần này Hấn không nổi giận mà lại cảm thấy sợ. Sợ gì? Hấn không rõ lắm... Hình như là cái không khí lạnh ngắt trong căn nhà thường ngày vẫn có tiếng hát líu lo, đót đát của đứa con gái ba tuổi, và tiếng cười hăng hắc của thằng con trai chưa đầy một tuổi, đang bò theo năm đuôi chú chó nhỏ. Hấn nghĩ lại và cảm thấy mình thật tệ, vì chẳng mấy khi ẵm bồng, nựng nịu con cái, trong khi vợ hấn thì cưng con như trứng mỏng.

Hấn ngồi như vậy rất lâu, đầu óc nghĩ ngợi miên man. Hấn liên tục gọi điện thoại và nhấn trong máy vẫn không thấy Quỳnh Nhi trả lời. Nỗi lo âu mỗi lúc mỗi nhiều, nhưng Hấn tự trấn tĩnh, vợ Hấn chắc chắn đang ở nhà mẹ vợ, nhưng bà cố tình giấu giếm để trừng trị cái tội Hấn làm cho vợ buồn. Nghĩ vậy, nên Hấn gọi mẹ vợ, xuống nước:

- Mẹ ơi! Con xin lỗi. Là lỗi của con, lỗi của con. Mẹ đừng giấu con nữa, Quỳnh Nhi ở đâu, mẹ nói cho con biết đi!

Mẹ vợ Hấn khóc hu hu:

- Mẹ không biết. Mẹ đang sợ gần chết đây. Chẳng biết ba mẹ con nó đi đâu. Có giận chồng thì cũng phải về với mẹ, chứ sao lại bỏ đi biệt tăm, biệt dạng, để mẹ phải lo lắng.

Nghe giọng nói đứt quãng, nghèn nghẹn của mẹ vợ, Hấn tin là bà nói thật, nên càng hoảng hốt, nhưng cố làm tỉnh:

- Để con gọi điện cho vài người bạn nữa. Có tin gì con sẽ cho mẹ biết!

Hấn vào phòng, kéo học tủ, tìm quyển sổ điện thoại, để lấy số của bạn Quỳnh Nhi thì thấy một xấp hình trong đó. Trái đất có nổ tung chắc cũng không làm Hấn kinh hoàng bằng những tấm hình đang nằm trong tay Hấn. Tấm này, Bảo Tuyết đang cặp cổ Hấn. Tấm kia, Bảo Tuyết đang dứt miếng pizza vào miệng Hấn. Còn nữa... nhiều và nhiều tấm chụp trong vườn hoa. Những hình ảnh này là do Ân đạo diễn: “Hai đứa tụi bây diễn vài cảnh như tài tử đóng phim để tao chụp cho vui”. Nhưng sao Quỳnh Nhi lại có, nếu chẳng phải Ân gửi đến để chia rẽ vợ chồng Hấn, hầu thực hiện cái âm mưu mà Hưng đã nói cho Hấn biết. Hấn ngồi sụp xuống sàn nhà, nhớ lại câu nói của Hưng: “Đừng thấy vợ im mà mừng. Đó là dấu hiệu của sự ghen tuông khủng khiếp. Những người này chỉ lặng lẽ làm, chứ không nói”. Lúc đó, Hấn cười ngật nghèo, nhưng bây giờ thì Hấn toát mồ hôi lạnh. Vợ Hấn sẽ làm gì? Còn Hấn... làm sao chối cãi được với những bằng chứng hiển nhiên. Làm sao vợ Hấn có thể

tin rằng, trái tim Hấn không hề rung động trước một người con gái trẻ đẹp như Bảo Tuyết. Làm sao vợ Hấn hiểu rằng, đó chỉ là hành động trả đũa vợ rất trẻ con của Hấn. Ôi! Ân, thằng bạn khốn kiếp, vậy mà hôm qua nó còn đổ dầu vào lửa: “Vợ với con, muốn đi thì cho đi luôn, đừng để nó tưởng mày cần nó”. Hấn ngồi như vậy cho đến khi trời tờ mờ sáng thì nhận được lời nhắn tin của vợ: “Anh cứ vui vẻ với hạnh phúc đang có. Đừng bận tâm đến mẹ con em”. Hấn gào lên bằng giọng nghẹn ngào: “Quỳnh Nhi, em ở đâu? Em không biết anh yêu em đến chừng nào sao?” Lúc ấy, trông Hấn chẳng khác gì một đứa trẻ thơ bị mất mẹ.

Suốt một tuần lễ, Hấn ngơ ngáo, phờ phạc, đầu cổ lù xì, quần áo xốc xếch, đến mẹ vợ cũng cảm thấy nao lòng. Bây giờ, Hấn mới thật sự biết rằng, không có vợ thì đời Hấn tiêu điều đến dường nào. Hấn ở trong căn nhà này sáu năm hơn mà không biết sử dụng máy giặt ra sao. Máy rửa chén cũng xa lạ với Hấn. Đến cái nồi cơm điện, Hấn cũng phải lò mò tìm kiếm. Chỉ tại Hấn quá ỷ lại, mọi việc đều đổ dồn lên vai vợ. Hấn bật khóc vì hối hận, vì chán ghét bản thân mình, một con người ích kỷ, vô tâm...

Từng phút nhớ đến vợ là từng phút Hấn thấy xót xa, ân hận - lần đầu tiên trong đời - vì những vất vả mà vợ Hấn đã từng một mình gánh chịu, không một lời than vãn. Trời ơi! Hấn có phúc hơn người mà không hề biết. Hấn nhiều lần xiết chặt nắm tay đâm vào ngực và tự nguyện rửa mình.

Sang ngày thứ mười thì Hấn bật dậy khi nhận được điện thoại của Hưng.

- Tao đang ở Cali và gặp vợ mày trong khu Phước Lộc Thọ.

Giọng Hấn run lên:

- Vợ... vợ tôi... đi... với ai?

- Mày muốn nghe tao nói hả? Nhưng mày có đủ bản lĩnh để tiếp nhận sự thật không?

Hấn nói mà trái tim đập thình thịch, muốn vỡ cả lồng ngực:

- Ờ... ờ... tôi... tôi...

Nghe Hấn lạc giọng, Hưng cười đắc ý:

- Haha... Bình tĩnh... bình tĩnh. Người đi bên cạnh vợ mày là... là... má mày. Tao nói thiệt, vợ mày khôn dàng trời. Nó giận mày bỏ nhà đi, nhưng lại đi về nhà chồng, nên mày có muốn vu khống nó “theo trai” cũng không được. Có vợ hiền lành, nhẫn nhịn và khéo léo như vậy mà không biết giữ thì mày là thằng ngu nhất trên đời.

***

- Quỳnh Nhi ơi! Em tắm con xong chưa, cơm đã sẵn sàng rồi.

- Dạ! Chờ em năm phút nữa.

Đưa con gái nhún nhảy chạy ra với bộ quần áo xinh xắn màu hồng sen, nhe răng cười tươi tắn. Mái tóc mới gội vừa được sấy khô còn thơm ngát mùi xả bông làm Tôi cảm thấy mát cả lồng ngực khi đặt một cái hôn ngọt ngào lên đó. Thằng con trai cũng đang lững chững từng bước đi về phía tôi. Nhắc bỗng thằng con lên, Tôi cúi đầu vào bụng, nó cười ré lên từng cơn vì nhột nhột. Quỳnh Nhi ra góc nhà, lấy chiếc ghế cao, đặt con lên, rồi nhìn Tôi cười âu yếm:

- Ồ! Anh nấu món gì mà trông ngon quá vậy?

Tôi nguýt dài:

- Xạo! Chưa thử mà biết ngon. Thọ nấu mới vào nghề, hông dám ngon đâu bà xã!

- Đầu cần thử, ngon đây là ngon cái tình của anh chứ bộ. Cám ơn anh đã giúp em rất nhiều... từ việc nhỏ đến việc lớn.

Tôi ôm vai Quỳnh Nhi, hôn nhẹ lên vành tai trắng muốt, xinh xinh:

- Anh cũng cám ơn em đã cho anh một mái ấm gia đình.

***

Hấn là người của quá khứ.

Tôi là người của hiện tại.

Hấn đã chết từ ngày Tôi rước Quỳnh Nhi trở về nhà.

Tôi vươn vai đứng thẳng lên, cố gắng trút bỏ những ích kỷ, hời hợt, vô ý, vô tâm của ngày xưa, để trở thành một người chồng “hơn cả tuyệt vời”, biết nắm giữ hạnh phúc bằng sự hy sinh, chịu thương chịu khó và yêu thương vợ con bằng tất cả tấm lòng.

Thật ra... Hấn và Tôi chỉ là một.

Nhưng Tôi cầu cho HẮN mãi mãi chết đi, đừng bao giờ sống lại, để TÔI được tồn tại trên suốt quãng đường đời còn lại cùng với Quỳnh Nhi, người vợ yêu quý nhất đời Tôi.

Ngân Bình

Vũ Hán Sắc Không Không Sắc

Trong thời gian vừa qua và hiện tại, cả thế giới bị hoảng loạn vì đại dịch Corona Wu Han, sau này đổi tên thành COVID 19. Nếu bạn theo dõi tin tức hàng ngày trên các phương tiện truyền thông, truyền hình, báo chí, v.v. bạn sẽ thấy thảm họa này đáng sợ vô cùng và hiện nay thành phố Wu Han ở Trung Quốc đã bị phong tỏa "nội bất xuất, ngoại bất nhập" để tránh sự lây lan virus corona đến nhiều nơi khác, Bạn và tôi đều muốn tìm hiểu Vũ Hán ở đâu và có lịch sử như thế nào từ thời cổ đại cho đến hiện tại. Người viết đã bỏ công sưu tầm các tài liệu dưới đây qua trang Wikipedia, xin mời bạn đọc cùng tham khảo:

Vũ Hán thời cổ đại cho đến hiện tại

Vũ Hán là thành phố lớn nhất ở Hồ Bắc và là thành phố đông dân nhất ở miền trung Trung Quốc, với dân số hơn 11 triệu người, thành phố đông dân thứ 9 của Trung Quốc và là một trong chín thành phố trung tâm quốc gia của Trung Quốc

Cái tên "Vũ Hán" đến từ nguồn gốc lịch sử của thành phố từ sự kết hợp của Vũ Xương, Hán Khẩu và Hán Dương, được gọi chung là "Tam thị trấn Vũ Hán" 武汉三镇 Nó nằm ở phía đông đồng bằng Giang Hán, trên ngã ba sông Dương Tử và phụ lưu lớn nhất của nó, sông Hàn, và được gọi là "ngã rẽ chín tỉnh" của Trung Quốc (九省通衢).

Các sự kiện lịch sử diễn ra ở Vũ Hán bao gồm cuộc khởi nghĩa Vũ Xương, dẫn đến sự sụp đổ của triều đại nhà Thanh và thành lập Trung Hoa Dân Quốc. Vũ Hán là thủ đô của Trung Quốc trong một thời gian ngắn vào năm 1927 của cánh tả của chính phủ Quốc Dân Đảng (Quốc Dân Đảng) do Uông Tinh Vệ lãnh đạo. Thành phố này sau đó đóng vai trò là thủ đô thời chiến của Trung Quốc vào năm 1937 trong mười tháng trong Chiến tranh Trung-Nhật lần thứ hai.

Vũ Hán ngày nay được coi là trung tâm chính trị, kinh tế, tài chính, thương mại, văn hóa và giáo dục của miền trung Trung Quốc. Đây là một trung tâm giao thông chính, với hàng chục tuyến đường sắt, đường bộ và đường cao tốc đi qua thành phố và kết nối với các thành phố lớn khác. Do vai trò chính của nó trong vận tải nội địa, Vũ Hán đôi khi được các nước ngoài gọi là "Chicago của Trung Quốc". "Con đường vàng" của sông Dương Tử và phụ lưu lớn nhất của nó, sông Hàn, đi qua khu vực đô thị và chia Vũ Hán thành ba quận Vũ Xương, Hán Khẩu và Hán Dương. Cầu sông Dương Tử Vũ Hán đi qua sông Dương Tử trong thành phố. Đập Tam Hiệp, nhà máy điện lớn nhất thế giới về công suất lắp đặt, nằm gần đó.

Trong khi Vũ Hán là một trung tâm sản xuất truyền thống trong nhiều thập kỷ, nó cũng là một trong những lĩnh vực thúc đẩy những thay đổi công nghiệp hiện đại ở Trung Quốc. Vũ Hán bao gồm ba khu vực phát triển quốc gia, bốn khu phát triển khoa học và công nghệ, hơn 350 viện nghiên cứu, 1.656 doanh nghiệp công nghệ cao,

nhiều cơ sở ươm tạo doanh nghiệp và đầu tư từ 230 công ty Fortune Global 500. Nó đã tạo ra GDP là US \$ 224 tỷ trong năm 2018. Dongfeng Motor Corporation, một nhà sản xuất ô tô, có trụ sở tại Vũ Hán. Vũ Hán là nơi có nhiều học viện giáo dục đại học đáng chú ý, bao gồm Đại học Vũ Hán, được xếp hạng thứ ba trên toàn quốc vào năm 2017, và Đại học Khoa học và Công nghệ Hoa Trung.

Trong lịch sử, Vũ Hán đã phải chịu rủi ro lũ lụt, khiến chính phủ phải xoa dịu tình hình bằng cách đưa ra các cơ chế hấp thụ thân thiện với môi trường.

Năm 2017, Vũ Hán được UNESCO chỉ định là Thành phố sáng tạo, trong lĩnh vực thiết kế. Vũ Hán được mạng lưới nghiên cứu toàn cầu hóa và thành phố thế giới phân loại là thành phố thế giới Beta.

Kể từ tháng 2 năm 2020, thành phố này đang bị phong tỏa vì hậu quả của đợt bùng phát coronavirus 2019-20 mới lạ. Người ta đã suy đoán rằng dịch bệnh xuất hiện từ Chợ bán buôn hải sản Hoa Nam của thành phố ở quận Giang Hán, đã bị đóng cửa. Ước tính năm triệu người đã rời khỏi thành phố trước khi có lệnh phong tỏa, gây ra sự tức giận và chỉ trích về việc phong tỏa kiểm dịch muộn màng của chính phủ.

Hoàng Hạc Lâu là một trong những thắng cảnh nổi tiếng của Vũ Hán. Xin mời bạn đọc tài liệu về Thôi Hiệu và Bài thơ Hoàng Hạc Lâu dưới đây
Thôi Hiệu Và Bài Thơ Hoàng Hạc Lâu

Hoàng Hạc Lâu (黄鹤楼): (hay Lâu Hoàng Hạc, Lâu Hạc Vàng) là một trong những kiến trúc cổ nổi tiếng của Trung Hoa. Ngày nay, chính quyền Trung Hoa xếp Hoàng Hạc Lâu không những là một địa điểm văn hóa, lịch sử mà còn là một nơi thu hút khách du lịch trong và ngoài nước.

Hoàng Hạc Lâu thoạt đầu được xây-dựng dọc theo sông Dương Tử, trên một vùng đá sỏi gọi là Hoàng Hạc ở núi Xà Sơn, thành phố Vũ Hán, huyện Vũ Xương, tỉnh Hồ Bắc vào năm Hoàng Vũ thứ 2 đời nhà Ngô thời Tam Quốc (năm 223). (Bà Triệu của ta sinh năm Bính-Ngọ (226). Đến nay, trải qua thời-gian dài gần 18 thế-kỷ, vì chính biến, binh loạn, Hoàng Hạc Lâu đã bị hủy-hoại tất cả 12 lần. Chính-quyền ra công tu sửa cho cao hơn. Năm 1920 Hoàng Hạc Lâu chỉ có 3 tầng. Đến năm 2006 Hoàng Hạc Lâu lên đến 5 tầng (xem ảnh). Ngày nay Hoàng Hạc Lâu được đánh giá là một trong bốn đại danh tháp cổ xưa còn lại của Trung Hoa.

Hoàng Hạc Lâu bắt nguồn từ truyền thuyết Tiên Ông Phí Văn Vi, thường cưỡi hạc vàng ngao du đó đây. Một hôm, tiên cưỡi hạc bay ngang qua Vũ Hán và dừng lại trên Đồi Rắn để ngắm cảnh, một bên là Trường Giang và bên kia là Ngũ Hồ. Sau này, người ta đã từ nơi ấy xây lên một ngọn tháp, đặt tên là Hoàng Hạc Lâu.

Ngày xưa Hoàng Hạc Lâu là nơi gặp-gỡ của các thi, văn hữu hay tao nhân mặc khách bầu rượu túi thơ. Người ta đến đó vừa để thưởng ngoạn phong cảnh hữu tình, vừa để uống rượu làm thơ, hoặc để ghi lại biết bao tâm sự mặn nồng.

Binh biến đã hủy hoại các kiến trúc Hoàng Hạc Lâu. Ngôi lầu cuối cùng có tên Thanh Lâu xây năm 1868 và bị hủy hoại năm 1884. Năm 1957 khi ngôi cầu đầu tiên vượt sông Dương Tử được xây cất, Hoàng Hạc Lâu được di dời cách vị trí cũ 1 km.

Hoàng Hạc Lâu được tái-thiết năm 1981 bằng vật liệu hiện đại, có cả cầu thang máy, và dĩ-nhiên, chỗ vệ sinh cũng sạch sẽ, khang trang, rộng lớn hơn cho du khách. Hoàng Hạc Lâu “mới” khánh-thành năm 1985. Vì vậy, so với ngày xưa, Hoàng Hạc Lâu mất vẻ “thiên-nhiên” đi nhiều. Cảnh mộc mạc, lau cỏ hoang sơ, núi non trùng điệp, mây bay giăng mắc bớt đi nhiều. Nhìn ảnh Hoàng Hạc Lâu chụp năm 1920, và đặt giả thuyết nếu ít nhất năm 40 tuổi trở lên Thôi Hiệu mới đến nơi này và sáng tác bài thơ Hoàng Hạc Lâu (khoảng năm 740-745), khi ấy Hoàng Hạc Lâu còn hoang sơ, trùng điệp thế nào. Hiện nay, Hoàng Hạc Lâu thuộc Khu Hoàng Hạc Công Viên là nơi thu hút nhiều du khách mỗi ngày.

Hoàng-Hạc Lâu

Tích nhân dĩ thừa hoàng hạc khứ
Thử địa không dư Hoàng Hạc Lâu
Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản
Bạch vân thiên tải không du du
Tĩnh xuyên lịch lịch Hán Dương thụ
Phương thảo thê thê Anh Vũ châu
Nhật mộ hương quan hà xứ thị
Yên ba giang thượng sử nhân sầu.

Thôi Hiệu (704-754)

Vì là bài thơ hay về tình luyến ái, Hoàng Hạc Lâu được dịch nhiều ra tiếng nước ngoài, đặc biệt là tiếng Việt.

Tản-Đà được xem là nhà thơ có biệt tài dịch thơ Đường sang thơ lục bát Việt ngữ hay nhất.

Hạc vàng ai cưới đi đâu?
Mà đây Hoàng Hạc riêng lâu còn tro
Hạc vàng đi mất từ xưa
Nghìn năm mây trắng bây giờ còn bay
Hán Dương sông tạnh cây bầy
Bãi xa Anh Vũ xanh dầy cỏ non
Quê hương khuất bóng hoàng hôn
Trên sông khói sóng cho buồn lòng a

Tản-Đà

(Nguồn: trích trong <https://langhuc.org/index.php/bien-khao/vien-trau-cau/6642-thoi-hieu-va-bai-tho-hoang-hac-lau-tai-lieu-vien-trau-cau>)

Mời bạn du lịch Hồ Bắc trước năm 2020 để xem những thắng cảnh đẹp ở WuHan ra sao nhé qua link dưới đây:

Du lịch Hồ Bắc - Tượng Quân Công lớn nhất TG và ĐÁP THUYẾT ĐIỆN vĩ đại nhất thế kỷ

<https://youtu.be/T9ZfKdAinGI>

Lại xem tiếp Vũ Hán Là Thành Phố Như Thế Nào Trước Khi Trở Thành “Thành Phố Chết” vì Dịch Corona để thấy rằng cuộc đời là Vô Thường, Không Sác, Sắc Không!

<https://www.youtube.com/watch?v=bhTXmP-XSDM&feature=youtu.be>

Trong cái lo sợ trước đại dịch COVID 19 vào dịp Tết Nguyên Đán 2020, Ban Chấp Hành CĐVNOR và đồng hương Việt Nam tại Portland, Oregon vẫn vững tâm bền chí, giữ vững truyền thống vui Xuân đón Tết xúm xít bên nhau mừng Xuân mới. Mời Bạn xem những hình ảnh dễ thương dưới đây do nhiếp ảnh gia Mary Nguyễn chụp rất đẹp. Xin cảm ơn BCH/CĐVNOR và Mrs. Mary Nguyễn.

Hình ảnh ghi nhận trong ngày Hội chợ Tết Canh Tý 2020 do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức vào thứ bảy, ngày 1 tháng 2 năm 2020 tại Holiday Inn Portland Airport qua 2 links đính kèm:

1- Hình ảnh tổng quát chương trình Hội Chợ Tết Canh Tý - Phần 1 link:

<https://photos.app.goo.gl/bPKHxhSJ4NZirPTw9>

2- Hội Chợ Tết Canh Tý - Phần 2 link:

<https://photos.app.goo.gl/XWmCEE62WhQ8vQeu8>

Hơn thế nữa, Hội Ái Hữu Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hòa Oregon tổ chức một Đêm Văn Nghệ Tân Niên Canh Tý với chủ đề "Vợ Lính Thời Chinh Chiến" lúc 4:00 PM, thứ Bảy ngày 15-2-2020 tại Mekong Bistro Restaurant để vinh danh những người vợ lính VNCH. Mời Bạn xem những hình ảnh nói lên nét đẹp bi hùng của những người vợ lính qua vở kịch "Trái Lựu Đạn và Người Nữ Tu" được dàn dựng rất công phu do nhiếp ảnh gia Hùng Vương thực hiện qua các link dưới đây. Xin cảm ơn Ban Tổ chức và Mr. Hùng Vương.

Đêm Văn Nghệ Tân Niên Canh Tý 2020

Phần 01:

<https://photos.app.goo.gl/BksX6YbUPDtFV8oQ6>

Phần 02:

<https://photos.app.goo.gl/8RsbYrpeiaEqTATK9>

Thôi thì tất cả là do duyên nghiệp, mỗi người một phần số, Chuyện gì phải làm và cần làm thì chúng ta làm cho thật tốt, còn kết quả ra sao thì tùy theo ý Trời, bạn nhỉ?

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 502-ORTB 923-2182020)

Ngày Lễ Tình Nhân

Suốt tuần nay miền Bắc California bị mưa gió liên tục, trời mưa tầm tã rồi lại nắng loé lên thay đổi nhanh làm bà con dễ bị cảm, nhức đầu.

Sáng nay ra khỏi nhà trời tối đen như mực, mưa nặng hạt, Giang lái xe từ freeway 880 chuyển qua 580 để lên chỗ làm việc là thành phố Livermore, chung quanh toàn xe truck, chạy tung bụi nước mù mịt chẳng thấy lane, thật nguy hiểm. Giang phải trợn mắt để nhìn thật rõ phía trước, vừa cẩn thận lái xe, vừa niệm Phật để trấn an.

Công việc cũng như thường ngày, bận rộn và rối rắm với xấp giấy order hàng chi chít, nhưng hôm nay hơi đặc biệt khi thấy giới phụ nữ sửa soạn kỹ hơn, nét mặt mọi người yêu đời hơn ....

Giang thắc mắc hỏi các cô Linda, Packer, Lisa:

- Why everybody looks beautiful today?

Một cô nhanh nhẩu đáp

- Mom... why you don't remember Valentine's Day.

Giang giật mình "Ồ" rồi nhoẻn miệng cười trừ.

Nghĩ đến ngày lễ với nguồn gốc của nó mà Giang được đọc trong những tài liệu, có lẽ giả thuyết mọi người nghĩ đến dưới đây dễ làm xúc động nhất, nó mang sứ mệnh của tình thương trao đến và gọi đi để trân quý tình cảm, tình yêu thiêng liêng nhiệm mầu, con người phải được đón nhận tự nhiên trong cuộc sống.

Giang miên man nghĩ đến câu chuyện:

Valentine là một linh mục dưới thời Hoàng đế La Mã Claudius II. Lúc bấy giờ là thế kỷ thứ III, Đế quốc La Mã phải tham gia nhiều cuộc chiến tranh đẫm máu và không được dân ủng hộ.

(https://en.wikipedia.org/wiki/Valentine%27s_Day)

Do gặp phải khó khăn khi kêu gọi các chàng trai trẻ gia nhập vào quân đội, Claudius II cho rằng nguyên nhân chính là đàn ông La Mã không muốn rời xa gia đình hay người yêu của họ và hôn nhân chỉ làm người đàn ông yếu mềm, do đó, vua Claudius II ra lệnh cấm tổ chức các đám cưới hoặc lễ đính hôn để tập trung cho các cuộc chiến.

Linh mục Valentine ở thành La Mã, cùng Thánh Marius đã chống lại lệnh của vị hoàng đế hùng mạnh và tiếp tục cử hành lễ cưới cho các đôi vợ chồng trẻ trong bí mật. Khi bị phát giác, linh mục Valentine đã bị bắt và kết án tử hình bằng hình thức kéo lê và bị ném đá cho đến chết. Buổi chiều trước khi ra pháp trường, ông gửi tấm "thiệp Valentine" đầu tiên cho cô con gái của viên cai tù Asterius, người thiếu nữ mù lòa bẩm sinh đã được ông chữa lành bằng phép lạ trước đó, và ký tên "Dal vostro Valentino" - from your Valentine ("Từ Valentine của em"). Cho đến nay, các cặp tình nhân vẫn có truyền thống ký tên bằng hàng chữ "From your Valentine" của ngày xưa thay vì tên mình trong các tấm thiệp Valentine. Dần dần, ngày 14 tháng 2 hàng năm đã trở thành ngày trao đổi các bức thông điệp của tình yêu và Thánh Valentine đã trở thành vị Thánh bổn mạng của những lứa đôi. Người ta kỷ niệm ngày này bằng cách gửi cho nhau những bài thơ và tặng cho nhau những món quà truyền thống là hoa hồng và sô cô la

Bây giờ tại nước Mỹ, cứ vào ngày lễ này là người ta gửi card hoặc phone chúc mừng thành thông lệ.

Riêng vợ chồng Giang là Hai Lúa thứ thiệt, tuy qua Mỹ đã lâu nhưng chỉ biết cúi đầu "cày bừa", và cũng không lãng mạn được như vậy. Giang mỉm cười một mình với ý nghĩ này.

Giờ nghỉ trưa có vài chàng đến trao hoa cho bạn gái, những bó hồng rực sắc thật tươi, cũng có mấy ông chồng đến chở bà xã ra ngoài ăn trưa. Nhìn không khí yêu đời, hớn hờ của mấy em, tự nhiên cũng chuyền niềm rung cảm qua Giang.

Buổi trưa Giang ngồi một góc nặn óc họa bài thơ Đường luật về ngày Lễ Tình Yêu hôm nay.

Thật bất ngờ khi Giang mở phone để gõ chữ, có email của Hậu (ông xã) gửi tới với tấm card. Nhìn dòng chữ trong tấm card mà cảm động vô cùng.

"To a friend who's always close to my heart"

Có đời nào như vậy hè, Giang hứng chí tuôn ra bài thơ.

Lễ Tình Nhân

Tặng bố hoa hồng thắm đẹp tươi
Thương em sát cánh sông bên đời
Làm than vát vả từng cam chịu
Khốn khổ lao đao chẳng đời đời
Bát cháo no lòng khi nắng tỏ
Chum trà ấm dạ lúc trăng rơi
“Tình nhân” đón lễ mình sao xuyên
Tuổi hạc êm đêm dẫu sức voi.

Sau đó Giang cứ nghĩ tới chồng và thầm cười...

Nhớ lúc trước 75 Hậu dạy môn toán trường Trung học Đà Nẵng, sau 75 trở thành tên “vô lương mất dạy” (không có lương, không được đi dạy), sống trốn chui trốn nhủi vì luôn bị công an lên danh sách bắt đi rà mìn hoặc công tác lao động. Vượt biên qua Mỹ, Hậu vẫn liên lạc thường xuyên với Giang, và luôn nhờ Mẹ nếu “đánh chuyến khác” thì giúp Giang “học một nghề” nuôi thân (đó là tiếng lóng thay từ “vượt biên”). Giang vất vả trong 5 năm trời đeo đuổi chuyện vượt biên, đã từng vô tù ra tội, cuối cùng cũng đến được bến bờ tự do.

Khi định cư ở Mỹ, Giang mới hiểu Hậu có máu “quân tử Tàu”. Bước đầu tuy ai cũng được chính phủ trợ cấp một năm tiền welfare, nhưng lúc làm giấy tờ, workers hỏi:

- Bây giờ có công việc hãng điện tử đang tuyển người, anh có làm không?

Vậy là Hậu gật đầu, rồi đi làm không hưởng đồng trợ cấp nào hết.

Khi Giang qua, tiêu chuẩn cũng sẽ được hưởng một năm quyền lợi, Hậu đưa Giang lên sở xã hội làm giấy tờ. Giang còn nhớ rõ ông worker tên PT, không biết ở nhà ông có gây lộn với vợ, mà nét mặt ông lộ ra vẻ cộc cằn hỏi:

- Anh qua trước 5 năm có làm gì để nuôi vợ không?

Tự nhiên Hậu đỏ mặt không nói, ra về đến gặp người anh có văn phòng làm việc, xin chứng nhận Hậu có làm partime, thế là Hậu nạp tờ giấy đó, kết quả thì Giang bị cúp trợ cấp, chỉ được bảo hiểm sức khỏe.

Giang lúc đó chơi với, Hậu thì đang học không có tiền, ở ké nhà anh em nên Giang phải xin việc “cày” gấp, dĩ nhiên Giang đã cảm rằm việc đó suốt cả năm mới nguôi.

Thế rồi đời sống thực tế với bao nhiêu thứ nợ, cả hai chỉ biết cặm cụi làm việc. Hậu ca đêm, Giang ca ngày, lo làm việc nuôi con lớn thành tài, rồi chúng theo sự nghiệp đi ở xa tất cả, chỉ còn lại hai mái đầu điêm sương. Những lúc ngồi gần thường hay khắc khêu, tính Hậu hiền hoà, chân thật, không hoa bướm, rất mê người lính Việt Nam Cộng Hoà với những trận đánh oai hùng, nếu như được gặp đúng đối tượng Hậu sẽ thao thao bất tuyệt, Hậu biết rất nhiều tên tuổi tướng lãnh và chuyện binh lính. Lúc Giang mới qua Mỹ nghe đài VN quảng cáo cuốn băng cassettes “Bông Hồng Cho Người Chiến Sĩ VNCH”, đọc hồi ký của phu nhân Thiếu tướng Lê Văn Hưng, thế là Hậu tìm mua, cuối tuần nào Hậu cũng ra các tiệm hỏi đã có chưa, khi mua được, Hậu rất trân quý nó.

Giang thì đủ bao nhiêu tách xấu nhưng lại mê thơ văn, có những lúc hồn thơ hơi thức giấc là bị Hậu dập tắt, chẳng hạn như khi Giang ca hứng hát:

“Em đến thăm anh đêm ba mươi

Còn đêm nào vui bằng đêm ba mươi

Anh nói với người phu quét đường

Xin chiếc lá vàng làm bằng chứng yêu em...”

Chưa kịp hát tiếp thì bị Hậu trề môi:

- Trên trời dưới đất... lá vàng mần sao làm bằng chứng được.

Giang vốn sẵn hung dữ, đâu có nhịn:

- Đi trên mây một chút, thấy ở đó đẹp lắm. “May mà có thơ có văn... đời còn dễ thương”.

Hậu nhếch môi:

- Đi trên mây chi cho rớt cái đui đầu hơn, hèn chi hỏi xưa lúc đi học bà kể xem phim “La Valse Dans L’ombre”, bà mê cặp tài tử Vivien Leigh với Robert Taylor. Xem xong phim ra khỏi rạp thấy những hình ảnh kẻ buôn

người bán, gánh gồng cơ cực, bà bị lung chùng giữa cảnh thần tiên và thực tế, bà xây xẩm mặt mày buồn xo. Chưa hết, bà còn kể xem “Doctor Zhivago”, “Romeo and Juliet”, v.v. về nhà bà mất ngủ một tuần... ha... ha... như ta đây thoải mái.

Giang bị chọc tức thì cũng bướng lại:

- Người khô khan, không có máu lãng mạn chắc chẳng bao giờ hiểu được “Sleepless In Seattle”

Câu chuyện ngưng lại ngang vừa tầm “biết đủ là đủ”, rồi từ đó Giang cũng cố tránh trở lại đề tài này.... Thời gian qua rồi cũng êm, hai người càng siêng năng cày bừa, cũng lo lắng cho nhau mấy chục năm nay, có điều chàng mê bài Tứ Sắc thì cuối tuần cứ về chơi với anh chị em trong gia đình, Giang mê ngắm cảnh trời mây trắng nước thì cứ thả bộ nhìn ngắm, rung động và mần thơ. Giang thích thơ thì tập viết, còn chàng không bao giờ thèm đọc bài thơ nào của Giang thì mặc chàng.

Trở lại chuyện ngày Valentine.

Buổi chiều sau giờ làm về, bước vô nhà Giang mở lớn mắt với bó hoa hồng,

Khuôn mặt Hậu vui vẻ cười nói:

- Chiều này đi ăn ngoài.

Nhìn ra trời Giang cũng hơi lo có gió bão động đất chi đây với hiện tượng lạ. Đón nhận cảm giác vui vui, Giang đồng ý nhưng chỉ chọn nhà hàng Mỹ gần nhà là Applebee’s, bởi vì tìm nhà hàng Việt thì phải lên San Jose đường sá quá xa, lại gặp giờ kẹt xe.

Vợ chồng Hai Lúa lần đầu tiên đi mở mắt quan sát... nhà hàng trong đêm lễ Tình Nhân. Đông người đứng xếp hàng ở ngoài, bên trong ánh đèn mờ nhiều màu sắc hòa hợp, trên mỗi bàn đều có chung một cánh hồng tươi, bao nhiêu cặp ngồi chờ dọn thức ăn nhìn nhau tình tứ, tiếng nhạc hoà tấu êm dịu của bản Love Story tạo thêm không gian mơ màng tuyệt vời, cả hai chẳng rành món ăn gì nên nhìn menus thấy cá Salmon, beef steak thì chọn đại món: Shrimp’N Parmesan Sirloin và Cedar Salmon with Maple Mustard Glaze

Giang nhìn Hậu mỉm cười nói:

- Chưa lúc nào tui thấy ông đẹp trai như lúc này.

Hậu hóm hỉnh cười:

- Chưa bao giờ tui mình lãng mạn như bây giờ.

Tối đó về nhà, Giang khoe và đọc bài thơ làm buổi trưa, Hậu lắng nghe xong rồi nói:

- Để tui đi châm trà uống và ăn mút gừng cho ấm bụng, rồi bà ngâm bài thơ cho tui nghe.

Thật đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, mọi khi tui ngâm thơ, Hậu thường nói “giọng chi mà giống vịt đực, ngâm thơ cứ tưởng đá đang đẻ”

Đêm nay, trong ngôi nhà nhỏ hẹp có ông già đang lim dim lắng nghe tiếng ngâm của bà già, thỉnh thoảng hợp ngụm nước trà gạt gù... Ngoài trời mưa đang rơi, nhưng chắc chắn không phải:

“Trời mưa chỉ làm buồn chúng mình thêm”, nên là

“Đêm nghe thấy tình đi nè nhẹ

Mà ngỡ như mình còn đôi mươi ...”

Lúc ông già đã đi ngủ, bà già say sưa ngồi ngắm những đóa hồng xinh tươi, rồi lại cảm hứng họa thêm bài thơ theo thể Toán Sắc, mang ý nghĩa thanh cao tuyệt vời của Lễ Tình Yêu:

Valentine’s Day

Giữa tháng hai đây tặng bó hồng
Yêu mười nhánh đỏ ấm tim trong
Ba lần tiệc họp chiều vàng nắng
Bốn bữa thuyền đưa nước trắng dòng
Kết nghĩa trăm ngày đen mớ tóc
Hoà tình nửa kiếp tím vườn bông
Năm con hạnh phúc đời xanh mộng
Một mái nhà xinh chẳng bạc lòng

Minh Thuý

HOA CÚC VÀNG ĐÃ NỞ

Sáng nay trời trở lạnh. Tôi thức dậy như mọi ngày, nhưng vẫn còn nằm nướng trên giường chưa muốn dậy. Cái lạnh nhẹ nhàng khiến tôi lười biếng. Cái lười biếng dễ thương của một thuở ngây thơ con gái. Thích cuộn mình trong chăn. Vươn vai bằng thích hay lôi cuốn tiểu thuyết gối đầu nằm, nghiền ngẫm những câu chuyện đang được tác giả dàn dựng một cách hấp dẫn.

Tôi kéo mền lên tận ngực và hít thật sâu. Giá mà mình được nằm như vậy tới lúc nào mình muốn nhỉ. Bây giờ già rồi, đôi đến thật chậm, ăn cũng được là bao....

Thế nhưng bên kia giường ông chồng già đang rên hừ hừ và những cơn ho kéo đến dồn dập.

Tôi bật dậy, gì thì gì phải ưu tiên cho người bệnh. Tôi qua giường, vuốt cổ chàng để chàng thấy tôi đang hiện diện. Bấm máy cho giường nhắc đầu chàng lên cao. bấm cho chân chàng hạ xuống thấp và đỡ chàng ngồi dậy. Vuốt và xoa nắn đôi vai gầy nhom trơ xương của chồng.

Tôi ngồi xuống, lôi đôi dép gài vào chân chồng rồi kéo chàng đứng lên. Hai chân chàng cứ như khúc gỗ, không nhúc nhích, cứng đờ. Lại ngồi xuống bóp hai chân cho máu lưu thông và kéo chàng đứng lên. Úi dào chàng ốm nhom mà cũng nặng chứ không chơi. Diu chàng vào toilet, cho chàng dựa vào cạnh cái bàn dài có hai cái bồn rửa tay. Lấy cái ly to và đặt cho chàng tiểu. Xong xuôi lại diu chàng vào giường và đỡ chàng nằm xuống.

Trời trở lạnh, kéo chăn đắp cho chồng, hỏi thăm đầu và chân cao như thế đã vừa chưa, tôi trở lại giường mình và... không thể nào ngủ lại được.

Bên kia giường, chàng vẫn còn rên hừ hừ. Người già thật khổ cứ như mọi thứ đều rệu rạo, lỏng lẻo. Ăn thì nuốt không vô vì thực quản đã teo. Chỉ một miếng thịt nhỏ nhỏ cũng làm chàng sặc đến đỏ mặt tía tai, tưởng chừng ngưng thở. Nấu soup nấu cháo thịt thì phải xay cho nhuyễn như như cho em bé chưa mọc răng ăn. Mà cứ ăn thức ăn xay hoài cũng ngán lắm chứ. Thế là đổi món, tìm cách nào vừa bổ dưỡng để tăng sức khỏe. Nhưng không được nhiều chất đạm như gạo, như nếp vì tiểu đường đang đứng bên bờ ranh giới. Chỉ một bước ngán lờ chân là phải uống hay chích thuốc hàng ngày.

Thức ăn không được nhiều thịt vì sẽ làm mỡ trong máu. Không được ăn đồ cứng, đồ chua vì bao tử bị loét. Phải uống thuốc parkinson để trị chân tay run. Thuốc an thần để đêm ngủ không hoảng sợ, la hét lung tung, ban ngày không thấy người lạ đột nhập mà kinh hãi. Hai thứ thuốc này lại làm cho bón. Mà người già do hậu môn hết còn co rút bình thường và bị ảnh hưởng thuốc uống nên bón kinh niên. Mỗi ngày đều phải uống thuốc nhuận trường và thuốc để đi cầu. Khi đi được thì lại đi quá nhiều, đi cho hết trong bụng, tiêu chảy té re. Một bữa canh với ba cái tiêu, tiểu, tắm, ăn và ngủ.

Người già thật khổ, chỉ một chút gió thổi qua bất thường cũng hom hem cảm, ho, sổ mũi. Khi đi hai chân run rẩy, đầu không định hướng đi đâu. Chỉ từ phòng ngủ tới phòng tắm liền vách ba bước là tới mà cũng không nhớ để bước vào. Diu lên khỏi cầu thang để vào phòng ngủ thì lại vào phòng tắm đứng hoài vì không tìm ra cái giường để nằm.

Nói tới chàng của tôi thì là chuyện dài ở huyện, nói hoài không hết. Thôi thì cứ để chàng nằm đó, tôi xuống nhà lo cho chàng bữa điểm tâm.

Các cháu đã đi học cả rồi. Con cái đi làm, nhà chỉ còn hai vợ chồng già hủ hủ.

Ngoài kia, ở sân sau, hoa cúc vàng đã nở thật đẹp, thật rực rỡ. Đó là giống cúc đại đóa mua về chung ngày Tết. Chung đến hết Tết thật lâu hoa vẫn còn tươi thắm. Khi hoa tàn thế là bỏ vào cái chậu to hơn để trồng lại. Bà bạn tôi hỏi: "Hoa đã mấy mùa?" tôi trả lời: "Đã ba mùa lá rụng" Cũng vẫn thơ ra rít. Ba năm hoa vẫn còn chung thủy. Hoa như ngạo nghễ với bao lần bị con chó Lucy phá phách gãy nhánh, gãy ngọn. Hoa cúc như một người bạn thân, không bao giờ bội bạc. Hoa cúc rực rỡ như đất nước tôi đang cư ngụ. Nhà nhà trồng hoa, cỏ xanh ngắt một màu. Tôi đã đến đây, ở nơi này cũng đã hơn 20 năm. Các con tôi đã trưởng thành, lập gia đình và có cuộc sống ổn định.

Thành thật mà nói tôi thấy mình vô cùng hạnh phúc. Bởi lẽ dù gì đi nữa tôi cũng không phải lo cái ăn, cái mặc. Các bạn tôi đều đã về hưu, họ có một cuộc sống hưởng thụ lý tưởng. Ngày nhè buổi sáng hai vợ chồng dẫn nhau đi bộ một vòng xung quanh park. Sau bữa điểm tâm, lại chờ nhau đi học nhảy đầm, rồi dẫn nhau đi ăn. Buổi chiều đến lớp của người già tập thái cực rồi sinh hoạt vui biết mấy.

Những ngày lễ lộc thì lại có những buổi họp mặt, ca hát, nhảy đầm. Ngày lễ Halloween cả hai vợ chồng hóa trang đi vui chơi cùng nhóm bạn già. Thỉnh thoảng cả nhóm rủ nhau đi du lịch đó đây. Hỏi có cuộc sống nào lý tưởng hơn. Muốn được như vậy họ cũng đã bỏ ra một quá trình cật lực làm việc và tích lũy. Có nhiều người nói,

nước Mỹ làm việc quá nhiều, con người chạy theo đồng tiền và vật chất. Nhưng có cái gì đảm bảo không làm việc mà được hưởng thụ. Họ chẳng chỉ có gian lận, tham lam và ỷ lại vào người khác. Tôi qua đây đã học được nhiều thứ, nhất là thật thâm nhuần hai chữ cảm ơn. Cái từ cảm ơn thật đơn giản nhưng ý nghĩa vô cùng.

Cảm ơn nước Mỹ đã đưa tay cứu vớt những người tị nạn CS đi tìm không khí tự do.

Cảm ơn ông hàng xóm luôn nở nụ cười tươi và giúp đỡ những ngày đầu mới đến.

Cảm ơn cái chợ thên thang, đa phần là người Mỹ nhưng không hề có một đôi mắt tị hiềm hay khinh khi khi cùng đứng sấp hàng trả tiền.

Cảm ơn ông xài xế xe bus rất tử tế mỗi khi tôi đỡ mẹ chông lên xe.

Cảm ơn cái chào buổi sáng thật giòn giã của ông già Mỹ mỗi ngày chạy bộ ngang nhà tôi

Cảm ơn, cảm ơn nhiều lắm những cái đơn giản nhưng thật ý nghĩa trong một đất nước tự do.

Không cần hô hào hay nói bằng những danh từ, tĩnh từ trống rỗng. Nước Mỹ bình thản hưởng thụ và cho ra những ân tình, những cái đẹp, cái hay tiềm ẩn trong từng con người, con đường và trong luật pháp

Vì vậy, năm nào vào ngày lễ ThanksGiving tôi cũng tổ chức họp mặt gia đình để tri ân đất nước và con người ở đây. Tri ân với một tấm lòng tự hào vì con cháu mình được sống và trưởng thành ở đây với trái tim bình đẳng và nhân ái.

Hoa cúc vàng đã nở rục rở ngoài vườn nhà tôi. Những đóa hoa báo hiệu mùa lễ Tạ Ôn và Christmas sắp về.

Tôi đem ông chồng xuống ăn sáng. Nhìn ông, tôi lại một lần nữa bồi hồi.

Cảm ơn đất nước Hoa Kỳ với những phương tiện y tế, quyền lợi dành cho người già, người bệnh như chồng tôi: một cựu quân nhân quân lực VNCH đã bị mất tất cả "quê hương, danh dự, tuổi trẻ, sức khỏe và niềm tin".

Cảm ơn nhiều lắm.

Nguyễn thị Thâm

Tháng Hai và Valentine's Day Thời Đại Coronavirus

Tháng Hai là tháng đặc biệt trong năm chỉ có 28 ngày, nhưng tháng Hai năm nay 2020 lại có 29 ngày. Cho nên những người được sinh vào ngày 29 tháng Hai năm nay, phải đợi đến năm 2024 mới được ăn mừng sinh nhật vì người viết nghe các bạn bè có sinh nhật trong ngày 29 tháng hai nói thế, không biết có đúng không? Tại sao thế? Có người nói cứ 4 năm thì hiện tượng tháng hai có 29 ngày được xảy ra khi lấy con số của năm đó chia được cho 4. Năm nay là năm 2020 có thể chia được cho 4. Năm 2013, 2014, 2015 không thể chia được cho 4. Mãi đến năm 2024 mới chia được cho 4. Một bài toán giản dị như thế nhưng người viết không biết về phương diện thiên văn, niên lịch đã giải thích như thế nào là hợp lý. Xin các vị cao minh chỉ giáo. Xin đa tạ.

Người viết xin chúc mừng Sinh Nhật Vui Vẻ đến quý vị nào có sinh nhật trong ngày 29 tháng Hai đặc biệt này nhé. "Hooray"!

Tháng Hai lại có sinh nhật của vị Tổng Thống Mỹ Washington, năm nay nhằm ngày 17 tháng Hai và chính phủ Mỹ đã chọn ngày này làm ngày quốc lễ **President's Day** luôn để ghi nhớ công ơn của các vị Tổng Thống Hoa Kỳ. Học sinh các trường công lập và nhân viên các công sở được nghỉ học, nghỉ làm trong ngày thứ hai 17 tháng Hai này. Khi còn đi làm trong các trường công lập tại Portland, người viết rất thích những ngày quốc lễ

như thế để được nghỉ ở nhà ngủ nướng. Vui quá! Ai đi làm mà không mong có ngày được nghỉ ở nhà thoải mái có ăn lương, phải không bạn?

Nhưng trong tháng Hai lại có một ngày dù không phải là ngày quốc lễ nhưng lại được đa số quần chúng trên thế giới đón chào trọng thể, nhất là những người đang yêu nhau và những tiệm bán hoa, bán kẹo chocolate, bán thiệp. Không nói ra mà ai cũng biết đó là **ngày Valentine's Day, 14 tháng Hai, Ngày Lễ Tình Yêu**, nếu dịch sang tiếng Việt.

Đã qua rồi thời kỳ thơ mộng của Tình yêu, nhưng người viết cũng xin được gửi lời chúc mừng tốt đẹp nhất đến những kẻ “tôi còn yêu, tôi cứ yêu, tôi còn yêu mãi mãi, tôi còn yêu dài dài” cho cuộc đời thêm tươi đẹp nhé.

Về lịch sử ngày Lễ Tình Yêu này chắc hẳn đã có người nói rồi trong trang báo này hay nơi báo khác. Người viết chỉ đi sưu tầm những điều lý thú mới nhất về ngày lễ đặc biệt này để chia sẻ với các bạn cho vui mà thôi.

ĐIỀU LÝ THÚ VỀ LỄ TÌNH YÊU

73% người mua hoa trong ngày 14 tháng 2 là đàn ông, 27% là phụ nữ. 15% phụ nữ mua hoa gửi cho chính bản thân họ trong ngày lễ tình yêu. 3% số người tặng quà cho pets (con vật nuôi yêu thích).

Khoảng 1 tỷ thiệp Valentine được gửi đi mỗi năm, nhiều thứ hai chỉ đứng sau thiệp Giáng Sinh. Giáo viên nhận được thiệp Valentine nhiều nhất, tiếp đó là trẻ em, mẹ, vợ, người yêu và thú nuôi yêu thích. 85% người mua thiệp Valentine là phụ nữ.

Món quà Valentine giá trị nhất của mọi thời đại là tháp Taj Mahal ở Ấn Độ do hoàng đế Mughal Emperor Shahjahan xây để tặng cho vợ ông đã mất.

Hàng năm hơn 189 triệu đóa hoa hồng được tặng nhau chỉ tính riêng ở Hoa Kỳ.

Vào năm 1969, trong việc sửa đổi lịch các thánh, ngày lễ Thánh Valentine vào ngày 14 tháng 2 đã được đưa ra khỏi lịch chung của Vatican và được đưa vào hạng đặc biệt (lịch địa phương hoặc thậm chí quốc gia).

Trong Hoa Kỳ, Hội Thiệp Chào Đón ước tính khoảng 190 triệu thiệp Valentine được gửi tặng mỗi năm trong Hoa Kỳ. Một nửa trong số ấy được tặng cho những người thân ngoài vợ với chồng, thường thì cho các đứa con. Nếu tính luôn những thiệp làm trong trường thì có thể lên tới 1 tỉ thiệp, và các thầy cô là người nhận được thiệp nhiều nhất. Trong một số nước trên thế giới, các học sinh tiểu học làm thiệp và gửi cho nhau và thầy cô. Trong thiệp của các em cũng bày tỏ cảm xúc mến đến các bạn khác giới.

Vào thiên niên kỷ mới, mới sự ra đời và lớn mạnh của Internet đã dần dần tạo thành những truyền thống tặng thiệp mới. Hàng triệu người trên thế giới bắt đầu sử dụng thiệp in ra được trên mạng hoặc gửi thiệp bằng mạng như e-thiệp. Ước tính khoảng 15 triệu e-thiệp được gửi vào năm 2010.

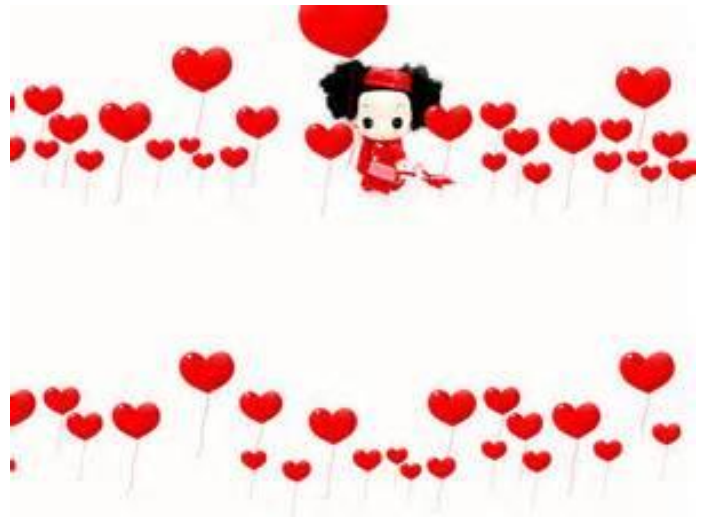
(Nguồn: Sưu tầm trên internet)

Nói đến tình yêu, chúng ta không chỉ nghĩ đến tình yêu thơ mộng của chuyện tình nam nữ mà còn có những tình yêu nhẹ nhàng, tình cảm khác cũng cần được nhắc đến và vinh danh. Người viết xin mời bạn đọc câu chuyện cực ngắn dưới đây thật là dễ thương đã giúp ta tìm hiểu tình yêu có thể được diễn đạt qua nhiều hình ảnh khác và món quà trao cho nhau đâu cần phải là bó hoa hồng rực rỡ hay hộp chocolate béo ngọt.

Vòng cẩm thạch

Cha kể, cha chỉ ao ước tặng mẹ chiếc vòng cẩm thạch. Tay mẹ trắng nõn nà đeo vòng cẩm thạch rất đẹp. Mỗi khi cha định mua, mẹ cứ tìm cách từ chối, lúc mua sữa, lúc sách vở, lúc tiền trường... Đến khi tay mẹ đen sạm, mẹ vẫn chưa một lần được đeo. Chị em hùn tiền mua tặng mẹ một chiếc thật đẹp. Mẹ cất kỹ, thỉnh thoảng lại ngắm nghía, cười: “Mẹ già rồi, tay run lắm, chỉ nhìn thôi cũng thấy vui.” Chị em không ai bảo ai, nước mắt rưng rưng.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Thế giới năm 2020 vẫn còn kinh hoàng lo sợ về đại dịch Coronavirus Wu Han đã, đang lây nhiễm đến nhiều người và số tử vong càng ngày càng tăng lên rất cao. Mời xem thống kê dưới đây:

Cập nhật tình trạng với số liệu, dịch viêm phổi Coronavirus trên toàn thế giới cho đến 9:00 A.M, ngày 10/02/2020. Xin mời Quý Vị click vào link dưới đây của Center for System Science and Engineering (CSSE), thuộc Johns Hopkins University, Baltimore, Maryland.

<https://gisanddata.maps.arcgis.com/apps/opsdashboard/index.html#/bda7594740fd40299423467b48e9ecf6>

Nghi ngờ: 40,574 trường hợp..

Phục hồi: 3,578 trường hợp.

Tử vong: 910 trường hợp.

BMH

Washington, D.C

Lễ Tình Nhân Valentine's Day năm 2020 chắc chắn sẽ không "vui vẻ, hồ hởi, phấn khởi" như những năm trước đây, nhất là ở những nơi đang bị đại dịch Corona Virus nặng như Wu Han, Chiết Giang, Hàng Châu, v.v. "đang bị cô lập" ở Trung Quốc.

Nam nữ yêu nhau sẽ không dám hôn một cách nồng cháy, thậm chí phải "bị" hôn qua chiếc khẩu trang kín mít để tránh bị lây nhiễm. Cô bạn văn nghệ của người viết, nhà thơ Phạm Thị Minh Hưng vừa mới gửi đến người viết một ảnh thơ của bài thơ *Tình Yêu Thời Dịch Đau Thương Lắm* mới vừa được sáng tác, trong đó có hình ảnh một cặp tình nhân đang hôn nhau qua khẩu trang, thật rất cảm động. Bài thơ thật buồn, thật xúc động. Xin mời quý bạn thưởng thức và xin cảm ơn nhà thơ PTMH đã chia sẻ bài thơ đầy tính nhân bản này. Nhạc: <https://youtu.be/Qhimmo-ZABY>

Trái tim tình cảm của người nghệ sĩ rất dễ xúc động trước mọi tình huống vui buồn, đau khổ của cuộc đời nhân thế nên đã viết thành những bài thơ, lời nhạc để nói lên những xúc cảm đó. Chắc chắn bạn sẽ thấy xúc động khi xem youtube hay về Corona virus, nhạc hay với âm điệu bản nhạc *Sound of Silence* và những chi tiết rất hữu ích dưới đây:

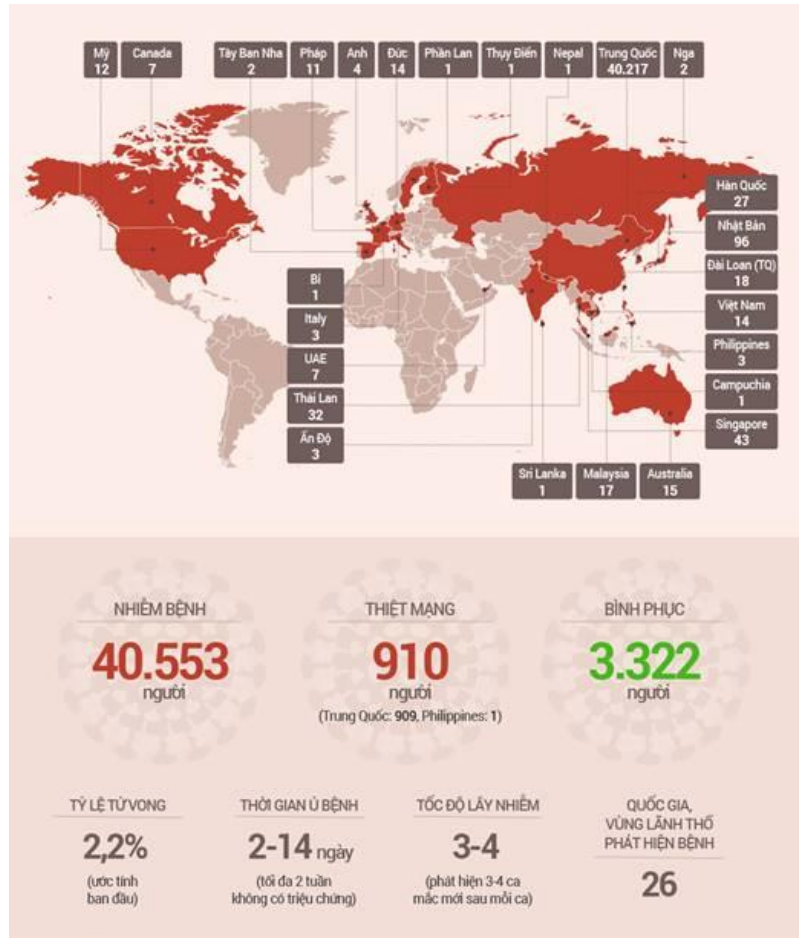
Youtube Fight the Virus - Alvin Oon

Simon & Garfunkel 's new song

<https://youtu.be/JYTzX9JCbDY>

https://www.youtube.com/watch?time_continue=45&v=JYTzX9JCbDY&feature=emb_logo

(Nguồn: Email bạn gửi. Cảm ơn Kate nhé)

VN EXPRESS

Số liệu tính đến ngày 10/2/2020

Tình yêu thời dịch nCoV.

Đau thương lắm nCoV

Cố gắng lắm cũng chừng này thôi anh
Cách chia nhau lớp cửa kính tội tình
Cái khẩu trang có giữ toàn sinh mệnh
Cho đôi mình còn tiếp nối yêu thương

□

Xa nhau rồi lòng đau đáu trông mong
Biết nơi ấy người yêu có còn khỏe mạnh
Chống chọi con nCoV ác ôn, giết hại
Biết bao người lương thiện chết oan khiên...

□

Bởi vì đâu? Bởi lòng tham vô đáy
Bởi hận thù kẻ thắng ghét người thua
Bởi tàn phá thiên nhiên, hại sinh vật quanh mình
Bởi vô tình hay cố ý gieo rắc đau thương cho nhân loại?

□

Cả thế giới kinh hoàng.
...Cơn dịch hoành hành nghiệt ngã
Những chiếc khẩu trang lên ngôi, như cứu tinh số 1
Ngăn chặn và bảo vệ phần nào cho chính bản thân!

□

Câu mong qua nhanh ngày tháng đau thương khổ nạn
Hãy hủy diệt mau dịch bệnh NCoV, cho lòng người thanh thản

□ Con quý nCoV. Đừng đến nhiều nơi giết hại dân lành
- Lời nguyện cầu này bằng cả tấm lòng yêu thương nhân loại

Gởi về bốn phương-tám hướng

- Trời cao ơi! Thương để ơi!

Có thấu hiểu.cho chăng, lời cầu cứu của những con người đau khổ đang lâm hoạn nạn □
... nơi trần thế đời gian này?!

Ptminhhung Pham
(Bài thơ cảm tác)

SG-11:10'-T6-07/02/2020

Tình yêu thiêng liêng của Tổ quốc, tình yêu cao cả của mẹ cha, tình yêu thơ mộng của gái trai nam nữ, tình yêu nhân loại, v.v. tình yêu nào cũng có giá trị của nó. Xin chúc bạn lúc nào cũng có một trái tim tình cảm để có thể yêu hết những gì đáng yêu trong chốn bụi hồng này, bạn nhé!

Xin cầu nguyện cho các nạn nhân đang bị nhiễm bệnh, tất cả các nhân viên y tế đang chăm sóc các nạn nhân, tất cả mọi người trên thế giới được bình an trong đại dịch Coronavirus.

Cũng xin cầu nguyện các nhà khoa học nhanh chóng tìm ra thuốc chữa bệnh "quái quỷ" này.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Happy Valentine's Day

Người giữ vườn Một Cối Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 501-ORTB 922-21220)

Hình Bóng Cũ

Tiếng ông Lãng oang oang từ phòng khách:

- Em oi, xong chưa? Khách sắp tới rồi đó.

- Gì mà hỏi dữ vậy. Em mặc cái áo là ra liền. Tiếng bà Lãng từ phòng ngủ vọng ra.

Ông Lãng bước qua phòng ăn. Ngắm nghía cái bàn ăn dài thông - mà ông phải kê thêm một cái bàn dã chiến, đóng bằng gỗ thông - gặt gù hài lòng. Mọi thứ đã sẵn sàng. Hôm nay là ngày kỷ niệm ba mươi năm đám cưới của ông bà. Mời chín cặp nữa, vị chỉ là hai mươi người. Tuần rồi bà Lãng tát bật chạy đi mua năm thước ren về may tấm khăn bàn, để che dấu sự rấp nổi. Ham rẻ, lái xuống tận đường Jean-Talon. Vội vội, vàng vàng, không nhìn thấy tấm bảng cấm đậu xe từ hai đến bốn giờ, quả thật lúc đó chưa tới 2 giờ! Thấy cả dãy xe đậu phía trước nên yên chí lớn. Nửa giờ sau, xách túi vải ra về, cay đắng cảm tờ giấy phạt 35 "đô". Một thước ren từ 4 "đô" nhảy vọt lên 11 "đô" !!

Bà Lãng lộng lẫy trong chiếc áo dài gấm đỏ sậm, nổi bật những đóa mai, lan, cúc, trúc vàng óng ánh. Cổ đeo xâu chuỗi hạt vàng bảy vòng. Xâu chuỗi này được bà gìn giữ cẩn thận từ ngày cưới. Qua đây năm bảy lần, túng cách mấy bà cũng không bán. Cốt sau này, ngày cưới của bé Diễm, bà sẽ tự tay đeo vào cổ cho con, như ba mươi năm về trước, bà ngoại Diễm đã đeo cho bà. Năm nay con nhỏ hăm ba rồi chớ ít ỏi gì. Nghĩ đến con, lòng bà rộn lên một niềm vui khó tả.

Ông Lãng nhìn vợ âu yếm. Ở lứa tuổi xấp xỉ năm mươi, mà sao ông thấy bà hình như còn đẹp hơn hồi mới cưới. Năm xưa bà nặng có bốn chục kí lô, bây giờ leo tới bốn mươi bảy kí. Có lẽ nhờ bảy kí lô thặng dư này mà trông bà mượt mà và những đường cong, nét lượn cũng "nổi" hơn. Mái tóc cắt ngắn đến vai, không kiểu cọ, cầu kỳ, khiến khuôn mặt bà trẻ ra đến cả chục tuổi. Phần ông, lười vận động nên sợi dây nịt càng ngày càng phải nới thêm nấc. Cái trán mới là khô, những sợi tóc hiếm hoi cứ lần rù nhau ra đi không hẹn ngày tái ngộ! Vì vậy, dù hơn bà có năm tuổi, mà thỉnh thoảng vẫn có người "lầm" bà là con gái lớn của ông!!

Chưa kịp khen vợ thì khách khứa đã lục đục kéo tới, Ông Quý bạn cùng lớp với ông Lãng ngày xưa - vừa bước vào cửa đã đưa cho bạn chai Cordon-Rouge:

- Đem champagne đến mừng mày. Qua ba mươi năm bị xiềng xích vẫn còn sống sót!

Bà Quý cầu chồng một cái đầu điếng:

- Cái ông này!

- Kệ, để nó "ngôn" cho sướng miệng. Bà hơi nào để ý. Thằng này là chúa phát ngôn bừa bãi mà...

Sau đó các cặp Lộc, Dương, Điền, Phước cũng đến cùng lúc. Trong chín cặp, có ba ông là bạn học, còn lại là bạn sau năm bảy năm, nhưng khá thân.

Chúc tụng ồn ào một lúc, ông bà Lãng mời các bạn ngồi vào bàn. Như thường lệ, các bà tự động ngồi thành nhóm với nhau, đôn các ông chồng về một phía. Lúc đầu, các ông phản đối, nói kỳ thị này nọ. Phe đàn bà phản công:

- Chúng tôi theo đúng sách vở thánh hiền. Nam nữ thụ thụ bất thân (diễn nôm): Trai gái "ngồi" gần hông nọ thì kia!

Phe nam đành đầu hàng vô điều kiện, nhưng có nêu thắc mắc rằng không hiểu nhờ "phép lạ" nào, khi các bà nhất định áp dụng đúng sách vở thánh hiền, mà nhà nhà đều có con trai, con gái đề huề? Tuy phản đối lúc đầu, nhưng về sau lại thấy rất ư là tiện. Cứ thoải mái kể chuyện tiêu lâm, hoặc xô tiếng Đức vung vít mà không sợ bị các bà kiểm duyệt...

Ăn đến món chim cút quay, ông Lãng bỗng quay hỏi bạn:

- Dương nè, cậu có nhớ món cu đất ở quê mình không? Hồi xưa, bà cụ tớ hay quay với nước dừa tươi. Mấy người làm ruộng bên Phương Hòa, bẫy được bao nhiêu cũng đem qua bán cho bà cụ. Con nào con nấy mập lù. Thơm ngon hơn chim cút nhiều lắm.

Ông Dương bỗng vỗ đùi cái đét:

- Trời, cậu nhắc tới Phương Hòa tớ mới nhớ. Các cậu có thể tưởng tượng tháng rồi vợ chồng tớ qua Cali gặp ai không?

Ông Lãng nhăn nhó:

- Tao đâu phải thầy bói mây. Nói phứt cho anh em nghe đi!

Ông Dương cười hà hà:

- Mấy cậu có nhớ Trúc hồi xưa học trường Thánh Mẫu không? Thanh Trúc bên Phương Hòa. Nhà có mấy cây nhãn ngon nổi tiếng đó.

Ông Phước, nãy giờ ngồi im bỗng lên tiếng:

- Nhớ rồi. Thanh Trúc ồm ồm, tóc thề, hay mặc áo dài màu thiên thanh. Rồi sao, kể tiếp đi.

Ông Dương liếc nhìn về phía vợ. Thấy các bà đang đầu hót tung bùng, nên yên chí kể tiếp:

- Đúng, người đẹp Thanh Trúc một thời làm bao nhiêu con tim nhức nhối! À, nếu tớ không lầm, thì cậu cũng từng là nạn nhân của "em" hồi đó, phải không Phước?

Ông Phước hơi đỏ mặt:

- Ủ, thì cũng có chút chút. Hồi này "Em" có gì thay đổi không toa?

Ông Dương lắc đầu ngao ngán:

- Còn phải hỏi! Các cậu không thể tưởng tượng được đâu. Để tớ kể từ đầu cho các cậu nghe... Sáng hôm đó, cô em họ đưa vợ chồng tớ ra Phước Lộc Thọ ăn phở. Có một nàng ngồi xéo xéo trước mặt. Cứ len lén đưa mắt nhìn tớ. Tớ lại không dám nhìn kỹ cô ta, vì coi tướng tá có vẻ hơi...ngầu! Lại có một cậu trẻ trẻ mặc blouson da kèm bên cạnh. Cô nàng khá phốp pháp. Mắt mũi, thì như cậu biết đó, bây giờ các bà rủ nhau tân trang lại hết trơn, nên ai cũng mắt bò câu, mũi cao, cằm chẻ, môi trái tim v.v.. Đặc biệt bà này mới sáng mà đã trang điểm y như sắp đi dự da hội. Chỉ thiếu cái robe soirée. Nhưng cái cổ áo bà khoét sâu đến nỗi nhìn cặp "núi của.." khoe ra mà tớ bắt chóng mặt. Tuy có bà xã bên cạnh, mà cái bài thơ leo núi của cụ Thi Sĩ Hồ Xuân Hương vẫn hiện ra mồn một trong trí của tớ:

Một đèo, một đèo, lại một đèo

Khen ai khéo tạc cảnh cheo leo...

Ông Phước ngắt ngang nguồn cảm hứng của ông bạn vàng:

- Thôi thôi, đủ rồi. Khởi ngâm nga chi cho tốn sức! Kể tiếp đi cha nội.

Ông Dương vỗ vai bạn, chắc lưỡi:

- Từ từ, đừng nóng... Tụi này tính tiền xong bước ra khỏi tiệm phở. Cô em rủ bà xã vào tiệm quần áo. Tớ đang thất nghiệp đứng ngoài cửa, nhìn ông đi qua, bà đi lại... Bỗng người đẹp lúc nãy xăm xăm tới trước mặt, nở nụ cười khoe chiếc răng khểnh:

- Xin lỗi, có phải là anh Dương ở Kontum không?

Nhìn nụ cười có chiếc răng khểnh duyên dáng, tớ mơ hồ nhớ lại một hình bóng, nhưng không thể nào rõ nét, đành áp ứng dạ phải, nhưng không biết bà...

Chưa dứt câu, thì cái vai của tớ đã bị một bàn tay êm ái, nhưng đầy "nghị lực", vỗ một cái muốn xụi luôn. Rồi một tiếng reo, vui và ấm như trời Cali :

- Trời ơi anh Dương. Trúc nè. Thanh Trúc ở Phương Hòa đó.

Thú thật, lúc đó tớ có cảm tưởng Cali bắt đầu nổi cơn động đất. The Big one! Có lẽ thấy cái bản mặt tớ ngớ ngẩn lắm, nên Trúc phì cười, lôi tay bước lại quán nước gần đó:

- Bà xã anh đang mua đồ phải không? Lại đây mình nói chuyện chút đi. Gặp lại anh Trúc mừng quá!

Tớ ngẩn ngơ nhìn người đàn bà đầy đà trong chiếc mini jupe, mặt đầy son phấn. Tay đeo mấy chiếc nhẫn mà nói thiệt với mấy cậu, chớ hột nào hột nấy cũng cỡ... 122 ly trở lên!

Ông Lãng ngắt ngang:

- Xạo vừa vừa thôi cha!

Ông Dương lắc lắc cái đầu muối nhiều hơn tiêu:

- Tớ không biết mình tỉnh hay mơ. Nhưng thật tình tớ chỉ mong mình đang nằm mơ. Vì Thanh Trúc của tớ ngày xưa thân mềm như liễu, đáng gầy như mai... Nhắm mắt lại là tớ thấy em yêu điệu trong chiếc áo dài lụa màu

thiên thanh điểm cành mai trắng. Biết bao nhiêu tháng ngày tở ư ử nghêu ngao: Em tan trường về, anh theo Ngo về... Ừ, mà hồi đó đâu phải chỉ có mình tở, còn cả đồng thắng si tình em. Nhưng thằng nào may mắn lắm mới được Em ban cho một cái liếc tình, hay một nụ cười duyên... Phải vậy không Phước?

Ông Phước gật đầu, cười mím chi! Cuối cùng, những thằng học trò trắng tay, chỉ biết mơ mộng làm sao địch nổi với ông Phó tỉnh vừa lắm tiền, vừa lối đời, nên đành "gạt lê" nhìn em lên xe hoa... Nhưng mỗi tình đầu mà, dễ gì quên được! Những lúc gầy lọn với bà xã, nhất là những khi bị cấm vận, phải khăn gói quả mướp ra ngủ ngoài sa lông. Lần nào tở cũng lòi hình bóng Thanh Trúc ra để mà mơ mộng viễn vông... giá mà hồi đó tở lấy được nàng thì....

Đến đây ông Dương thở dài một phút:

- Tiêu hết rồi. Thanh Trúc đã bị "khai tử" trong tim của tở rồi. Dù cố gắng cách mấy, tở cũng không thể nào hình dung được một Thanh Trúc hiện tại. Thành thử, hôm đó hầu như chỉ có Trúc độc thoại, tở cứ ngồi đực mặt ra nghe. Cuộc đời em sau này kể cũng tội...

Ông Phước ngắt ngang, giọng không giấu được vẻ bực bội:

- Tội cái móc xì! Hồi xưa cô ả ham lấy chồng giàu mà!

Ông Dương chất lưỡi:

- Ôi, duyên nợ mà. Trời kêu ai nấy dạ. Mà các cụ nói đúng thiệt đó: Hồng nhan đa truân!

Theo lời Trúc kê: Sau khi lấy nhau ít lâu, chồng Trúc đổi về Phan Rang. Bốn tí nhau lần lượt ra đời. Cuộc sống êm đềm thoải mái... cho đến năm bảy lăm. Chồng Trúc phải đi học tập và sau một tháng trời bị kết ly, đã gởi xác luôn ngoài Bắc. Tội nghiệp, tay yếu chân mềm như Trúc, lúc đó cũng phải nhào ra đời, bưng chài nuôi bốn đứa con thơ... Có thời còn phải cặp với tên trường Công an phường, để hấn nhắm mắt làm vợ cho Trúc mánh mung! Sau nhờ trúng một thuốc tây nên đành dùm được một món tiền lớn, Trúc âm thầm đem mấy đứa con vượt biên. Tới đảo thi được bà chị chồng bảo lãnh qua Cali. Bao nhiêu năm lăn lộn với đời. Thành công có, mà thất bại cũng nhiều. Bây giờ Trúc làm chủ hai tiệm bán băng nhạc, một tiệm quần áo loại đắt tiền. Khá lắm, nhìn người là biết liền... Nhưng nêu tình cờ gặp lại, tở bảo đảm các cậu không thể nào nhận ra được... Thú thật, từ hôm ở Cali về, trong lòng mình cứ có cái cảm giác mất mát... tuy mơ hồ, nhưng ray rứt khó chịu lắm! Ông Phước cười cười kiêu đâm sau lưng chiến sĩ:

- Thì cứ cho là cậu bị thất tình Thanh Trúc một lần nữa đi!

Ông Dương liếc qua phía vợ:

- Nói nhỏ thôi cha. Bà xã tở nghe được, tối nay báo hại tở phải khăn gói ra sa lông hát bài "giấc ngủ cô đơn"! Tội cho cái thân già này lắm!

Nghe xong câu chuyện của ông bạn nói khó, ông Lãng đưa mắt nhìn vợ. Thấy bà đang cười ròn rã, ông bỗng giựt mình. Suýt chút nữa thì ông khiến cho bà cũng lâm vào tình cảnh của ông Dương!

Chuyện là vậy. Sau khi tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm ban ngoại ngữ, ông được đổi về dạy tại trường Trung học Sađéc. Cái tỉnh nhỏ, hiền hòa, bốn mùa cây trái, cá tôm đầy dẫy. Con gái ở đây cũng trắng da, dài tóc như hầu hết các cô miệt Hậu, Tiền Giang, nói năng lại thiệt thà dễ thương. Mới ngày đầu, bước vào lớp đệ nhị A, ông giáo sư trẻ đã bị cô nữ sinh, ngoài đôi mắt bồ câu đen nhánh, cái miệng chúm chím cười như đóa hoa hồng hàm tiếu, có cái tên thật dài các là Hoàng Phi, hóp hòn liền! Mỗi lần bước vào lớp nhị A, lòng Lãng lại rộn rã khác thường. Hai giờ Pháp văn sao mà qua như chớp! Đôi khi bị ông giáo sư khả kính chiếu tướng kỹ quá, con nhỏ mắc cỡ đỏ mặt, phải quay nhìn chỗ khác...

Biết rằng đẹp như Hoàng Phi chắc chắn phải có cả đồng cây si cổ thụ. Lãng băn khoăn, không biết làm cách nào để tiến tới. Nhưng ông Trời cũng không nỡ phụ lòng kẻ tình si. Một hôm Lãng khám phá ra Hoàng Phi là em gái của Vinh, giáo sư toán dạy cùng trường. Tuổi tác không chênh lệch nhiều, lại có chung thú chơi Tennis, nên hai chàng dễ thân nhau. Biết Lãng một mình cũng buồn, nên Vinh hay mời về nhà, đôi khi ở lại dùng cơm với cả gia đình. Lãng khéo léo chiếm cảm tình ba má Hoàng Phi dễ dàng. Là bạn của Vinh, nên chuyện anh chàng "trực" dài dài ở nhà này cũng là chuyện bình thường thôi!

Điều tra khéo léo, Lãng biết Hoàng Phi có một bạn trai rất thân. Hai nhà sát vườn nhau. Cô cậu thân thiết từ thuở còn ẵm địu! Tú cao lớn, đẹp trai, thân hình lực lưỡng nhưng hiền và ít nói. Đâu Tú tài toàn phần năm ngoái và đang theo ban Luật trên Sài Gòn. Lúc còn học ở Sađéc, anh chàng giữ chân trung phong đội bóng tròn. Đội này giữ chức vô địch trong mấy năm liền, là nhờ tài sút banh tuyệt vời của Tú. Tuy làm mưa, làm gió trên sân cỏ, nhưng đối với Hoàng Phi, anh chàng hiền như cục đất. Cô nhỏ làm trận, làm thượng cách nào anh chàng cũng chịu răm rắp. Mẹ Vinh kê:

- Cái thằng coi bậm trợn vậy mà hiền khô. Tối ngày cứ bị con nhỏ này ăn hiếp!

Lãng trợn mắt nhìn "con nhỏ ác ôn", giả bộ ngạc nhiên:

- Thiệt hả bác? Ở trường cháu thấy Hoàng Phi hiền lắm mà! Con nhỏ mắc cỡ, chu mỏ nguýt một cái rồi chạy tọt ra nhà sau..... Rồi chuyện gì đến cũng phải đến. Anh chàng lực sĩ đẹp trai nhưng hiền khô kia đành mất người trong mộng!

Chắc rằng trong thâm tâm, Hoàng Phi chỉ thương Tú như một người anh trai thân thiết, có nghĩa là đặc biệt, đậm đà hơn một người bạn trai bình thường. Riêng Tú, là con một, không anh chị em, nên tất cả tình thương cu cậu dồn cho Hoàng Phi. Mùa hè năm đó, lúc nàng lên xe hoa về với Lãng, Tú buồn đến sanh bệnh. Từ đó ít khi về Sa Đéc. Mà có về cũng tìm cách tránh mặt Hoàng Phi. Lúc đầu cô nàng cảm thấy áy náy ghê lắm. Nhưng cuộc sống bận rộn với những đứa con lần lượt ra đời, hơn nữa Lãng lại xin đổi về dạy gần Sài Gòn, nên Hoàng Phi cũng bớt dần cái mặc cảm có lỗi với Tú... Chỉ biết qua anh Vinh, là Tú lập gia đình rất muộn. Anh còn gheo Hoàng Phi là chắc tại nó còn nhớ thương cô!

Đôi khi buồn buồn nàng cũng nhớ tới những ngày xưa thân ái. Những lần mè nheo, giận dỗi và cái mặt nghếch ra đến tội nghiệp của Tú. Anh chàng khờ này làm sao thấu được tâm lý các cô: cứ được voi đòi tiên! Vì vậy sau này, những lần cãi nhau với Lãng, Hoàng Phi thường đay nghiến - Không biết "bị" cái gì xui khiến mà tui "mờ mắt" nên mới lấy anh! Hồi đó hả, tui muốn trời, muốn đất gì "người ta" cũng chịu...

Lãng đưa hai tay lên trời:

- Thôi em ơi, thà em muốn trời muốn đất gì cũng còn chịu được. Đàng này em muốn đổi cái xe mới. Mắc quá, mình chưa đủ khả năng. Chợt Lãng đổi giọng "điều tra":

- Hả, mà tại sao hồi đó không chờ lấy "người ta", mà lại "chịu" tui kìa?

Hoàng Phi rít lên:

- Xí tại cái miệng anh dẻo quá nên tui đâu có ngờ!

Nhìn cái mặt phụng phịu, cặp mắt long lanh như xẹt lửa và đôi má đỏ hồng vì tức tối của vợ, Lãng phá lên cười, khiến Hoàng Phi càng giận, dẩy lên đanh đạch...

Qua định cư tại Canada từ bảy năm. Với số vốn Pháp ngữ và những năm kinh nghiệm trong nghề, Lãng cầm cúi học, thi. Cuối cùng được nhận làm giáo sư cho những người di dân mới tới Québec. Hơn chục năm qua, ông Lãng yên phận với nghề dạy học. Rất vui, vì học trò của ông đủ cả mọi quốc tịch. Âu, Á, Phi, Nam Mỹ, Ả Rập, v.v. Nhà ông trưng bày đủ thứ tiêu công nghệ do học trò tặng. Cách đây hai tuần, lớp ông nhận một học trò, mới bên đảo qua. Nhìn thân hình gầy ốm, tiêu tụy, mái tóc điểm bạc thưa thớt, nước da tái tái, cặp mắt trũng sâu như chứa đựng cả một thời u uẩn. Ông Lãng thấy lòng dâng lên một niềm thương cảm! Nhận tờ giấy từ tay học trò. Lướt qua tên họ, ông bỗng giật mình: Lê-Đình-Tú. Không lẽ là "hắn"? Ông nghĩ thầm và suốt buổi dạy phải cố gắng hết sức mới tập trung được tư tưởng. Đến giờ ăn trưa, ông rủ người này xuống cafeteria. Với giọng đầy mệt mỏi, chán chường, ông Tú trả lời những câu hỏi của ông Lãng rằng: quê ông ở Sa Đéc. Hồi xưa tốt nghiệp cử nhân luật. Nhờ lý do gia cảnh - con một - nên được hoãn dịch, rồi thi ra Dự thẩm. Sau bảy năm, cũng bị học tập ở Cà Mau hết năm năm dài. Mang tám thân tàn trở về với vợ con, cộng thêm "bonus": bệnh sốt rét, do đàn muỗi rừng thân tặng. Chính "hắn". tuy trong lòng xáo trộn mãnh liệt, ông Lãng vẫn giữ giọng ôn hòa, hỏi thăm gia cảnh của hắn ta.

- Sau khi ra khỏi tù, vợ chồng con cái kiếm đường vượt biên. Nhưng thất bại không biết bao nhiêu lần đó thầy.

Ông Lãng cười, chận lời:

- Đừng kêu thầy. Anh được rồi.

Ông Tú cũng nhếch môi, rụt rè tiếp, nhứt định đi cho bằng được, rồi cuối cùng cũng tới đảo. Nhưng chờ thanh lọc mãi, kẹt tới bốn năm. Ông Tú thở ra ảo não, không hiểu tại sao suốt đời tôi cứ gặp rủi nhiều hơn may!!

Ông Lãng kiểng lời an ủi người học trò mới. Nhưng trong trí ông, có hai thứ tình cảm đang xung đột rất dữ dội. Một bên là ông thiện bảo không nên, một bên là ông ác đang thúc dục:

- Cơ hội trả thù đã tới. Còn chờ gì nữa?

Ông nhớ rõ mòn một, cách đây vài tháng. Bà xã ôm chận bông lồng đèn từ tiệm hoa về, mặt mày hớn hờ. Ông vô tình phát biểu:

- Thôi em ơi, mấy thứ bông xứ nóng này khó trồng lắm. Em săn sóc cách mấy cũng được năm bữa, nửa tháng là tiêu...

Bà xịu mặt, như cái bánh trắng bị nhúng nước, phân bua với Hải, cậu con trai lớn, vừa lái xe đưa mẹ đi mua bông:

- Đó con thấy chưa? Ông chỉ có tài làm cho người ta mất hứng!

Rồi hồng thêm đề ý tới "ông Già Đô Diên" đó nữa, bà kể tiếp với con:

- Hồi xưa... (Vừa nghe đến hai tiếng đó, ông Lãng đưa mắt nhìn con, nhún vai ra chiều bất lực! Hải cũng nhìn lại bố, cậu biết mẹ hay nhắc chuyện xưa, một là để chọc tức bố, hai nữa để có dịp nhắc lại những kỷ niệm thuở thiếu thời. Cho đỡ nhớ quê hương. Vì càng già, lòng nhớ quê hương càng thêm da diết!...) Biết mẹ thích bông lông đèn, cậu Tú bỏ ra cả tháng trời tìm kiếm mua về, rồi trồng cho mẹ nguyên một hàng, ngay ranh giới của hai nhà. Cậu nói, như vậy cả hai bên đều ngắm được. Cái thứ bông này nở quanh năm. Khi có gió, đong đưa như những chiếc lông đèn nhỏ nhỏ đủ màu đỏ, hồng, vàng... đẹp lắm...

Nhưng phải nói cái "điệp khúc" làm cho ông bức bối nhất vẫn là: "Tụi con biết hông, khi nào có đội banh của cậu Tú tranh tài là sân vận động đông nghẹt. Mỗi lần cậu sút banh vô thành địch, mọi người trên khán đài đều đứng dậy vỗ tay vang rân. Có nhiều cô ái mộ còn liệng khăn mù soa xuống sân cỏ nữa đó. Coi cậu oai hùng dễ sợ"! Rồi bà hạ "tông", giọng đầy thương cảm:

- Tội nghiệp, cậu vì mẹ mà phải khổ bao nhiêu năm trời!

Bé Diêm cười cười, quay qua hỏi bố:

- Chuyện của mẹ vừa thơ mộng, vừa lâm ly, bi đát như vậy, còn bố thì sao? Có bà nào tự tử hoặc thoát ly tìm quên nơi cửa Phật khi bố lấy mẹ không? Kể tụi con nghe với.

Ông Lãng làm ra vẻ cay đắng:

- Hừm, bố đâu có được đẹp trai, tài ba như "người ta", thành ra chỉ có mẹ tụi bay mới "thèm" thương thôi hà!

Bà Lãng háy một cái, bèn như dao cạo:

- Hừ, tại hồi đó tui còn ngây thơ quá mà!

Ông Lãng phá lên cười:

- Tại em không biết, chớ bây giờ em vẫn còn ngây thơ vô số tội đó em à!..

Bá xí một tiếng dài cả cây số:

- Lãng òm!

Mấy đứa con nhỏ che miệng cười khúc khích.

...

Giờ đây, gặp được "Kẻ Thù Không Chận Dung" từ mấy chục năm qua, ông Lãng cảm thấy như mở cờ trong bụng. Chỉ còn chờ cơ hội để ra tay. Chẳng hạn như, một ngày đẹp trời nào đó, bà nổi hứng lập lại điệp khúc "Hồi xưa...cậu Tú", ông sẽ làm như chợt nhớ ra một chuyện chẳng-có-gì-quan-trọng-cả và từ tốn nói với bà: "A, em nhắc anh mới nhớ. Hôm rồi anh có gặp một người tên Lê Đình Tú, ở đảo mới qua. Ông ta nói ở cùng quê với em..." Bà sẽ tròn mắt lên nhìn ông. Sẽ hấp tấp đặt cả trăm câu hỏi về người đó và ông sẽ chẳng hẹp hòi gì mà không đưa cho số phone của hắn. Rồi sau đó, phải, sau đó ông sẽ khoan khoái vênh râu lên, chứng kiến cái cảnh thất vọng nảo nề, đắng cay, tức tưởi... của bà khi gặp lại người xưa... vì ông ta không còn một ly ông cụ nào của cái mà bà vẫn ca ngợi là cậu Tú-Oai-Phong-Lãm liệt. Tay trung phong số một, v.v.. Bà không trách ông vào đâu được. Vì ông có làm gì đâu, ngoài chuyện giúp bà gặp lại người bạn thân thiết cũ?

... Nhưng bữa nay, câu chuyện về Thanh Trúc do ông Dương kể, làm ông thấy trong lòng hơi kỳ kỳ. Hình như là cảm giác bất nhẫn sao đó. Rồi ông đâm băn khoăn... ừ, nghĩ cho cùng, tuy ở trong một xã hội văn minh vào bậc nhất thế giới, mà quanh năm ngày tháng, ông và tất cả mọi người chung quanh cứ phải tất bật chạy. Sáng chạy đến sở, chiều chạy vội về nhà, lo cơm nước, con cái. Cuối tuần chạy đi chợ... Ô hô trăm công, ngàn việc. Lắm lúc mình không còn biết mình là ai nữa. Mọi người đều mắc chứng bệnh quên trầm trọng (trừ những kỷ niệm xa lắc xa lơ thì lại nhớ như in!) Những năm gần đây, cứ năm bữa nửa tháng lại có tin một người bạn, hoặc một người quen nào đó cỡi hạc chầu trời. Không đứt mạch máu cũng ung thư này, ung thư nọ. Bị áp lực nặng nề từ muôn hướng! Giả sử, nếu ông hay bà đột nhiên lăn quay ra thì sao? Chỉ nghĩ đến điều đó thôi, ông đã thấy gai gai trong người. Tự dung ông cảm thấy chuyện trả thù thiệt là nhỏ nhặt hết sức. Ông bỗng hiểu ra rằng, trong lòng mỗi người, ai cũng có một khu vườn thăm kín riêng. Hoa thơm, cỏ lạ cũng nhiều, mà gai góc, cỏ dại cũng không thiếu. Trong đáy tim, mấy ai không giấu kín một bí mật nào đó. Một hình bóng từng làm rung động con tim non nớt. Một mái tóc bông bênh, hay một tà áo dài bay bay trong gió lộng... Rồi có những lúc cảm thấy mỏi mệt với cuộc đời, thất vọng vì những người xung quanh. Không gì hạnh phúc hơn, là thu mình vào khu

vườn lòng, thả hồn lãng đãng với những kỷ niệm thân quen... Nếu cứ nhứt định trả thù để thỏa mãn tự ái, ông sẽ vô tình dẫm nát khu vườn thâm kín, mà bấy lâu bà vẫn trân trọng, nâng niu.

Ông nên để cho bà vui với chút kỷ niệm của thời còn gái. Dù sao, đó cũng chỉ là những kỷ niệm sương. Còn ông mới là người chồng, đầu áp tay gối từ ba mươi năm nay! Ông đưa mắt về phía các bà. Đúng lúc bà Lăng cũng đang nhìn ông, tươi cười, ánh mắt đầy vẻ thương yêu. Ông cũng cười với vợ. Trong lòng vừa có một quyết định, chắc như đinh đóng cột: "Mình nhứt định không làm một người chồng nhỏ nhen, ích kỷ, khiến cho vợ buồn lòng..." Ông thở một hơi dài khoan khoái, như người vừa trút được một gánh nặng ngàn cân. Rồi húng chí, đưa mấy ngón tay lên môi, gởi cho vợ một chiếc hôn gió... mặc kệ những cặp mắt của bạn bè chung quanh đang tròn tròn lên nhìn hai người... Đúng lúc ông Phước đứng lên tuyên bố tới giờ mở champagne để chúc mừng vợ chồng chủ nhà. Mọi người vỗ tay hưởng ứng. Ông Lăng nhủ thầm lâu lắm rồi mình mới có lại được cái cảm giác hạnh phúc tuyệt vời như tối nay!

Tiểu Thu

TÌNH XUÂN

Ông Hải cầm ly cà phê bà vợ vừa pha đưa lên môi uống một ngụm. Chát ngọt vừa qua đầu lưỡi là ông đã thấy nó dở òm. "Cái bà này, hôm nay tính chơi mình đó mà" Ông lẩm bẩm trong miệng. Đặt ly cà phê trở lại bàn, ông nhìn bà đang hí hoáy trong bếp. Ông thầm nghĩ: "Cà phê như vậy thà nhịn sương hơn. Nhưng không có cà phê thì đời mất vui, mà uống ly này thì chán chết.

Đêm qua ông Hải làm mệt, người mềm nhũn thờ không ra hơi. Suýt chút nữa là bà đã gọi 911. Gần sáng ông ngủ lại được một giấc thật no. Cho nên sáng nay ông dậy trễ. Bà đích thân pha cho ông ly cà phê sữa. Nhưng để đủ chất bổ dưỡng, bà đã chế vào đó sữa Ensure.

Cà phê pha với sữa Ensure thì còn gì là mùi vị cà phê. Nhưng ông không thể không uống. Nhìn bà vợ đang lui cui lo phần ăn sáng, ông cảm kích vô cùng. Ông nhìn bà âu yếm. Cái tình già nó là vậy. Không còn mặn nồng chần gởi như thuở thanh xuân. Nhưng là tình nghĩa bao nhiêu năm gắn bó. Bằng sự chăm sóc cho nhau khi trái gió trở trời.

***

Ông Hải và vợ cưới nhau cũng ngọt ngào gần 50 năm. Hơn nửa đời người cho một cuộc tình quả là không phải dễ. Hai người đã vượt qua bao nhiêu sóng gió cho tới bây giờ.

Bà là giáo sinh Sư Phạm Sài Gòn đến ở trọ nhà một người quen của ông Hải. Lần đầu tiên gặp bà, ông Hải thấy bà có một nét lạ lạ, vừa ngây thơ quê mùa, vừa hơi đanh đá và cũng có chút dễ thương. Bà tránh né tiếp xúc người khác phái và hay suy tư một mình. Sự thinh lặng vô tình đó đã cuốn hút lấy ông. Một người lính đào hoa, nhiều mối tình đi qua trong đời.

Về đơn vị, ông không thể nào quên đôi mắt đăm chiêu và nụ cười nhẹ nhàng của cô gái mới quen. Một sự kích thích tìm hiểu, một chút nhớ nhung kỳ lạ đeo bám lấy ông không thể nào dứt ra được. Đôi mắt như nghiêm nghị, như e ấp lẫn chút buồn buồn luôn xuất hiện. Ông không tin mình bị tiếng sét ái tình với một cô gái bình thường như vậy. Nhưng rõ ràng trái tim ông có một sự háo hức gặp mặt chưa bao giờ có trong đời.

Sau nhiều lần đến nhà làm quen và lân la tìm hiểu ở gia đình người bạn, ông mới biết cô ta tên Hạnh. Mẹ mất sớm và ba cô đã đi thêm bước nữa. Người mẹ kế không thích cô ta mấy và gia đình hay xung đột. Để tìm lối thoát Hạnh thi vào Sư Phạm và hy vọng sẽ tìm cho mình một hướng đi mới. Đi dạy xa nhà là biện pháp tốt nhất không làm ảnh hưởng đến cuộc sống gia đình mới của ba mình. Thế nhưng bà mẹ và cha cô đã muốn gả cô vào một gia đình thân quen giàu có mà cô ta không yêu. Đó là nỗi đăm chiêu của cô gái mắt mẹ bất hạnh.

Ông Hải nghe xong chạnh lòng. Ông có cảm giác đang bị ai sắp lấy của mình một cái gì thân quen yêu thương nhất. Lần về phép năm đó, khi tàu vừa cập bến là ông vội lên bờ tìm đến Hạnh. Ông mời Hạnh đi phố và thú thật những cảm giác của mình. Hạnh cười buồn lẩn tránh. Ai lại tin vào lời hứa cuội của một anh sĩ quan Hải quân đẹp trai già giặn tình trường.

Thế là không thể để mất cơ hội, ông Hải thú thiệt với gia đình và nhờ người đem trâu cau dạm hỏi. Hạnh không tin vào tai mình khi nghe ba và mẹ kế kêu về trách mắng. Một cuộc tình đẹp đến chớp nhoáng vậy sao? Hạnh

không ngờ Hải đã yêu mình chân thật và Hạnh đã chấp nhận mỗi lương duyên đó mặc cho bà dì ghẻ Hạnh giận dữ và chống đối.

Rồi họ cưới nhau, rồi những đứa con ra đời, rồi biến cố 30/4/75. Ông khăn gói đi "học tập". Bà Hạnh đã thay ông làm mẹ lẫn làm cha. Ông cũng như bao nhiêu bạn bè đồng đội, trao cái gánh nặng ngàn cân cho vợ mình. Với hoàn cảnh bi đát của thời bao cấp, với cái mác "ngụy quyền", "vợ ngụy quân ác ôn", Hạnh đã thay đổi hoàn toàn. Thay đổi để được sống còn và lo cho chồng, con.

Nhà của ông Hải đã bị CS tịch thu đuổi gia đình ông về vùng kinh tế mới. Vợ ông nuốt hận dẫn con đi. Những lời hăm dọa vẫn theo bà suốt chặng đường dài: "Hãy ngoan ngoãn chấp hành chỉ đạo của Đảng và nhà nước thì chồng bà mới được thả về. Còn ngoan cố thì tội càng thêm nặng."

Một người đàn bà yếu đuối dẫn theo 2 đứa con dại, nhận một khoảnh đất chớ ăn đá, gà ăn muối làm sao mà sống. Đi buôn thì cấm chợ, cấm sông. Trồng trọt thì thuở giờ dân thành thị không biết cầm cái cuốc làm sao phá rừng xuyên núi. Thế là một sáng mờ sương, bà dẫn 2 con trở về Sài Gòn. Sài Gòn bây giờ tuy thay da đổi thịt, nhưng người Sài Gòn vẫn giữ hoài cái tính rộng rãi, bao dung. Mướn tạm một chái bếp của một nhà người quen, bà vợ ông Hải bắt đầu những tháng ngày cam go nhất trong đời.

Không có hộ khẩu nên tiêu chuẩn tem phiếu không có. Bà lột cái xác hiền thực, dịu dàng của một nhà giáo. Bà tuyên bố: "Đi mới bịt mặc áo cà sa. Đi với ma mặc áo giấy." Bà quyết thay cha chúng diu đất con đứng lên bằng trí tuệ và lòng dũng cảm. Bà khôn khéo và tìm đủ mọi cách để có hộ khẩu. Các con bà được đi học hợp pháp. Bà biết ông Hải khổ cực và bị kềm kẹp hơn bà rất nhiều. Bà quyết làm hết sức mình để ông Hải ra tù có chỗ náo nung. Bà đánh mặt nhủ thầm: "Chúng mày cướp nước, cướp nhà, nhưng không cướp được nghị lực con người. Một lúc nào đó sẽ biết ai thắng được ai"

Nhờ sự giúp đỡ của những người bạn xưa, bà Hải dẹp mọi tự ái để đi buôn. Ban đầu bà đi buôn hàng chuyển, theo xe đồ buôn gạo và thực phẩm từ miền tây về. Nhưng với lối hối lộ dài theo tuyến của công an khu vực và quản lý thị trường, nhiều khi bà đi cả ngày mà về tay trắng. Bà xoay qua buôn thuốc tây, trung gian là một số bạn xưa từng làm dược sĩ. Rồi dần dà sự quen biết càng mở rộng, bà không cần vất vả đi xa. Bà đã có những mối buôn bán thật tinh vi của những người biết nắm lấy tình hình và tâm lý công an khu vực. Chỉ vài hộp thuốc lá đứng vờ bán ở một góc phố "Huỳnh Thúc Kháng" hay loanh quanh trước chợ Bến Thành là cũng đủ kiếm cơm nhà nghèo cho 3 mẹ con trong thời buổi "Cái cột đèn đường có chân nó cũng chạy". Đường dây buôn lậu đó qua mặt nhà nước ngon ơ. Hàng hóa không nằm ngoài đường hay trong sạp. Chỉ thỏa thuận giá cả rồi đứng đợi một chút là đâu đó sẵn sàng.

Thời tranh tối tranh sáng sau 75, mặc dù là lậu nhưng đâu ra đó, thuận mua vừa bán, chữ tín đi đâu. Dù sao vẫn còn tư cách người Sài Gòn "Tiền trao cháo múc". Những người Sài Gòn đùm bọc lẫn nhau, che chở cho nhau để được sống. Bà vợ ông Hải bỏ cái nghề dạy học vì bà thuộc thành phần "mất dạy". Những tuyên truyền của CS không thay đổi được những suy nghĩ trong đầu bà. Bà buồn bã tâm sự: "Nếu vì miếng cơm manh áo mà nói láo, nhồi sọ trẻ thơ thì thà tôi bỏ dạy đi bán chợ trời. Như vậy không thẹn mặt nhà giáo."

Cái hôm ông Hải được thả sau 8 năm tù đầy, ông theo địa chỉ bà đưa mà tìm về nhà. Đứng trước căn nhà ông muốn khóc. Nhà là một cái chái bằng tôn chấp vá nhỏ xíu. Bốn bên được che chắn tạm bằng những tấm phen. Bà Hải bước ra từ khoảng tranh tối, tranh sáng của ánh đèn điện hiu hắt cuối ngày. Nhìn ông, bà hét toáng lên: "Biên, Hòa. Ba con về nè." Các con ông đây sao? Đứa con trai đã lớn bộn. Cô gái út thật xinh ôm ghì lấy ông mừng rỡ: "Ba về! Ba về! Trời ơi!"

Những người ruột thịt mừng tủi ôm nhau khóc. Những người hàng xóm rơi lệ thương cảm. "Về là được rồi. Ông còn sống về với mẹ con tôi là Phật Trời phò hộ". Bà Hải nói với ông trong hai ngấn nước mắt.

Họ kéo nhau vào nhà, căn nhà tuy nhỏ ngăn nắp thu gọn. Bà Hải cảm ơn hàng xóm và đóng cửa nhà. Bà dẫn ông đi qua cửa thông vách một cái phòng rộng rãi. Bà lôi ông ngồi xuống ghế.

- Đây là nhà mình. Ông ngồi xuống nghỉ ngơi một chốc. Tôi sẽ kể chuyện nhà.

Hai đứa con ông trông vẫn khỏe mạnh, thông minh. Nhìn vợ, nhìn con ông chẳng hiểu gì. Dường như có một cái gì là lạ ẩn dấu sau căn nhà.

Thì ra đây là một phần căn nhà mà vợ ông đã mua lại của một gia đình vượt biên với giá thật hời. Họ đã xây bít ngăn đôi căn nhà để bán cho vợ ông để qua mắt chính quyền. Bên ngoài là nhà bếp, nhưng để không bị dòm ngó

bà đã nói đó là nhà để không bị làm khó dễ. Việc bán chợ trời, mảnh mung đôi khi cũng trúng những vỏ lớn. Bà cũng từng liên lạc để móc nối một vài đường dây vượt biên quen biết. Bà nói với ông thầm thì:

- Khi anh khăn gói đi học tập 10 ngày, em đã thấy có gì không ổn. Tiền bạc em tìm cách giấu kín. Em bán dần đồ trong nhà để ăn. Chúng thấy em không còn của cải nên không o ép, chỉ dòm ngó căn nhà. Khi nó bắt đi kinh tế mới, em phải dẫn con đi. Một thời gian sau, em tìm cách về thành phố và sống chui, không hộ khẩu. Với số tiền giấu lại em buôn bán để nuôi con. Em bán chợ trời, đổi tiền đô, bán vàng và móc nối vượt biên.

- Em móc nối vượt biên? Ông Hải há hốc miệng nhìn người vợ hiền lành chơn chất ngày xưa.

- Phải! Em móc nối người đi với các chủ tàu. Cũng là dò đường chờ anh về. Bây giờ anh cứ nghỉ ngơi cho lại sức. Còn lại để em lo

- Em tính ...

- Chứ sao! Em chưa cho con đi vì chờ anh về. Cả nhà mình em sẽ tìm cách để đi tất. Phải đi thôi anh ạ! Phải tìm cho con một tương lai và anh một con đường sống.

Lần đầu tiên ông Hải thấy mình thua xa vợ. Giữa những phong ba bão táp, bà đã vững chãi đứng lên mạnh mẽ. Cả khi tên công an khu vực tìm cách hoạch họ ông, thì bà tỉnh như không, khôn khéo nói để qua câu chuyện. Ông Hải nhờ có người vợ giỏi giang và chung thủy lo lắng mọi bề. Ông bình an dưỡng sức và sống những ngày ảm đạm, chờ cơ hội thoát khỏi cái nhà tù lớn ngột ngạt này.

Mỗi tuần ông Hải phải lên công an phường trình diện định kỳ. Ban đầu chúng còn khó dễ hỏi tới hỏi lui: "Làm gì? tiếp xúc với ai.." làm ông rất bức bối và khó chịu. Sau đó, ông nghe lời vợ mang theo một gói thuốc thơm ba số để mời. Thế là từ đó vừa gặp mặt ông là chúng ký ngay và tỏ ra rất thiện cảm. Dần dà ông Hải không còn là mục tiêu quan trọng truy đuổi hay dò xét của chúng.

Khi sức khỏe tương đối phục hồi, ông Hải theo vợ đi buôn bán nhưng kỳ thực là dò đường để tìm cách vượt biên. Thế nhưng chương trình HO đã mở ra kịp lúc. Bà Hải là người biết tin này thật sớm và giúp ông chuẩn bị hồ sơ. Sau một thời gian chần chừ để lấy cho xong những chữ ký cần thiết cho giấy tờ, gia đình ông Hải đã hoàn tất hồ sơ xin tị nạn chính trị.

Trong thời gian chờ đợi kêu đi phỏng vấn, ông và vợ cho con học thêm Anh văn. Ông cũng đã cho một đứa cháu đến tạm trú nhà mình, dọn đường để khi ra đi căn nhà ông nhường lại cho nó.

Cuối cùng cả gia đình ông đã có vé máy bay đi Mỹ theo diện tị nạn chính trị. Ông phải từ già VN, nơi mà ông đã được sinh ra, trưởng thành và khôn lớn. Nơi ông đã bỏ cả tuổi trẻ để dần thân và suýt mất mạng trong những ngày tù tội.

Khi cả nhà ngồi yên vị trên máy bay. Ông Hải đã không cầm được nước mắt. Giọt nước mắt đau thương của một người vừa bỏ lại quê hương và cũng là giọt nước mắt mừng vui khi mình được trở lại con người tự do. Ông đã không nằm mơ khi thoát ra khỏi một đất nước không dành cho ông và con cái ông. Máy bay lên cao, ông nắm tay vợ siết thật chặt cảm ơn. Ông hứa với lòng, qua tới nước Mỹ, ông sẽ làm hết sức mình để đem hạnh phúc lại cho vợ con mình. Ông đã thiêu gia đình ông một món nợ lớn là không săn sóc được họ trong khoảng thời gian khó khăn nhất trong đời....

- Ăn sáng này ông.

Bà Hải đặt xuống bàn hai tô bánh canh gà thơm lừng bốc khói. Bà lại hỏi:

- Sao cà phê ông không uống?

- Cà phê pha sữa Ensure không ra mùi vị gì.

- Ông chỉ vẽ vôi. Vẫn có mùi cà phê là được rồi. Ensure bổ, đủ chất.

Ly cà phê vẫn còn đầy, tô bánh canh bốc khói. Hai vợ chồng già ngồi đối mặt. Căn nhà như thiếu đi sức sống, nhớ tiếng nói tiếng cười của các cháu quá đi. Thành con trai lớn đã ra trường, cưới vợ, có nhà riêng. Nhà chúng cách nhà ông độ 40 phút lái xe. Thịnh thoảng chúng dẫn vợ con về thăm nhà. Bà Hải lại vui mừng loay hoay nấu nướng. Đôi khi hai vợ chồng con đi chơi xa, ông bà nội giành phần giữ cháu. Những ngày đó bận rộn mà vui. Ông quên cả mệt, lên xuống cầu thang rượt theo cháu mỗi cả giò. Vậy mà ông cười hoài trông trẻ hẳn ra. Bà Hải còn sinh ra cái tật nói đót nữa chứ. Cứ nhìn bà nói chuyện với cháu mà ông lại thương quá là thương. Cô con gái ông đã lấy chồng và theo chồng qua tiểu bang Texas làm việc. Lâu lâu lể lạc hay có phép chúng mới về thăm. Kể như gà con xa thì phải chịu.

Từ ngày ông Hải bị truy tìm, ông xuống sức nhanh chóng. Ông khi vui khi buồn, quên nhiều thứ, nên gánh nặng cuối đời đè nặng trên vai bà Hải. Con trai ông nhiều lần khuyên cha mẹ bán nhà để về ở chung, nhưng ông bà từ chối. Bà đã quen nơi này, quen từng khu phố, con đường, vườn rau, chậu hoa. Đây là tài sản và là kỷ niệm

những ngày gian lao tiện tặn của vợ chồng bà. Từng cái bàn, cái TV, tủ lạnh đều gọi trong bà Hải những hình ảnh thân thương khi mua nó về. ...

- Bà ơi!

- Chi đó ông?

- Hôm nay nhóm bạn già tụi tôi có buổi họp mặt đó bà.

- Tôi qua ông làm mệt, không được khỏe. Ông nghĩ xem đừng đi có được không?

- Tôi không sao mà bà. Gặp bạn bè vui tôi cũng khỏe ra. Ở nhà hoài cũng bức bối lắm

- Hẹn mấy giờ? Nhưng dù sao ông cũng phải ăn hết tô bánh canh này rồi mới tính.

- Bà có đi với tôi không? Hẹn buổi trưa lặn.

- Mà có gì đặc biệt không mà họp mặt?

- Hôm nay có mấy người bạn ở tiểu bang xa về thăm. Tụi thằng Hạnh, Tâm Lữ, Tâm Ma, Ngọc Huệ cũng có mặt. Nghe nói có thầy Cát cũng đến chung vui.

- Hà ? Thầy Cát hả? Tui quý thầy Hà Tường Cát lắm. Thầy hiền và dễ thương. Thế sức khỏe thầy thế nào rồi hả ông?

Rồi như hai người bạn tâm giao, vợ chồng ông Hải lại huyên thuyên về chuyện của ngày xưa.

Ông Hải vừa ăn vừa kể cho bà nghe những kỷ niệm thời đi học. Ngôi trường Ngô Quyền thân yêu, có ông Hiệu trưởng to con và oai phong biết mấy. Ông cười ngất kể những chuyện vui mà mỗi lần họp mặt Thành Lùn hay kể về thầy Bảo. Rồi ông ngậm ngùi khi nghĩ đến thầy đã ra đi. Hôm làm lễ cầu siêu 49 ngày của thầy, tổ chức tại tu viện Hoa Nghiêm hai vợ chồng ông không tham dự được. Hôm đó cả gia đình ông đi thăm một người bà con bị bệnh ở Hawaii.

Ông Hải lại ngồi suy nghĩ bâng khuâng. Ông nhớ Biên Hòa quê ông những ngày thanh bình. Nhớ chợ Biên Hòa đông đúc. Nhớ con sông Đồng Nai, Cù Lao Phố. Nhớ những con đường lên Tân Mai, về tam Hiệp, qua Chợ Đồn, Dĩ An... Nhớ những chuyến xe đò Liên Hiệp về Sài Gòn. Ông nhớ ngôi trường thân yêu với bao nhiêu là kỷ niệm. Nhớ cả mối tình học trò với cô bạn gái Trần Thượng Xuyên.

Chiến tranh đã làm ông không thể tiếp tục ngồi ở giảng đường đại học. Ông đăng vào Hải quân và phiêu bồng trên sông nước. 30/4 ập tới. Ông không thể lên tàu ra đi vì còn bận lo cho mẹ cho vợ và con. Ông ở lại và đi tù CS 8 năm. Ôi! tám năm làm kẻ mất nước trên chính quê hương mình. Ông đã gặp một số bạn trong những trại tù từ Nam ra Bắc. Những thằng bạn thời áo trắng quần xanh nhìn tương lai bằng đôi mắt rực sáng niềm tin. Bây giờ không hẹn mà gặp nhau trong chiếc áo tù. Ông cũng gặp lại thầy mình trong những lán trại hôi hám, chật chội. Thầy trò nhìn nhau rưng rưng nước mắt. Những bản kê khai lý lịch, những tờ kiểm điểm khôn nạn, đau đớn nhất trong đời. Nó như cái máy chém lơ lửng trên đầu không biết lúc nào phập xuống.

Những giờ học tập chính trị nhằm chán và đầy bất mãn. Những buổi đi lao động vất vả, gian lao. Những chén cơm chỉ toàn khoai mì khô nứt không vô dầy vô tâm hồn và thể xác của ông. Đói mồm con mắt, đói teo cả bao tử. Cái đói giày xéo lương tâm và nhân tính con người. Địa ngục trần gian này ai có bước vào sẽ không thể nào quên.

Ông đã thoát qua lưỡi hái của thần chết vì bị sốt rét rừng, nhờ thuốc men tiếp tế của gia đình và nhóm bạn ngày xưa. Cho nên bây giờ đối với ông tình bạn thật tuyệt vời. Lỡ mai có đứa nào nằm xuống bỏ cuộc chơi thì nỗi buồn sẽ to lớn lắm.

- Ông ăn xong chưa? Tôi dọn dẹp rồi còn chuẩn bị đi.

- Bà cùng đi với tôi hả? Ông Hải nhìn vợ với đôi mắt thật vui.

Bà Hải nhìn chồng âu yếm gật đầu. Hôm nay ông không khỏe mấy, bà phải theo để săn sóc ông, sẵn dịp mua thêm thức ăn ở chợ. Bà mỉm cười nhớ đến một người bạn của ông Hải. Anh ta là dân chơi thứ thiệt, hào hoa và vui tính. Chị vợ rất đẹp, hiền vô cùng nhưng không khi nào cùng chồng đi đến những nơi hội họp vui chơi. Thế nhưng sau một lần ông chồng uống rượu bị xuất huyết bao tử bất tỉnh tại bàn tiệc suýt chết. Chị thay đổi lập trường, mỗi lần anh đi dự tiệc hay gặp gỡ bạn bè chị thường tham dự để săn sóc cho anh. Người vợ là vậy, luôn chịu thiệt về phần mình và hy sinh tất cả vì chồng, con.

- Hôm nay trời đẹp quá phải không bà?

- Có nơi đâu thời tiết được như Cali mình ông hả? Học trò tôi ở Canada gửi hình về. Tuyết rơi trắng cả mọi nơi. Thấy sợ thiệt.

- Cho nên được ở đây, gần bạn bè con cái, mình hạnh phúc nhất rồi.

- Tôi dọn dẹp xong là mình thay đồ đi. Ông xem mấy giờ rồi ?

Ông Hải đứng dậy, nhìn qua khung cửa. Mấy chậu lan đang chuẩn bị trở hoa đón Tết. Những cây cam, bưởi, quýt chỉ chít những trái không bị ảnh hưởng bởi thời tiết mùa đông. Cả không gian như đang chờ đợi mùa Xuân về.

Thêm một mùa Xuân nữa đến trên đất nước ông chọn làm quê hương thứ hai để gửi tâm xương tàn. Ông yêu nó vô cùng vì đã cho gia đình ông được sống tự do như mơ ước. Dù không được khỏe nhưng niềm vui vẫn khiến ông thấy cuộc đời đáng sống. Tuổi già không cô đơn và tình yêu vẫn còn mãi dù tóc đã ngả màu.

Nguyễn Thị Thêm

HÂM NÓNG TÌNH GIÀ

Chị Bông gọi tâm sự cho chị Ngân Bình phụ trách mục “Tình Chàng Ý Thiếp” của một tuần báo. Chị than thở chuyện tình cảm hai vợ chồng già nhà chị lúc nào cũng xung khắc cãi nhau. Ông ấy lát gạch vườn sau chỗ cao chỗ thấp làm chị Bông vấp ngã mấy lần đã không biết điều xin lỗi còn mắng vợ xón xác.

Chị Bông tiết kiệm ngân quỹ gia đình, ở nhà chuyên mặc đồ thừa của con gái thì ông ấy nói quần áo ngắn cũn cỡn, váy màu mè xanh đỏ như bà đồng bóng...

Chị Ngân Bình khuyên rằng tình vợ chồng bao năm đã cũ mòn rồi, như nồi phở để nguội mất ngon chị cần phải hâm nóng lại.

Chị Bông bèn mạo muội gọi phone chị Ngân Bình để nghe lời khuyên cụ thể hơn

- Hâm nóng tình già cách nào hả chị?

Chị Ngân Bình giải thích:

- Chị hãy làm một chuyến đi xa, nhân dịp này vừa thăm con cháu vừa tạo khoảng cách cho ông chồng chị cảm thấy trống vắng, thương nhớ chờ mong.

Chị Bông lo lắng:

- Nhưng kết quả ngược lại là chị... chịu trách nhiệm đó nha.

Đến lượt chị Ngân Bình lo lắng:

- Ủa, tôi đã giúp chị lời khuyên mà còn chịu trách nhiệm là sao?

- Tôi thấy mấy ông già vắng vợ, xa vợ dễ ngã lòng lắm, chồng tôi được tự do một mình lỡ ông ấy ra vào mấy quán cà phê đèn mờ có mấy cô trẻ trẻ phục vụ thì tình vợ chồng nhà tôi không những hâm nóng còn cháy khét luôn đó.

Chị Ngân Bình tự tin:

- Tưởng gì. Bao năm qua chồng chị vẫn ngoan hiền thì làm gì dám “đòi đòi” ghê gớm thế...

*****

Chị Ngân Bình nói đúng, có lẽ tình vợ chồng mấy chục năm đã cũ mòn, đã giết chết tình yêu thuở thanh xuân nên người ta đối đãi với nhau không cần gìn giữ, không cần làm đẹp lòng nhau nữa. Đẳng nào cũng là vợ là chồng, xung quanh vòng vây nào con cháu, nào tiền bạc, nào đạo lý, thân nhân họ hàng, bè bạn gần xa, những sợi dây vô hình buộc chặt cuộc đời họ bên nhau khó đứt lìa.

Chị Bông thêm được chồng trân trọng quý mến, thêm được chồng nâng niu yêu thương như thuở ban đầu, cái tình cảm đã mất đi từ lúc nào không hay sau mấy chục năm chồng vợ khi tuổi đời chồng chất.

Nhất định chị sẽ hâm nóng lại tình già nguội lạnh theo lời khuyên của chị Ngân Bình, tình cũ sẽ làm cho mới lại, chị sẽ “đi xa” một khoảng thời gian để anh Bông thấy vợ là cần thiết.

Chị tuyên bố cho chồng bất ngờ xem phản ứng anh thế nào:

- Em sẽ đi tiểu bang California thăm con gái và cháu ngoại.

Anh chẳng ngạc nhiên, chẳng “xót xa” vì vợ sắp đi xa mà còn hào hứng tán thành:

- Phải đấy, phải đấy, bà nhớ con nhớ cháu muốn đi thì cứ việc đi.

Chị Bông chạnh lòng nghĩ thầm: “Đã thế tôi sẽ đi thật lâu cho ông biết thế nào là... tình xa nhé”.

Chị mua vé máy bay đi California 2 tháng. Anh Bông vui vẻ chở vợ ra phi trường và dặn dò:

- Nếu tôi... quên thì gần ngày về bà phone nhắc tôi ra phi trường đón nha.

Trời ơi, thì ra chồng chẳng chờ mong ngày vợ về sao? Ai lại có thể quên ngày đoàn tụ nhỉ?

Chị Bông tưởng lúc chia tay sẽ bịn rịn lưu luyến. Nhưng anh Bông luôn miệng giục giã:

- Bà vào trong sớm đi cho thoải mái.

Rồi anh Bông hăng hái xách phụ vợ cái túi xách khi chị đứng xếp hàng chờ kiểm hành lý. Cứ làm như anh muốn tống một cửa nợ đi cho khuất mắt.

Chỉ có gia đình con gái là bất ngờ thôi. Con gái đón chị Bông về nhà và phân bày:

- Mẹ đột ngột đến thăm, con vội sửa soạn phòng không biết có thiếu sót gì không?

- Mẹ muốn làm... bất ngờ cho con cháu vui mà, mẹ nhớ con cháu quá nên đến thăm và ở hai tháng đấy.

Con rề cảm động:

- Thật vui khi có mẹ đến chơi, các cháu sẽ tha hồ vòi vĩnh bà kể chuyện và nấu nướng món nọ món kia.

Thế là một công đôi việc, vừa thỏa lòng thăm con cháu chị Bông vừa tạo không gian khoảng cách xa nhà để nơi kia chồng sẽ nhận ra vắng mặt vợ gia cũng trông trải biết bao.

Nhưng ở với con cháu mới được 5 tuần lễ chính chị Bông đã cảm thấy nhớ nhà, nhớ tất cả những gì liên quan đến đời sống quen thuộc hàng ngày của mình, chị nhớ khu phố mình ở, nhớ cả chợ búa thường đi mỗi cuối tuần. Chị Bông bảo con đổi vé máy bay về nhà sớm. Chị quyết định không báo cho chồng biết, chị lại muốn chồng bất ngờ, 5 tuần lễ xa nhau đủ cho chồng thấm thía nhớ thương.

Về đến phi trường chị Bông hồi hộp và sung sướng gọi taxi chở về nhà. Căn nhà thân yêu đây rồi, chị tưởng tượng khi cánh cửa mở ra chồng sẽ mừng rỡ ôm chầm lấy vợ, chị sẽ cảm động rưng rưng nói một câu nũng nịu tình tứ:

- Em nhớ anh nên về sớm đó. Anh có nhớ em không?

Anh sẽ như ngày xưa lãng mạn ngọt ngào nói một câu đã xem trong phim ảnh hay đọc được trong tiểu thuyết:

- Những ngày không em đời anh là hoang vu sa mạc.

Nhưng không, anh Bông đứng sững sờ nơi cửa không thốt nên lời. Chị Bông phải lên tiếng:

- Anh kinh ngạc và chết lặng như vừa thấy người từ cõi chết trở về vậy hả ? Em, Bông đây mà. Bông của anh đây mà.

Bây giờ anh mới... hồi tỉnh và hỏi một câu vô duyên:

- Sao bà về sớm thế?

Chị Bông chưa kịp đáp anh thêm câu vô duyên khác:

- Đi thăm con cháu thì ở lại vài tháng cho đã đời đi. Về làm chi...

Chị Bông biết tính “ăn ngay nói thẳng” của chồng, xưa nay nghĩ sao nói vậy không hình thức bề ngoài cho vừa lòng vợ nhưng chị vẫn cụt hứng. Nhìn nét mặt của chồng chị Bông nghi ngờ:

- Anh sao thế? Nhìn mặt anh như chưa tỉnh một cơn mê, cứ làm như em có tội với anh khi bắt chợt về nhà sớm vậy đó.

- Chứ còn gì nữa. ...

- Trời ơi... anh có chuyện gì mờ ám hả? Há?

- Tôi đang nghe những bản nhạc tình Bolero, bà về không đúng lúc.

Bây giờ chị Bông mới để ý lắng nghe tiếng nhạc vọng ra từ trong phòng, giọng Hoàng Oanh đang tha thiết năn nỉ i ôi: *“Chỉ hai đứa mình thôi nhé... đừng cho trăng nép sau hè... chỉ hai đứa mình thôi nhé... trần gian thanh vắng tứ bề....”*

Chị Bông gắt:

- Nhạc gì thì cũng là nhạc, liên quan gì đến chúng ta?

- Có chứ. Bà bình tĩnh đừng tưởng tượng quá xa xôi, nghe tôi nói những lời chân thật từ đáy lòng đây. Nhờ bà đi vắng dài hạn tôi bỗng như anh chàng trẻ tuổi độc thân, chẳng nấu nướng gì cả, cơm hàng cháo chợ mà bà vẫn chê bai toàn là gia vị độc hại, bột ngọt, dầu mỡ muối đường không tốt cho sức khỏe ấy, nhưng lạ và ngon khác với cơm bà nấu. Tôi đã có những ngày tự do thoải mái, muốn ăn gì thì ăn, đi đâu thì đi, làm gì thì làm mà không sợ bị bà xía vô hạch học, cấm cản hay liếc dọc liếc ngang, vào ra lảm bảm. Lúc nào rảnh nằm nghe những bản nhạc tình cảm Bolero tâm hồn tôi lãng mạn, ướt át chơi vui cảm xúc. Đang mơ màng thế cho nên thấy bà đột ngột trở về, đứng lù lù nơi cửa tôi không... giật mình sao được.

Chị Bông giận hờn:

- Em hiểu rồi, thì ra anh đang quay về lứa tuổi hai mươi thương nhớ vợ đấy... “Chỉ hai đứa mình thôi nhé” bảo đảm là không có hình bóng của em, vì người ta chỉ thương nhớ những gì đã mất, còn những thứ đã đạt được trong tay như em đây có đi xa, đi vắng hay... tiêu đời luôn càng tốt phải không anh?

Anh Bông chẳng thêm đồ dành vợ mà tỉnh bơ nói tiếp:

- Thí dụ... ngày đó tôi không lấy được bà thì bà mãi mãi là người trong mộng của tôi. Tình yêu thời tuổi trẻ và tuổi già khác nhau xa. Ngày xưa hai chúng mình cứ nôn nóng đòi làm đám cưới gấp, một ngày không có nhau là một ngày hoang phí. Nhưng bây giờ có khi vắng xa nhau một ngày là một ngày dễ chịu, dễ thương...

Anh xuống giọng tràn đầy tình cảm:

- Cám ơn bà đã vắng nhà mấy tuần cho tâm hồn tôi trẻ lại. Tóm lại lâu lâu mình cũng cần “chia xa” cho... tình gần nhau hơn.

Chị Bông khen:

- Em mới đi vắng vài tuần mà anh đã ảnh hưởng Bolero quá chừng, ăn nói lãng mạn hẳn ra. Có xa cách mới biết nhớ thương nhau, đó là mục đích của em, em sợ tình nguội lạnh nhạt phai nên đã hâm nóng tình già, tình cũ của chúng mình. Coi như em vắng nhà là đã tặng anh một giấc mộng thanh xuân, tuy ngắn ngủi nửa vời...

- Giấc mộng nào chẳng dở dang nửa vời, có bao giờ chúng ta ngủ mơ đầy đủ một câu chuyện đâu. Có bà bên cạnh là tôi trở về thực tế rồi, bây giờ tôi có nghe thêm hàng trăm bài nhạc tình Bolero mùi mẫn cũng chẳng chạnh lòng nổi, chẳng mộng mơ nổi. Để tôi đi tắt nhạc và chiều nay tôi khởi lái xe đi ăn cơm tiệm, bà nấu gì tôi ăn nấy...

Chị âu yếm nói với chồng:

- Hôm nay em sẽ nấu cho anh một bữa cơm ngon sau 5 tuần lễ xa nhà nhưng không phải chỉ bằng thịt cá rau củ gia vị hành ngò. Đồ anh biết là món gì??

Anh Bông tươi cười:

- Bà làm như bà là cô giáo và tôi là thằng học trò nhỏ của bà để bà “đố vui để học” hả. Tôi nghe bà nói hàng trăm lần rồi, bà nấu bằng tất cả tâm tình của bà chứ gì. Tôi hiểu bà từ đời nào, cũng như bà đã hiểu tôi từ kiếp nào. Cám ơn bà đã hâm nóng tình già, tuy cũ mòn theo thời gian nhưng nó vẫn còn đây, đi đâu mà mất.

Nguyễn Thị Thanh Dương

THỜI GIAN CÒN LẠI

Dọn bàn xong xuôi, ông Phong mới đẩy cái xe lăn của vợ đến bên bàn ăn, dịu dàng:

- Ăn đi em! Ráng ăn một chút cho khoẻ.

Bà Phong chớp mắt, nét mặt thoáng vẻ bối rối, đã lâu lắm, từ ngày các con khôn lớn, cái tiếng “em” thân mật đó ít khi được dùng tới, chỉ trừ những lúc riêng tư có hai vợ chồng. Mỗi khi được ông gọi bằng em, bà đều cảm động, nhớ đến cái thuở mới yêu nhau, thời gian đi nhanh thật, vậy mà thoáng chốc đã gần năm mươi năm... Bà ngược cặp mắt ướt rượt lên nhìn chồng, môi thoáng một nụ cười cảm động trên khuôn mặt già nua đầy những nếp nhăn:

- Hôm nay mình cho tôi ăn món gì vậy?

- Miến gà. Tôi mới học được ở trong sách nấu ăn. Ông nói và ân cần cầm đôi đũa đặt vào tay bà, bàn tay còn cử động được, bà ăn thử xem có ngon không? À nhưng... tôi đãng trí quá, lại quên rau răm rồi.

- Hề gì, không có rau răm thì đã làm sao? Bà gấp một đũa, đưa lên miệng, suýt xoa kêu nóng, ông nấu thì phải ngon rồi, ngon tình, ngon nghĩa...

Bà ngưng lại, hỉ mũi, nghẹn lời không thể nói tiếp, mấy sợi miến mắc trong cổ làm bà ho lên mấy tiếng. Ông hốt hoảng:

- Bà có sao không?

Thấy tay bà run rẩy, ông thương cảm:

- Để tôi xúc cho bà ăn nhé?

- Thôi thôi! Tôi ăn lấy được mà.

Bà lắc đầu, không muốn làm phiền chồng thêm, ông đã cực khổ vì bà nhiều quá rồi. Mấy hôm nay bà không được khoẻ, ăn gì cũng thấy đắng miệng, nhai những sợi miến, bà có cảm tưởng như đang nhai những cọng rom, nhưng bà vẫn cố nuốt, bà phải ăn cho ông vừa lòng, ông đã bỏ bao nhiêu tình thương vào đó.

Tội cho ông, xưa kia đường đường là một thiếu tá tiểu đoàn trưởng, có trong tay cả mấy trăm binh lính dưới quyền, sẵn sàng nghe ông ra lệnh. Ông hô lên một tiếng là mọi người đều răm rắp tuân lời, ông lo toàn những việc quốc gia đại sự, đâu thèm để ý đến những việc nhỏ nhặt chỉ dành cho đàn bà, như nồi cơm, trách cá? Tội cho ông, khi xưa vẫy vùng bốn bể, nào ngờ khi về già, thế giới của ông chỉ thu hẹp trong bốn bức tường của

một căn nhà nhỏ. Còn đâu cái oai phong của một vị chỉ huy trong quân đội? Ông bây giờ nhẩn nhục làm những công việc đi chợ, nấu ăn, quét nhà, rửa chén... Ông làm việc đó đã gần tám năm rồi, từ khi bà bị tai biến mạch máu não, liệt nửa người, phải ngồi xe lăn. Ông thương vợ, không muốn cho bà phải sống những ngày tàn ở trong viện dưỡng lão, nên ngoài nhiệm vụ nấu ăn, ông còn kiêm luôn nhiệm vụ y tá, ngày đêm hầu hạ, phục dịch bà từ việc ăn uống, thuốc men, đến vấn đề vệ sinh, tắm rửa...

Bà lão bệnh tật nên khó tính, muốn người giúp việc không vừa ý, bà luôn miệng gắt gỏng, cầu nhàu, nên chẳng ai muốn làm lâu. Người của Sở xã hội đưa tới để giúp bà tắm rửa, vệ sinh hàng ngày, bà chê không khéo léo, lại hay mạnh tay làm bà đau... Bà chỉ vừa lòng có một người mà bà cho rằng có đủ lương tâm, lòng kiên nhẫn, lại khéo léo, dịu dàng bà trông cậy được: đó là ông Phong tội nghiệp, chồng của bà.

Ông Phong lãnh trách nhiệm, chấp nhận sự hy sinh, không phải vì không còn con đường nào khác, mà vì lòng yêu thương vợ chân thành. Vợ chồng chia ngọt xẻ bùi, đi bên nhau đã gần năm mươi năm, lẽ nào ông bỏ bà độc hành trên chặng đường cuối cùng? Ôi! Ông Trời cay nghiệt đã lấy đi hết mọi thứ đã ban phát cho vợ chồng ông. Ôi! Thời gian tàn nhẫn đã để lại dấu vết khi đi qua... Nhìn thân hình rúm rỏ, tàn tạ của bà bây giờ, thật khó mà tưởng tượng có một thời bà đã từng là hoa khôi của một trường nữ trung học danh tiếng. Cô nữ sinh yêu kiều, tóc thề bỏ xoã ngang vai, thẹn thùng dấu mặt sau vành nón bài thơ, đã làm ông mê mẩn, đắm đuối dạo nào...

Cái thời hoa mộng ấy đã qua rồi, nhưng vẫn lưu lại trong ký ức ông những kỷ niệm khó quên, những dấu vết không bao giờ phai mờ. Mỗi khi nhớ lại quá khứ, cả một thời dĩ vãng xa xưa lại hiện về làm ông cảm động...

Em, tiểu thư khuê các, còn tôi, chàng trai phong sương, rày đây, mai đó, thế mà hai cuộc đời lại gắn bó với nhau, có phải là do duyên số trời đã định sẵn cho đôi ta? Làm vợ tôi, em chịu biết bao nhiêu thiệt thòi, tôi bất tài, không lo cho em được cuộc sống xa hoa, em chẳng so bì hơn thiệt, bằng lòng với hạnh phúc nhỏ nhoi.

Em, cô vợ bé bỏng, độc tài, và ghen khiếp! Em cấm tôi không được uống rượu, hút thuốc, em sầm mặt mỗi khi tôi vô tình nhìn hơi lâu một cô gái đẹp. Mỗi khi đi xa về, tôi lại bị em gạn hỏi, lục lọi, ngửi áo, tìm dấu vết của những bông hoa dại bên đường... Em ghen khiếp! Nhưng tất cả chỉ vì em yêu tôi, em mang trong bụng mầm sống của tôi, em chịu những cơn đau xé ruột để sanh cho tôi những đứa con xinh đẹp, giống bố...

Em vất vả nhọc nhằn chăm sóc con cái, giữ gìn nhà cửa sạch sẽ, ngăn nắp, cho chồng con những bữa ăn ngon, những phút giây thoải mái mỗi khi trở về... Còn tôi, tôi đã cho em được gì ngoài những năm tháng dài vắng nhà triền miên, để em phải sống mỗi mòn trong cô đơn? Mong em hiểu cho, chỉ vì nặng nợ núi sông, tôi đã đặt nợ nước lên trên tình nhà. Tôi đã nén lòng không tỏ ra mềm yếu những lúc phải rút áo xa em, bởi tôi biết mai đây đời lửa đạn, người chiến sĩ ra đi không chắc sẽ có ngày về

Tội nghiệp em, người thiếu phụ Việt Nam thời loạn ly, có mấy khi được ở gần chồng? Thời xuân sắc, bao nhiêu người vây quanh em, nhưng sao em lại chọn tôi để suốt năm suốt tháng phải sống trong lo sợ, phập phồng? Những cái Tết tôi đi hành quân không về, em đón xuân một mình, những buổi chiều cuối tuần, nhìn vợ chồng người ta diu nhau đi dạo phố, em có buồn không? Em, con chiền ngoan đạo, chẳng tối nào quên đọc kinh, chẳng chủ nhật nào em không đến giáo đường. Em cầu nguyện cho tôi tránh được hòn tên mũi đạn, có bao giờ em cầu nguyện cho chính thân em? Chúa nghe lời cầu xin của em, nên tôi đã trở về bình yên.

Nhưng hết chiến tranh rồi, những năm tháng dài đằng đẳng tôi đi tù cải tạo, em lại làm chinh phụ cô đơn... Tội nghiệp em, chẳng quản rừng thiêng nước độc, đường xá xa xôi, thân cò lặn lội đi thăm chồng. Em eo sèo bán buôn chợ trời, một mình vừa làm mẹ, vừa làm cha, nuôi con nên người, em chắt dạ bèn lòng, đợi chồng về. Tóc em thôi hết mượt mà, da em đen xạm vì gió sương... Nhưng em ơi! Chính vì thế mà đôi ta lại nặng thêm nghĩa ân tình.

Chỉ sau khi qua cơn hoạn nạn, khi đầu đã hai thứ tóc, vợ chồng mình mới được sống bên nhau, mới hoàn toàn là của nhau.

Nhưng chúng ta hạnh phúc chẳng được bao lâu, trời lại giáng họa, em bây giờ tàn phế, ngồi trên xe lăn, mọi việc đều trông cậy vào tôi, tôi cho gì, em được hưởng nấy, chẳng bao giờ kêu ca. Ngày xưa, em đã đảm đương công việc nội trợ một cách tài tình, cho chồng con những bữa cơm ngon lành, nhà cửa luôn luôn sạch sẽ, ngăn nắp. Em vén khéo, coi sóc mọi việc trong, ngoài chu đáo, tôi chẳng phải bận tâm và chẳng bao giờ nghĩ đến công khó của em. Chỉ tới bây giờ, khi hứng trách nhiệm, tôi mới thấy mình vụng về, lúng túng làm sao. Tài nấu bếp của tôi dở nhất thế giới, mà chẳng bao giờ nghe em chê, em quả là một người vợ đại lượng nhất. Đạo này em hơi gầy đi, tại em bệnh tật hay tại tôi vụng nuôi? Bác sĩ nói em phải siêng tập đi mới có thể phục hồi. Trớ trêu làm sao, khi về già, người ta trở lại cái thuở sơ sinh, đầu tóc lơ thơ, răng không có đủ, nên chỉ uống sữa và ăn được đồ mềm, có người còn phải đeo tã... Người già có khác chi trẻ thơ, đâu có thể tự lo cho mình

được. Nhìn em tập đi lần từng bước một trong cái walker, tôi đau lòng, em bây giờ thì thảm quá rồi. Tôi cũng chẳng hơn gì, cũng già yếu hơn em, nhăn nhoe xấu xí... Chúng ta cũng giống như những cây đu đủ, cũng may còn đủ cả đôi. Em bây giờ sự sống chỉ trông cậy vào tôi, em chỉ còn mình tôi, tôi nguyện đem hết sức già ra để nâng đỡ, che chở cho em. Em hãy dựa vào tôi mà bước đi cho vững, em nhé! Chúng ta hãy đi nhau đi nốt quãng đường còn lại...

* * *

Nhìn thân hình siêu vẹo của ông lão, cổ gồng mình nâng đỡ mỗi khi mình té, bà Phong thở dài:

- Thật tội cho ông, vất vả vì tôi nhiều quá, chắc ông nợ tôi từ kiếp trước.

Ông cười hiền lành:

- Chúng ta cùng nợ nhau, cái nợ ân tình... Minh nhớ chứ? Ngày đám cưới, chúng ta đã thề nguyện trước bàn thờ Chúa là sẽ đi bên nhau trọn đời, thương yêu nhau, săn sóc cho nhau những lúc khoẻ mạnh, cũng như những khi hoạn nạn, ốm đau. Những lời thề đó, tôi vẫn giữ mãi, mình biết vì sao không? Ông cười hề hề, cúi xuống đặt một cái hôn lên trán bà, giọng khô khốc, là vì tôi yêu cái cục nợ đời của tôi...

Bà khẽ nhếch môi cười, nhưng cặp mắt lại rất buồn:

- Lúc đó, chẳng bao giờ tôi ngờ là sẽ có ngày hôm nay. Trời bắt tội tôi bệnh tật làm khổ cho mình quá, tôi cứ áy náy trong lòng, nhiều lúc chỉ muốn chết sớm cho mình đỡ cực.

Ông giật mình, cau mày trách:

- Sao mình lại nói thế? Bao nhiêu năm mình săn sóc tôi, bây giờ mình đau yếu phải để tôi chăm lo lại cho mình chứ? Tôi có khó nhọc cách mấy cũng chưa thể bù lại được công lao cả đời mình đã vất vả vì tôi. Vợ chồng ăn ở với nhau ngần ấy năm, chẳng lẽ mình không hiểu tôi? Chẳng lẽ mình lại không biết rằng mình đã chiếm một địa vị quan trọng thế nào trong cuộc đời của tôi ư? Minh là một nửa của tôi, mình bỏ đi, làm sao tôi sống?

Ông ngưng lại, nhìn dáng bà tiêu tụy, lòng ông như chùng xuống. Chậm rãi ngồi xuống bên vợ, ông quàng tay ôm ngang lưng bà, thủ thỉ:

- Mình biết không? Đạo này tôi hay có những giấc mơ lạ lắm. Tôi mơ mình và tôi đi chơi rồi lạc nhau, tự dưng bỗng thấy mình đứng cách tôi một khoảng rất xa, giữa một đám người lạ, họ xô đẩy làm mình mỗi lúc một xa tôi hơn, chỉ trong nháy mắt đã xa tít tắp... Tôi cuống quýt chạy theo, gọi mình khan cả cổ nhưng mình không nghe thấy. Thoáng một cái mình đã mất hút trong đám đông, tôi hốt hoảng đi tìm, sợ hãi không thể tả. Giật mình thức giấc, thấy mình bên cạnh tôi mới yên tâm, và thở phào sung sướng vì đó chỉ là một cơn ác mộng. Tôi sợ cô đơn, càng về già, tôi càng cần mình hơn bao giờ hết. Tôi không dám nghĩ tới sau này khi một người đi trước, người còn lại sẽ ra sao? Bây giờ vẫn còn đủ đôi, chúng ta hãy tận hưởng những tháng ngày còn được ở bên nhau. Tôi yêu mình, mình phải sống cho tôi, chúng ta sống cho nhau...

Ông chưa dứt câu, mắt bà đã đầm đìa những lệ, bàn tay còn cử động được, tìm tay ông nắm chặt. Hai vợ chồng già im lặng ngồi bên nhau, không ai nói, nhưng tình yêu đã trao nhau tràn trong ánh mắt. Nhìn những giòng lệ chưa khô trên đôi má nhăn nhoe của vợ, ông thương cảm, cô thiếu nữ yêu kiều năm xưa giờ đây đã thành một người đàn bà luống tuổi, nhưng bản chất vẫn yếu đuối, nhút nhát, luôn luôn cần đến sự che chở của chồng. Vô tình bà đã khơi dậy trong ông cái nam tính của một người đàn ông, điều đó làm ông sung sướng, tự hào, và càng yêu thương bà nhiều hơn, bây giờ cũng vậy. Mắt lấp lánh niềm vui, ông âu yếm vỗ nhẹ lên vai bà như dỗ dành:

- Tôi chỉ muốn mình hiểu lòng tôi, vậy mà vụng về quá, tôi lại làm mình khóc. Thôi, để tôi lau nước mắt cho, mình đừng khóc nữa, ai lại khóc trong một ngày rất đẹp như hôm nay? Xem kia! Mặt trời đang lên, đẹp và ấm áp lắm, để tôi đưa mình ra sân sau sưởi nắng nhé.

Ông nói và mở cửa, đẩy xe của bà ra vườn, đến gần cái băng đá, ông dừng lại, chậm chạp ngồi xuống, đưa mắt nhìn lên bầu trời trắng đục. Bây giờ hãy còn sớm, không khí còn mang cái mát mẻ, tinh khôi của buổi sớm mai. Nơi chân trời phía đông, một vầng hồng vừa nhô lên, chiếu những tia sáng làm hồng những đám mây, mặt trời xuất hiện như một quầng lửa đỏ, bình minh thật đẹp, thật rực rỡ. Trên bãi cỏ xanh mướt, còn đọng lại những giọt sương đêm lóng lánh, có hai con bướm vàng đang bay lượn nhón nhơ. Một làn gió nhẹ thổi tới làm lá rơi lá tả, lá rơi nhiều quá, rụng ngập cả lối đi... Trời đã cuối thu rồi, mùa đông sắp tới, những chiếc lá cuối cùng còn bám ở trên cây cũng đã khô héo, những mầm non đã sẵn sàng để nhú ra, và những lá già sẽ được thay thế bằng lá non khi mùa xuân tới... Bốn mùa sẽ tuần tự đến rồi đi như một quy luật của tạo hóa.

Nhìn mái tóc bạc phơ của bà như sáng lên trong nắng ánh cuối thu, ông cảm động, nói với bà mà như đang nói với chính mình:

- Chúng ta cũng như những chiếc lá mùa thu kia thôi, lá khô rồi rụng, nhưng cây đâu có chết? Bởi vì sẽ có lớp lá non thay thế. Con người cũng vậy, khi chết đi, chỉ có thể xác là trở thành cát bụi, nhưng con cháu mang

trong cơ thể dòng máu của cha mẹ, sẽ tiếp nối sự sống đời đời. Cho nên về một phương diện nào đó, cái chết không phải là một sự hủy diệt hoàn toàn...

Ông chợt ngưng, vì một cơn gió mạnh vừa thổi tới, suýt làm bay cái khăn len của bà. Ông vội vã chụp được, quàng lại vào cổ cho vợ, sẵn sóc hỏi:

- Hôm nay gió hơi nhiều, mình có lạnh không?

Bà lắc đầu, nhìn hai cây mai, cây đào đã trụi hết lá và những nụ non mơn mớn đã đơm chi chít đầy cành, bà sung sướng nghĩ thầm mùa đông rồi sẽ qua đi và một mùa xuân nữa lại sắp tới, hai ông bà lấy nhau cũng vào mùa xuân... Bà chớp mắt, trên khuôn mặt nhăn nheo thoáng nở một nụ cười, bà nói với chồng bằng giọng êm ái, tình tứ như thuở còn đôi mươi:

- Ở bên mình tôi chưa bao giờ thấy lạnh, bởi vì tình yêu của mình đã sưởi ấm tim tôi.

Mím cười cảm động, ông cúi xuống run run hôn lên mái tóc bạc phơ của bà, thì thầm:

- Tết này là vừa đúng 50 năm mình về với tôi. Năm mươi năm chia ngọt xẻ bùi, mình luôn luôn sát cánh bên tôi cùng vượt qua bao nhiêu chông gai, sóng gió, cảm ơn mình vẫn đi bên tôi cho đến cuối đời. Chúng ta đã xong bổn phận làm cha mẹ, con cái thành đạt cả rồi, bây giờ là lúc thanh thoi, vợ chồng mình sống cho nhau. Thời gian còn lại chẳng biết bao lâu, mỗi ngày trời cho đều đáng quý. Chúng ta hãy cảm ơn trời, vì trên chặng đường cuối cùng, chúng ta vẫn còn đủ cả đôi, đó chẳng phải là một điều may mắn hay sao?

Bà gật đầu, cầm tay ông áp lên má:

- Cái may mắn nhất của đời tôi là được làm vợ mình. Mình là cây đại thụ cho tôi dựa, chỉ ở bên mình tôi mới cảm thấy yên ổn và sung sướng. Đùng bao giờ xa tôi, mình nhé.

Ông ôm xiết vợ vào lòng:

- Tôi sẽ đi bên mình cho tới hết con đường. Chỉ có cái chết mới chia lìa được chúng ta mà thôi.

Bà tựa đầu vào ngực chồng với dáng vẻ an tâm, tin tưởng và rất hạnh phúc.

Ông nhìn vợ, trên khuôn mặt in đầy những dấu vết của thời gian, đôi mắt già vẫn long lanh sáng và ông thấy hình ông hiện ra trong đó, trên đôi đồng tử của bà. Tim ông bỗng đập nhanh, thương quá người bạn đồng hành đã cùng ông trôi nổi khắp bốn phương trời, và sau cùng đạt đến miền đất xa lạ này. Người vợ tào khang suốt đời tận tụy, hy sinh cho chồng con, người bạn đời đã chia ngọt sẻ bùi với ông, luôn luôn trung thành với ông cho dù có những lúc lên voi, xuống chó. Suốt đời bà chỉ biết có ông, trong mắt bà chỉ có hình bóng của ông... Tự dưng ông thấy xúc động và thương vợ hơn bao giờ hết, lặng lẽ ông tìm tay bà xiết chặt.

Có tiếng chim riu rít trên cành, hai vợ chồng cùng ngắm đôi chim nhỏ đang rìa lông cho nhau với một vẻ thích thú.

Bà Phong thấy lòng lâng lâng sung sướng, cuộc đời của bà từ khi về làm bạn với ông, về vật chất tuy không dư dả, nhưng hạnh phúc luôn luôn tràn đầy. Nghĩ đến người chồng thủy chung, độ lượng đã hết dạ thương yêu, che chở cho bà trong suốt cuộc đời, tim bà bỗng đập nhanh xao xuyến, bà ngược nhìn ông với cặp mắt chan chứa ân tình.

Ông Phong đang nghĩ năm nay nhà mình sẽ ăn một cái Tết thật lớn để kỷ niệm 50 năm chung sống của ông bà, con cháu sẽ về đông đủ cả. Ông nhắm tính xem nên mua mấy chậu quất, hay cúc vàng và thực được để trưng trong nhà, chợt nghe tiếng hít mũi của vợ, ông quay lại nhìn và kêu lên:

- Mình sao thế? Lại khóc nữa à?

Bà cúi mặt, hơi có vẻ xấu hổ:

- Tôi khóc vì hạnh phúc quá, mình ạ.

Ông thở ra một hơi dài, mím cười:

- Vậy mà làm tôi hết hồn. Mình vẫn mím ướm như xưa, không thay đổi...

- Tôi lúc nào mà chẳng vậy?

Ông cười khà khà, vỗ nhẹ lên vai bà âu yếm:

- Cái món võ khí ấy của mình lợi hại lắm đó nghe, lần nào mình khóc, tôi cũng thấy mềm lòng và lại phải dỗ. Thôi được rồi, mình ráng đứng dậy đi, tôi chỉ cho xem cái này đẹp lắm.

Ông nói và quàng tay qua lưng vợ, giúp bà đứng lên, ông dìu bà đi vài bước tới một chỗ thoáng, không bị những tàng cây che khuất.

- Mình nhìn kìa! Mặt trời đang từ từ lên sau rặng núi phía xa và chim chóc riu rít bay lượn từng đàn trên nền trời bình minh vẫn mây hồng đẹp quá. Ước gì thời gian dừng trôi, để giây phút hạnh phúc tuyệt vời này sẽ còn mãi.

Bà ngã đầu vào vai ông, mỉm cười:

- Những lúc ở bên nhau như thế này, tôi sung sướng lắm. Ngày nào vợ chồng mình còn đủ đôi, tôi thấy đời vẫn đẹp, mình ạ.

Ông Phong ghi sát vợ vào ngực mình, cả hai lắng nghe tiếng tim đập của nhau, thấy lòng ấm áp vô cùng. Trời cuối thu lạnh lạnh, nhưng mùa thu vẫn đẹp lắm.

PHƯƠNG LAN

Trăng Rằm Tháng Giêng

Tháng một đêm rằm toả sáng song
Hương Xuân thoảng nhẹ đượm cô phòng
Màn đêm ước tỏ hồn sương muện
Giác tối mơ cầu tũ bóng không
Bến ấm còn đâu mà ngóng đợi
Bờ nồng đã hết chẳng chờ mong
Chào đời ấm áp vòng tay Mẹ
Lặng ngắm vàng trăng lệ ứa tròn.

Minh Thuý

Tháng 2/12/2020

XÍ MUỘI NGON NGON...

Nếu có ngày anh cùng em ra phố
Em rủ anh đến một phố dễ thương
Ở nơi đây không là phố hàng đường
Em vẫn ngọt ngào yêu từng gia vị.

Mặn ngọt chua cay ướp vào hoa quả
Xí muội quanh năm mùa trái cây ngon
Mùa qua đi mà hương vị vẫn còn
Món ăn vặt phố phường không thể thiếu.

Mùa nào đây mà giòn ngon quả sấu
Quả mận, quả mơ chua mận trên môi
Giữa bao nhiêu bận rộn của cuộc đời
Quả xí muội vẫn làm em nhớ mãi.

Em nhón lên tay một quả xí muội
Xí muội khô còn thơm ngón tay em
Em sợ đánh rơi mùi vị thân quen
Em đã thích từ khi còn rất bé.

Xí muội theo em trong ngăn cặp nhỏ
Cô học trò đã đến tuổi mộng mơ

EM ĐỪNG “COI” MẮT AI?

*Tặng em một đóa hoa hồng
Em xem có thể lấy... chồng được chưa?
Mỗi ngày em mỗi dễ... ư
Vô phương cứu chữa, đổ thừa ai đây?*

*Em nhìn trời, má hây hây;
Bên này anh cứ ngắm mây, mơ hoài!
Ai mong mình, Bậu nhớ Ai?
Nào đâu khờ dại: cả hai thương... trời?*

*Em ơi! Rất rắc rối rồi!
Nắng chiều anh nhớ, mây trôi em buồn
Chuồn sấu, bộ tính đi buồn?
Cứ ôm mộng mãi chuồn chuồn nó... khinh!*

*Trai làng lui tới rập rình
Anh đau... tìm quá! Chuyện mình tính nhanh!
Mỗi lần nghe chuyện phong phanh
Tim anh lại đập tình ranh xập xình.*

*Mạng ai nấy tính một mình,
Mạnh ai nấy... tính: thừa trình Mẹ Cha
Em mau... “tính” lệ đi nha!
À ơ hát mãi khó ra duyên tình.
Á Nghi, 13.2.2020*

LÁ THƯ VALENTINE

Valentine buồn viết thư cho anh
Đã mấy thu qua, lá rụng bên mình
Anh lạc bước, xa khung trời kỷ niệm
Mình em ngồi, đong đếm dấu yêu xưa !

***

Trời đang mưa hay lòng em lệ ứa
Nhớ rất nhiều ngày hai đứa bên nhau
Mùa Xuân cũ, ngát ngây tình yêu dấu
Em nhẹ nhàng, khe khẽ tựa vai anh
Chúng mình như... mây trắng với trời xanh !
Tình trong sáng, ngây thơ như vạt nắng
Sưởi ấm lòng mình những buổi tàn đông

Nhìn ra ngoài khung cửa sổ làm thơ
Quả xí muội nhâm nhi trong lớp học.

Xí muội khế, xí muội me, chanh, cóc
Chân bước qua hàng xí muội không đành
Em nhớ thương chưa chắc đã... là anh
Là quả xí muội chua chua ngọt ngọt.

Lúc buồn hay vui em thường nghĩ đến
Trời nắng hay mưa em vẫn đi tìm
Mỗi quả xí muội là một người tình
Làm sao xuyên bao tâm hồn con gái.

Hôm nay ra phố mời anh dừng lại
Anh sẽ chọn loại xí muội nào đây?
Vẫn chỉ là những mận ngọt chua cay
Xí muội bốn mùa em không thấy chán.

Hôm nay em sẽ rủ anh dừng bước
Chọn giùm em loại xí muội em thương
Anh yêu em vì em rất đời thường
Yêu thêm nhé quả ô mai xí muội.

Nguyễn Thị Thanh Dương

ĐOÁ HỒNG VALENTINE

Những đoá hồng rực rỡ sáng nay
Valentin dấu yêu, tình mơ say
Hồng hoa đỏ thắm hương nồng toả
Nồng nàn dấu ái nắng ban mai...

Cánh nhỏ hồng nhưng xinh mượt tay
Âng khuâng nhớ lại thuở thơ ngây
Lời nói yêu thương còn đây đó
Nhớ nhé tình ta giấc mộng đầy

Valentine, ôi, ngày mộng ngọt ngây
Tình ta thắm thiết chẳng nhạt phai
Dẫu cách xa tình tràn nhưng nhớ
Cảm tạ đời ngày Valentine tuyệt vời!

Hãy giữ cho nhau tình mật ngọt
Quên đi sóng gió bóng chiều lay

“Em nhớ nhé, cứ yêu và hy vọng,
Mộng ban đầu, hãy giữ mãi cho nhau...”
- Lời anh nói, em vội về ươm mộng,
Xây lâu đài, ước vọng mai sau...
Ai có đâu ngờ... thời gian vội phai màu
Bao đời đời ! Ôi, dòng đời nghiệt ngã
Mùa Xuân ấy, một ngày...ta ly biệt
***

Anh ra đi, còn đâu nữa tình mơ
Thế mà em cứ vờ vẫn đợi chờ
Cũng chẳng nghĩ... tình ta cơn mộng.áo..
Hiu hắt, héo mòn vơi vợi ngóng trông!
Ôm trái sầu nhưng nhớ mấy mùa đông !
***

* Valentine này, nhớ ngày xưa không anh?
Đóa Hồng đỏ hôm nao anh đã gửi
Tặng cho em bao thắm thiết ban đầu
Vẫn còn đây...
Nhớ ngày xưa, dấu yêu ta bên nhau
***

* Anh, anh hỡi, dù cách xa diệu vợi
Tình yêu xưa thương nhớ chẳng hề vơi
Bao kỷ niệm còn trong em mãi mãi...
Vạt-nắng-hồng-Anh...
...Sưởi ấm cõi lòng em!

Phạm Thị Minh-Hung

VALENTINE ẢO MỘNG

Dấu yêu hồi mùa vàng son còn mãi
Trên má hồng, mắt biếc nụ son môi
Tình chất đầy trong khu vườn kỷ niệm
Dù tương phùng hay lúc đã chia phôi.

Sợi tóc ngày nào trao nhau mộng寐
Vẫn còn đây bước vạm vỡ chẳng trâm
Trong cơn mơ lạc vào vô cùng tận
Ta gặp nhau rồi, dấu choáng vãng hư không!

Đời xô ngã tình ta thành xa lạ
Tảng băng buồn bỗng lạnh ngắt dung nhan
Hai cuộc đời xa - Tình như mục rã
Trái tim Em biết gõ nhịp hoang đàng.

Mùa Valentine vẫn hoa Hồng vang đỏ
Anh đi, bỏ lại hoang vắng - sầu miên man
Hoa vẫn ngát hương, nhớ thương đã cũ
Em một mình...Áo mộng đến trăm năm...

Phạm Thị Minh-Hung

Tình ta âm áp đời giông bão
Nhạc khúc tình vui mãi còn đây!

Phạm Thị Minh-Hung

ĐOÀN KHÚC

1- MƯA NGUYÊN TIÊU

Bên nhau nhấp giọt rượu này
Đôi ta đối ẩm tình đầy ly vơi
Đêm tàn gối mộng trăng lơ
Mưa rơi hiên vắng gió khơi nỗi sầu...

2- ĐÊM NGUYÊN TIÊU

Nhớ nhau đâu bởi vì đâu
Cách nhau chỉ một nhịp cầu free way
Sáng còn lặng ngắm mây bay
Đêm về chẵn chiếc đầu say giấc nồng
Trăng Nguyên Tiêu chiếu bên song
Tiếng con đé rí... tàn đông chạnh lòng

3- DẠ KHÚC NGUYÊN TIÊU

Người xa trăng bóng thôi rằm
Mỏi hay giọt nước mắt đầm đìa mi
Thôi đừng khóc nữa..., Từ Quy
Ta lau lệ đọng, mi đi tìm chàng

4- NGUYÊN TIÊU NGUYỆT TẠM

Tháng giêng biêng biếc Nguyên Tiêu
Tình khơi sợi nhớ tim khêu nỗi buồn
Triều lên nước trở về nguồn
Sông đau đầu nhận bão cuộn cuộn dâng
Mưa tuôn trắng lặn trời âm...

Kiều Mộng Hà

Feb 10th2020

LÀM THƠ CHO EM

(Viết về mối tình đầu của một em học trò.)

*

-Nhớ như vậy mà sao không cho gặp?
Thương như vậy mà ai lại ngậm tằm?

Ấn danh ngõ hẻm, hang cùng
Mà sao gọn sóng chập chùng nhớ nhung?
Sóng dâng dòn dợn bão bùng
Mũi tên tình ái cuối cùng theo cung!

Mênh mông chữ mọc lạ lùng
Văn chương như lọc não nùng quạnh hiu
Nghìn thương, trăm nhớ em yêu
Thân to nhớ bé tí teo kinh thành.

*

Nước về chỗ trũng quẩn quanh
Tình anh kiêu hãnh về giành tim ai?
Á Nghi, 11.2.2020

HOA XUÂN

Kìa đóa hoa cười đón gió Xuân
Nhẹ bay bay tà áo giai nhân
Rạng ngời trong nắng khoe hương sắc
Lòng vui chan chứa tiếng chuông ngân.

*

Nàng Xuân tuyệt sắc sẽ qua đây
Gieo rắc ngàn hoa mạch sống đầy
Cành biếc lá xanh môn mơn nụ
Tình Xuân ngây ngất thoáng men say.

*

Muôn hoa đua nở rộn ràng vui
Khoe màu sắc thắm lá xanh tươi
Nắng Xuân âm áp tô ngày mới
Bùng lên sức sống... Xuân rạng ngời...

*

Đây những cành Mai, Cúc rực vàng
Bên màu hồng nhạt nụ Đào phai
Ô kìa Lan tỏa hương thơm ngát
Xanh, vàng, đỏ, tím, thắm lòng ai!

*

Trời trong gió nhẹ lá đông đưa
Hoa ngát hương tình thỏa ước mơ
Lụa là thiếu nữ khoe màu áo,
Em nhỏ vui mừng Tết đến chưa?

Phạm Thị Minh Hưng

Twins: 2 Bé Song Sinh Dính Liền

Tỉnh dậy trong căn phòng hồi sinh của bệnh viện với cảm giác đã dưới, tôi khẽ cựa mình, cảm thấy đầu nặng như chì nhưng người lại nhẹ tênh, đập dềnh như đang trôi theo đám mây, có tiếng nói vang lên ngay bên tai:

- Em tỉnh rồi à? Có nhận ra anh không?

Tiếng nói của chồng tôi nghe mơ hồ như vọng lại từ một cõi xa xăm nào đó, nhưng cũng đủ hiệu lực để gọi tri giác tôi trở về. Tôi lờ mờ mở mắt. Vật đầu tiên mà tôi nhìn thấy là cái trần nhà trắng toát. Ánh sáng chói chang của ngọn đèn néon trên trần làm tôi khó chịu, tôi hạ tầm mắt xuống và nhìn thấy chai nước biển treo tòn ten bên thành giường và khuôn mặt thân yêu của Nguyễn đang cúi xuống trên người tôi. Tất cả đều mờ mờ như được bao phủ bằng một lớp sương mù. Nhưng chỉ sau vài phút, mọi vật đều trở nên rõ ràng và tôi có thể nhìn thấy những nét lo lắng trên khuôn mặt hốc hác của Nguyễn.

Tôi nằm yên một lúc lâu, qua cơn ngầy ngật vì ảnh hưởng của thuốc mê, dần dần nhớ lại tất cả mọi việc, tìm tôi bỗng nao lên những xúc động khó tả. Lần đầu tiên trong đời, tôi vừa được làm mẹ! Tự nhiên nước mắt tôi ứa ra, chảy lan trên má; tôi cố nén để khỏi bật ra tiếng khóc, nhưng những giọt nước mắt vẫn thi nhau tuôn chảy làm ướt hoen cả gối, không phải là những giọt nước mắt sung sướng của người mẹ mới sinh con đầu lòng, mà là những giọt nước mắt đau khổ của một người đàn bà bất hạnh, bởi vì tôi vừa mới cho ra đời một quái thai: Hai đứa bé sinh đôi dính liền nhau.

Nguyễn thở dài:

- Em đừng khóc nữa! Khóc có ích gì! Chúng ta phải can đảm lên!

- Anh nhìn thấy con chưa? Tôi thều thào hỏi.

Nguyễn gật đầu nhưng không nói gì cả. Thu hết can đảm, tôi thốt lên câu hỏi xé lòng:

- Trông chúng thế nào?

Nguyễn lảng tránh tia nhìn của tôi:

- Người ta sắp đem tới bây giờ, và cũng không có gì nghiêm trọng lắm đâu, em đừng quá lo!

Chàng nắm lấy tay tôi. Tay chàng nhóp nhõm mồ hôi. Tôi rùng mình, và không, không phải tôi sợ hãi những gì sắp được trông thấy, nhưng dù thế nào đi nữa chúng vẫn là các con của tôi, nhưng viễn ảnh của những ngày sắp tới khiến tôi lo lắng. Liệu tôi có đủ nghị lực và can đảm để có thể đương đầu với những khó khăn trong tương lai? Được cái may là bên tôi còn có Nguyễn, một người chồng rất tốt. Chàng an ủi, chia sẻ với tôi mọi thứ, chia đều gánh nặng trên hai đôi vai.

Nguyễn và tôi yêu nhau từ thuở mới lên đại học và kết hôn năm năm sau đó sau khi cả hai đều tốt nghiệp ở những trường chuyên môn: Nguyễn ngành kỹ sư hoá học, và tôi ngành kế toán ngân hàng. Ổn định xong công ăn việc làm, chúng tôi nghĩ ngay đến việc cho ra đời những đứa trẻ. Mặc dù cả hai vợ chồng đều khỏe mạnh và không có gì trục trặc trong việc sinh con, thế mà không hiểu tại sao mãi đến hơn mười năm sau, tôi mới có thai lần đầu tiên ở vào cái tuổi 38. Khỏi phải nói, chúng tôi đã sung sướng đến thế nào khi được báo tin kết quả thử thai positive. Mọi việc đều bình thường; thời kỳ hồi còm tanh cá, Nguyễn chăm sóc tôi từng ly từng tí. Đó là thời kỳ hạnh phúc nhất. Chúng tôi suốt ngày bàn về đứa con sắp ra đời sẽ là trai hay gái, đặt tên là gì, mặt mũi chúng ra sao, giống cha hay mẹ, lớn lên sẽ làm nghề gì, v.v.. Bao nhiêu thương yêu, bao nhiêu hy vọng chúng tôi đều dồn cả cho đứa con còn nằm trong bụng mẹ. Tôi mang thai đến tháng thứ ba thì được bác sĩ cho biết:

- Bà sẽ sinh đôi.

- Ô thật vậy sao?

Chúng tôi cùng bật lên những tiếng kêu mừng rỡ. Nguyễn có vẻ sung sướng hơn bao giờ hết. Ngay chiều hôm đó chàng đưa tôi đi ăn khao. Nguyễn nhìn tôi cười rạng rỡ:

- Chúng mình hiềm hoi nên trời đền bù cho gấp đôi, em có ngại vất vả không?

Tôi lắc đầu, mắt sáng ngời niềm kiêu hãnh:

- Vất vả vì con thì có gì mà ngại hả anh? Còn hạnh phúc nào cho bằng hạnh phúc được làm mẹ?

Sau thời gian ốm nghén, tôi ăn ngủ lại được và lên cân đều hoà. Mọi việc đều tốt đẹp cho đến một lần đi khám thai định kỳ vào tháng thứ tư, chúng tôi được mời vào gặp bác sĩ:

- Quang tuyến cho thấy là hai thai nhi đầu mặt vào nhau. Một việc hơi bất thường, tuy nhiên, ông bà đừng lo lắng quá. Có thể bây giờ hãy còn hơi sớm. Hy vọng bào thai sẽ tiếp tục phân hóa và sau này mọi việc sẽ đâu vào đó.

Nhưng lần tái khám kỳ sau cho thấy không có tiến triển khá hơn. Vị thế của hai thai nhi vẫn không thay đổi. Bác sĩ buộc lòng phải nói ra sự thực:

- Đây là tin chẳng lành. Hai babies của ông bà sẽ là Siamese twins.

Chúng tôi còn đang sững sờ thì ông giải thích thêm:

- Siamese twins là danh từ dùng để chỉ những đứa bé song sinh dính liền nhau, và nguyên do là phôi thai không phân hóa trọn vẹn. Có trời mới hiểu tại sao. Đây là những trường hợp rất hiếm khi xảy ra. Người ta gọi như vậy là để kỷ niệm cặp song sinh nổi tiếng thế giới đã xảy ra lần đầu tiên tại Siam (Xiêm la, tức là Thái Lan bây giờ) cách đây gần hai trăm năm. Ông còn nói thêm vài điều nữa, nhưng tai tôi ù đi. Tôi chẳng còn nghe được gì nữa. Trời ơi! Có thể nào như vậy được chẳng? Tôi không tin đây là sự thực. Tôi có làm gì nên tội đâu mà sao trời nỡ bắt phạt? Mắt tôi hoa lên. Tôi đứng không vững. Nguyễn vội vàng giơ tay ra đỡ. Chàng ôm lấy tôi vỗ về. Ông bác sĩ nhìn hai vợ chồng tôi với cặp mắt ái ngại xong cũng không biết phải nói thế nào để an ủi, ông thở dài buồn bã tiễn chúng tôi ra cửa.

Trên đường về, hai vợ chồng cùng im lặng, không ai nói với ai lời nào, mỗi người theo đuổi những ý nghĩ riêng của mình. Phải làm thế nào bây giờ? Chỉ còn cách là phá thai, giết chết cả hai đứa bé trước khi chúng ra chào đời. Dã man quá. Tôi rùng mình trước ý nghĩ ghê rợn đó. Trường hợp này phá thai chắc sẽ không mang tội với pháp luật, nhưng làm sao khỏi mang tội với lương tâm? Là tín đồ sùng đạo của Công giáo, tôi không dám đi ngược lại lời răn của Chúa là hủy diệt đi mạng sống của con người. Nhưng thật ra không đơn giản là chỉ tránh mặc cảm phạm tội, mà sự thực là đã có một sợi dây tình cảm thiêng liêng ràng buộc giữa tôi và hai đứa bé ở trong bụng, đó là tình mẫu tử. Tôi yêu các con của tôi. Từ đầu tuần rồi, chúng bắt đầu máy. Chúng cử động được rồi. Chúng là những mầm sống do tôi tạo ra. Chúng là kết tinh của tình yêu giữa tôi và Nguyễn, và chúng là các con của tôi! Ô không, không bao giờ tôi nỡ giết con cho dù hình dạng của chúng có quái dị thế nào đi nữa. Như đọc được những ý nghĩ trong đầu tôi, Nguyễn nhìn sâu vào mắt tôi, nói thông thả từng tiếng một:

- Đừng nghĩ vớ vẩn nữa em. Hãy can đảm lên. Chúng ta sắp làm cha mẹ, sắp cho ra đời hai đứa trẻ, chúng ta thương yêu các con của chúng ta, và sẽ làm tất cả những gì chúng ta có thể làm cho chúng.

Tôi cảm động ứa nước mắt. Ngay sau đó, chàng đưa tôi đến các thư viện lục tìm tất cả các tài liệu, báo chí, sách vở để tìm hiểu về những trường hợp Siamese twins, và đa số những đứa bé sinh ra đều chết ngay từ khi mới lọt lòng, chỉ có một số rất ít còn sống sót với tình trạng rất bi thảm. Nhưng đó là thời kỳ mà khoa học chưa tiến bộ như bây giờ. Những năm gần đây, ở nhiều nơi trên thế giới, người ta đã thành công trong việc tách rời những đứa bé dính nhau. Hiện thời chúng vẫn sống và có những cuộc đời riêng biệt. Với thành quả của khoa học cùng với sự động viên của các bác sĩ và các thân nhân khiến hai vợ chồng cảm thấy phấn khởi đôi chút. Chúng tôi không cô đơn. Chúng tôi không phải chiến đấu đơn độc, và chúng tôi có cả một tập thể mạnh mẽ đứng sau lưng làm hậu thuẫn.

Biết được ý định của chúng tôi, cả bệnh viện họp nhau lại, và ngay lập tức, một fundraising được thành lập để gây quỹ cho cuộc giải phẫu mà phí tổn dự trù có thể lên đến hơn một triệu đô la. Rất nhiều người hưởng ứng. Các hội đoàn từ thiện, những người giàu có, các vị hảo tâm, tất cả đều sốt sắng đóng góp. Về tiền bạc, chúng tôi không phải lo lắng gì cả. Như thế cũng đỡ đi một mối bận tâm nên chúng tôi chỉ phải chuẩn bị tinh thần để đón nhận hai đứa bé, đón nhận cái số phận trời đã dành cho mình.

Những lần chụp quang tuyến sau này cho thấy hai thai nhi có hình dạng bình thường ở đầu, vai và hai tay, nhưng phần dưới thì dính chung làm một. Chúng không tách ra, không thay đổi vị trí và phân hóa gì thêm, nhưng dính nhau ở mức độ nào thì chỉ có thể biết sau khi chúng ra chào đời.

Các bác sĩ cho biết sẽ phải mổ để lấy hai đứa bé ra, vì với vị thế dính nhau của chúng, tôi sẽ không sinh được bình thường. Thời gian chờ đợi thật là kinh khủng. Tết năm đó là một cái tết buồn thảm nhất đời của hai vợ chồng. Chúng tôi không còn lòng dạ nào nghĩ đến việc mua bán sắm sửa hay trang hoàng nhà cửa cho ba ngày đầu xuân thiêng liêng của một năm mới. Thay vào đó, chúng tôi để thì giờ bàn về những việc sắp xảy ra.

Thế rồi cái gì phải tới đã tới. Tôi mang thai đã được bốn mươi tuần. Vào thời điểm này, tất cả bộ phận của thai nhi đã phát triển đầy đủ. Tôi được đưa vào bệnh viện mổ lấy thai nhi ra hai tuần trước hạn kỳ; bụng tôi đã lớn quá cỡ. Cuộc giải phẫu ngắn ngủi chưa đầy một tiếng đồng hồ đã xong xuôi tốt đẹp, và bây giờ tôi nằm đây, trong phòng hồi sinh của bệnh viện, hồi hộp chờ đợi để được thấy mặt con. Nguyễn cho tôi biết:

- Hai đứa bé là con gái. Chúng cân nặng tổng cộng gần bốn kí. Cả hai đều khoẻ mạnh và may mắn chúng dính với nhau ít hơn là người ta dự đoán, nghĩa là, chỉ dính từ phần bụng cho tới vùng xương chậu. Mỗi đứa có một thân mình riêng với đầy đủ hai tay, nhưng phần dưới chỉ có một chân và chung nhau cái chân thứ ba. Nguyễn được nhìn thấy con trước, trong khi tôi còn đang ở trong phòng hồi sinh. Ba giờ sau khi tôi tỉnh dậy, người ta đem hai đứa bé tới cho tôi nhìn mặt. Chúng được bọc trong một tấm chăn màu hồng. Thoạt đầu tôi tưởng rằng hình ảnh mà tôi trông thấy sẽ làm tôi đội ngược trở lại. Nhưng không, trông chúng chỉ giản dị như hai đứa bé đang ôm nhau, chỉ có thế. Sau đó, y tá đưa các con tôi về một khu riêng biệt. Còn lại một mình trong phòng với Nguyễn, tôi bật khóc nức nở; hai đứa bé trông thật là xinh đẹp, vậy mà trời nữ bắt tội chúng phải mang một cái tật quái dị là dính liền nhau. Chúng tôi đặt tên con là Mai và Phụng. Các bác sĩ cho biết là theo đúng kế hoạch thì phải đợi tới khi Mai và Phụng được hơn một tuổi mới có thể tiến hành cuộc giải phẫu để tách rời, vì khi đó chúng mới đủ lớn để có sức chịu đựng.

Ba tuần sau khi sanh, chúng tôi được đem con về nhà. Mặc dù cơ thể có khiếm khuyết, các con tôi vẫn lớn lên theo năm tháng. Chúng tôi được hướng dẫn các phương cách để có thể chăm sóc cho chúng một cách đặc biệt. Vị thế dính nhau khiến chúng không thể nằm ngửa, vì nếu nằm ngửa đứa này sẽ nằm chồng lên đứa kia. Chúng tôi khắc phục cái bất tiện ấy bằng cách đặt chúng nằm nghiêng, thỉnh thoảng lại trở mình để cho đỡ mỏi, và chúng tôi kê dưới lưng chúng mỗi đứa một cái gối. Mai và Phụng giống nhau như hai giọt nước với mái tóc tơ mềm mượt hơi quăn, đôi mắt to tròn đen láy với những cái nhìn thật tội nghiệp và cái miệng thật là xinh xắn dễ thương.

Các con tôi bắt đầu mọc răng và bi bô gọi mẹ. Nhìn con, tôi như đứt từng đoạn ruột; hai khuôn mặt đẹp như thiên thần, nhưng cơ thể không phát triển bình thường. Đã gần thôi nôi rồi mà không biết lẫy, cũng chẳng biết bò, và dĩ nhiên, làm sao đi được? Chúng không thể nào cứ sống như vậy suốt đời! Bằng bất cứ giá nào, chúng tôi phải cứu lấy chúng!

Các bác sĩ cho biết cuộc giải phẫu tách rời hai đứa bé sẽ thập phần nguy hiểm, có thể lấy đi mạng sống của chúng, nhưng nếu thành công thì các con tôi có thể sống cuộc đời bình thường. Chúng tôi run tay ký giấy chấp nhận mọi sự rủi ro. Thật là một quyết định đau lòng, nhưng không còn cách nào khác. Các thử nghiệm cho biết hai đứa bé có hai lá gan nhưng dính làm một, hai bộ phận tiêu hoá riêng biệt, hai quả thận và chung một cái chân.

Tiến trình của cuộc giải phẫu được hoạch định như sau:

- Chúng tôi sẽ chia đều hai quả thận cho mỗi đứa một quả. Bác sĩ nói tiếp. Sau đó sẽ tách rời hai lá gan, và phải hết sức cẩn thận để không làm đứt những ống dẫn mật từ gan vào ruột, sau đó, sẽ đến phần xương chậu bị hở ở phía trước, chỗ dính liền ở bụng dưới - mỗi đứa chỉ có nửa vòng xương chậu, nửa vòng còn lại sẽ được thay thế bằng thép. Còn cái chân chung, vấn đề khó khăn là phải chẩn đoán xem cái chân thuộc về đứa bé nào, nghĩa là máu trong đứa bé nào đã đi vào mạch máu để nuôi cái chân đó. Sự chẩn đoán phải thật chính xác, bởi vì nếu lầm thì cái chân đó sẽ chết và không đứa bé nào được hưởng cái chân đó cả.

- Các bác sĩ sẽ có cách chứ? Nguyễn lo lắng hỏi.

- Dĩ nhiên. Khoa học ngày nay tiên bộ thì việc đó sẽ có cách giải quyết. Chúng tôi sẽ cho chích vào mạch máu một số lượng nhỏ chất phẩm phát quang, sau đó sẽ quan sát, theo dõi và xác định.

Chúng tôi cảm ơn bác sĩ về những lời giải thích rất rõ ràng và dễ hiểu. Nguyễn nói:

- Chúng tôi đặt tất cả tin tưởng vào các bác sĩ và vào khoa học.

Ông mỉm cười với chúng tôi và khuyên:

- Ông bà không nên lo lắng quá.

Thái độ tự tin của ông làm chúng tôi an tâm phần nào.

Sau cùng, thì cái ngày trọng đại đó cũng sắp tới. Ba tuần trước ngày sinh nhật đầu tiên của Mai và Phụng, các con tôi được đưa tới bệnh viện nhi đồng ở tiểu bang Philadelphia, nơi đó người ta chuyên môn về những vụ mổ xẻ như vậy. Một ê kíp các bác sĩ chuyên khoa đã sẵn sàng. Tháp tùng hai đứa bé có bác sĩ và hai cô y tá của bệnh viện, hai vợ chồng tôi và người chị ruột của tôi cũng được đi theo để giúp đỡ và hỗ trợ tinh thần. Một xe cứu thương đã trực sẵn ngay tại phi trường để đem ngay hai đứa bé vào bệnh viện. Từ nay cho tới ngày mổ, chúng phải ở luôn tại đó để được hưởng sự chăm sóc đặc biệt. Ba người chúng tôi thuê một phòng nhỏ trong

một khách sạn gần bệnh viện để tiện việc tới lui thăm viếng. Chúng tôi có thể đi thăm chúng hàng ngày vào những giờ giấc nhất định.

Các con tôi rất ngoan, không hề la khóc ngay cả những khi bị tiêm, chích đau đớn. Hình như chúng hiểu người ta làm vậy là chỉ vì chúng, nhưng những ánh mắt cam chịu của trẻ thơ làm chúng tôi mũi lòng. Lần nào cũng vậy, mỗi khi hết giờ thăm, cô y tá vào phòng bông chúng đem đi thì tôi không sao cầm được nước mắt. Các con tôi xoay những cánh tay nhỏ bé cố nắm niu một cách tuyệt vọng, chúng đôi những cặp mắt tội nghiệp nhìn theo cha mẹ với một vẻ quyến luyến không muốn rời, miệng chúng méo xệch đi nhưng không khóc, sau đó chúng úp mặt vào nhau, xoay lưng ra ngoài, xoay lưng lại với đời. Nguyễn kéo tôi đi nhanh, nước mắt cũng đã lưng tròng.

Các bác sĩ có vẻ lạc quan vì cả hai đứa đều có vẻ khoẻ mạnh và cân lượng rất tốt, những điều kiện thiết yếu cho một cuộc giải phẫu lớn, họ nói chúng có hy vọng sống sót. Trong khi chờ đợi, chúng tôi dành tất cả thì giờ để cầu nguyện; ngày qua ngày chúng tôi sống trong tâm trạng bất an, có lúc sốt ruột, có lúc lại mong cái ngày đó đừng bao giờ tới, tự mình mâu thuẫn với chính mình. Bà chị của tôi trái lại rất bình tĩnh và lạc quan vì chị ấy được cứu sống sau một tai nạn trầm trọng nên rất tin tưởng ở khoa học. Nhờ chị ấy an ủi, khích lệ nên chúng tôi mới giữ vững tinh thần.

Buổi chiều hôm trước ngày giải phẫu, chúng tôi được phép vào bệnh viện thăm con và ở lại với chúng bốn tiếng đồng hồ. Đây là những phút giây nào lòng nhất; có thể không bao giờ Nguyễn và tôi còn gặp lại chúng nữa.

Nước mắt rung rung, chúng tôi ôm các con vào lòng nựng nịu, vuốt ve hôn hít và nói chuyện với chúng. Tôi nắm lấy những bàn tay bé nhỏ, thì thầm:

- Ôi thật tội nghiệp cho các con của mẹ. Nhất định các con phải sống nhé? Các con phải hứa sẽ không được bỏ đi. Ngoan nào Mai và Phụng, các con hứa đi.

Hai đứa bé giương những cặp mắt ngây thơ nhìn cha mẹ, nhoén miệng cười. Tim tôi thắt lại, lòng tôi đau như xé, tôi cố nén nhưng nước mắt vẫn trào ra. Lau vội giòng lệ, tôi mở mắt thật to nhìn như uống lấy chúng, cố thu hết những hình ảnh cuối cùng của các con vào ký ức; biết đâu đây là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy chúng. Nguyễn đã để sẵn trong ví số điện thoại của nhà quản.

Sáng sớm hôm sau, trước khi đẩy xe vào phòng giải phẫu, các nhân viên của bệnh viện dừng lại một phút cho chúng tôi hôn từ biệt các con một lần cuối. Sau đó cửa phòng được đóng lại ngăn chúng tôi ở bên ngoài.

Nguyễn dìu tôi ngồi xuống ghế. Chân tôi mềm nhũn, toàn thân tôi rũ liệt, bao nhiêu sinh lực biến đi đâu mất cả. Nhìn cánh cửa từ từ khép kín trước mắt tôi, tôi cảm thấy hoàn toàn bất lực. Các con tôi đang ở trong đó. Chúng đang ở biên giới giữa cái sống và cái chết, và các bác sĩ đang dành giọt mạng sống của hai đứa con tôi với tử thần. Phải gắng sức lên các con nhé? Hãy chiến đấu cho tới cùng. Đừng buông xuôi. Đừng bao giờ bỏ cuộc! Sự sống quý giá lắm các con ạ, hãy cố mà giữ lấy, và nếu các con biết được lòng cha mẹ thương yêu các con đến mức nào, chắc chắn các con sẽ không nỡ bỏ đi. Mà đâu chỉ có lòng cha mẹ. Còn tấm lòng của những người đã đóng góp cho cuộc lạc quyên, tấm lòng của các y sĩ giải phẫu, tấm lòng của xã hội, của khoa học. Các con sẽ ở lại với mẹ, với cha, với cuộc đời, phải không Mai, Phụng? Lạy Chúa lòng lành, lạy Mẹ hằng cứu giúp, xin hãy tiếp sức cho chúng con. Tay nắm chặt cây thánh giá bằng bạc nhỏ xíu, tôi nhắm mắt lại cầu nguyện. Đột nhiên tôi có cảm giác như có một làn gió lạ vừa thổi qua làm tôi tỉnh hẳn người. Quanh tôi, cảnh vật như bừng sáng, ánh sáng xanh của hy vọng, cây thánh giá trong tay tôi mát lạnh như tượng đức Mẹ làm bằng đá cẩm thạch ở trong nhà thờ, một niềm an ủi vô biên làm thân kinh tôi dịu lại, tôi thấy vững tin hơn bao giờ.

Chín giờ sáng, cuộc giải phẫu bắt đầu. Y tá thỉnh thoảng lại ra báo tin cuộc giải phẫu tiến hành tốt đẹp, và hai đứa bé ở trong tình trạng tốt. Vào khoảng 4 giờ chiều, một tin làm chấn động mọi người: hai đứa bé đã hoàn toàn được tách rời. Sau đó là phần việc của các bác sĩ chuyên môn trong việc phân chia các bộ phận và ghép vòng xương chậu.

Đúng 7 giờ tối, cửa phòng giải phẫu mở toang và người ta đem hai đứa bé ra trên hai chiếc băng ca khác nhau. Chúng tôi đứng bật dậy, chạy tới. Các con tôi, mắt nhắm nghiền, mặt nhợt nhạt như những xác chết, băng quấn đầy mình, và những dây, những ống cắm chằng chịt, nhưng là hai thân thể đã hoàn toàn tách rời, là hai đứa bé riêng biệt.

Bác sĩ trưởng toán giải phẫu nói với vợ chồng tôi:

- Mọi việc đều trôi chảy. Hai đứa bé hiện đang ở trong tình trạng nguy kịch nhưng ổn định. Hy vọng rồi sẽ qua và mọi việc sẽ tốt đẹp.

Chúng tôi bắt tay ông và ngỏ lời cảm ơn. Ông mỉm cười và giơ ngón tay cái lên chúc may mắn. Trán ông lấm tấm mồ hôi, trông ông có vẻ mệt nhọc và hơi phờ phạc nhưng rất vui vẻ. Ông và toán giải phẫu đã làm việc hơn mười giờ trong tình trạng căng thẳng, dù vậy không ai tỏ ra nóng nảy hay bực bội; mọi người đều tươi cười, họ xúm quanh chúng tôi, thân mật bắt tay, nói những câu an ủi và chúc mọi sự sẽ tốt đẹp.

...

Bà Nguyễn kể tới đây thì ngưng lại lau mắt làm mọi người đều cảm động, sau đó bà kết luận:

- Từ đó đến nay đã hơn bốn năm trôi qua, Mai và Phương đã đi học lớp mẫu giáo. Chúng có một cuộc sống bình thường như mọi đứa trẻ khác. Mai đi hơi lệch vì một chân bị ngắn hơn chân kia, chỉ cần mang một đôi giày đặc biệt là nó có thể đi lại bình thường. Còn Phương thì chỉ có một chân và phải mang chân giả. Nhưng điều quan trọng là chúng đã sống và có hai cuộc đời riêng biệt, không còn chung chạ. Đó là một thành công của khoa học.

Người mẹ khiêm tốn kia đã quên không đề cập đến vai trò của hai vợ chồng bà trong việc cứu sống hai đứa bé và sức phấn đấu của con người trước nghịch cảnh. Khoa học thôi không đủ mà còn cần cả tình thương nữa. Phải, chỉ có tình thương mới có thể dành được mạng sống của con người giữa biên giới của cõi chết.

PHƯƠNG LAN

Bạn - Tôi - Coronavirus Wu Han

Trong thời gian qua, bạn, tôi và cả thế giới đều hoang mang sợ hãi với virus Corona phát xuất từ Vũ Hán bên Trung Quốc. Các tin tức về số người chết và số người bị lây nhiễm virus Corona này càng ngày càng tăng. Tính cho đến ngày 5 Tháng 2 năm 2020 dịch viêm phổi Vũ Hán tiếp tục lây lan, có 492 người chết, 24,324 người bị lây nhiễm.

<https://www.nguoi-viet.com/the-gioi/trung-quoc-them-65-nguoi-chet-vi-virus-corona-toan-the-gioi-la-492-nguoi/>

Tổ chức Y tế Thế giới (WHO) hôm 30/1 đã ban bố tình trạng y tế khẩn cấp của dịch bệnh mà cả thế giới quan tâm ứng phó, nhưng nói rằng các hạn chế thương mại và du lịch toàn cầu là không cần thiết. Chính phủ các nước lên kế hoạch đón kiều dân đang sống ở Wu Han và các vùng bị dịch về nước. Mỹ đã đưa được 200 kiều dân Mỹ, đa số là gia đình các viên chức Mỹ làm việc tại Vũ Hán. Số người này đã bị cách ly trong thời hạn 14 ngày để kiểm nghiệm xem có bị nhiễm bệnh viêm phổi cấp tính Vũ Hán hay không trước khi thực sự sum họp với gia đình, thân nhân của họ. Nhiều cửa khẩu các quốc gia lân cận với Trung Quốc (TQ) bị đóng để ngăn chặn người TQ vào đất nước của họ. Nhiều chuyến bay đến TQ bị đình chỉ. Singapore và Hoa Kỳ hôm thứ Sáu 31/1 đã loan báo các biện pháp hạn chế người nước ngoài gần đây đã ở TQ vào lãnh thổ của họ. Bạn và tôi cần thường xuyên theo dõi các tin tức liên quan đến bệnh dịch này để kịp thời ứng phó, bạn nhỉ.

Các biện pháp phòng ngừa tránh bị lây nhiễm virus Corona:

- Hạn chế tiếp xúc nơi đông người
- Đeo khẩu trang đúng cách
- Rửa tay thường xuyên bằng xà phòng

Mời xem tin tức cập nhật nhất trong video của website <https://www.nguoi-viet.com> tính đến 2-5-2020 qua các link dưới đây:

Điểm tin buổi sáng 5/2/2020: [\who-chua-co-cach-chua-tri-virus-corona/](https://www.nguoi-viet.com/who-chua-co-cach-chua-tri-virus-corona/)

[nvtv-tin-tuc/nvtv-diem-tin-buoi-sang/who-chua-co-cach-chua-tri-virus-corona/](https://www.nguoi-viet.com/nvtv-tin-tuc/nvtv-diem-tin-buoi-sang/who-chua-co-cach-chua-tri-virus-corona/)

Điểm tin buổi sáng 5/2/2020:

- WHO: Hiện chưa có cách chữa trị hiệu quả virus Corona
- Khoảng 350 công dân Mỹ từ Vũ Hán về hai căn cứ không quân California
- Số tử vong vì virus Corona ở Trung Quốc tăng thêm 65, khiến toàn thế giới là 492 người
- Du thuyền có ít nhất 3 ca nhiễm virus Corona đã ghé Nha Trang

Mời bạn xem thêm các youtube về virus Corona của DR Wynn Tran với cái nhìn của một bác sĩ nhé.

[Dr Wynn Tran Official](https://www.youtube.com/channel/UC_kSOy981Lct-JHkCcpgsZg)

1- 135. Virus Vũ Hán (Corona) và cách phòng ngừa
https://www.youtube.com/channel/UC_kSOy981Lct-JHkCcpgsZg

2- 136. Hiểu đúng về Virus Corona để phòng bệnh với MC Kỳ Duyên và BS Wynn Tran
<https://www.youtube.com/watch?v=6Qdav-c0Jfk>

3- 139. Chẩn Đoán và Điều Trị Virus Corona (Ai nên mang khẩu trang?)
<https://www.youtube.com/watch?v=3h2OgKayAcU>

Năm nay Ban Chấp hành CĐVNOR tổ chức Hội Chợ Tết vào ngày Thứ Bảy 2 Tháng 2 năm 2020.

Người viết đã chuẩn bị áo quần đẹp để đi hội chợ Tết thì phu quân của người viết ?trân trọng thông báo? khuyên người viết không nên đi đến chỗ đông người như lời khuyến cáo trên báo chí, trên các cơ quan truyền thông tin tức internet.

Bởi vì chàng không chịu đi dự Hội Chợ Tết nên người viết cũng phải đành tuân theo ?chàng đâu thiếp đó? chứ không lẽ bỏ chàng ở nhà mà đi vui Xuân một mình làm sao vui được nhỉ? Buồn năm phút!

Đây là lần đầu tiên vợ chồng người viết không đi dự Hội Chợ Tết sau bao nhiêu năm sống ở Portland vì anh virus Corona quá quái tai hại này. Cũng đành thôi!

Buồn quá, người viết phải đăng đàn lên internet đọc email bạn bè gửi đến. Mừng thay, tôi đọc được hai bài viết vui vui buồn buồn dưới đây cũng có liên quan đến anh virus Corona, xin được chia sẻ cùng quý thân hữu và xin cảm ơn tác giả các bài viết trên đã giúp tôi tìm được niềm vui văn nghệ đặc biệt này. Smile!

1- Bài thứ nhất của tác giả Lê Xuân Cảnh

NHỮNG NGƯỜI KHÔNG SỢ CORONAVIRUS

Lê Xuân Cảnh

CHUYỆN NĂM NGOÀI

Tôi có một ông bạn già năm nay đã 75, thường hay than vãn là từ ngày sang Mỹ đến nay đã gần 45 năm rồi mà vẫn chưa có dịp nào về thăm VN.

Gần đây ông cho biết phải về thăm quê hương một chuyến để tận mắt thấy đất nước thay đổi như thế nào. Trăm nghe không bằng một thấy. Nhất-định phải về.

Ngay trưa hôm sau ngày ông lên đường về VN, vợ chồng chúng tôi đang ngồi ăn trưa thì điện-thoại reo vang, vừa nhắc lên đã nghe giọng ông bạn già bức xúc, ?Cảnh ơi, nó thay đổi không thể tưởng-tượng được. Cái phi-trường Tân Sơn Nhất là nơi ngày xưa mình làm việc cả hơn chục năm mà mình nhìn không ra...?

Xong ông méo máu, ?Mà hình như Tàu nó lấy VN rồi! Nhân-viên làm việc trong phi-trường toàn là tụi Tàu, không thấy một nhân-viên VN nào...?

Tôi buộc lòng phải ngắt lời bạn, dù biết làm như vậy hết sức bất-lịch-sự, ?Ông ơi là ông ơi! Máy bay của ông mới đến phi-trường Đà Bắc thôi. Lo đi đổi máy bay đi.?

CHUYỆN TUẦN NÀY

Hôm nay vợ chồng chúng tôi xuống thành-phố San Diego để dự đám tang của ông. Bạn tôi vừa qua đời cuối tuần qua vì bệnh ung-thư phổi.

Suốt đời anh không biết hút thuốc là gì. Nói chung khi còn sống anh chưa bao giờ hút một điếu thuốc. Bạn bè thân và thân-nhân của anh cũng không ai hút thuốc.

Chỉ có ông Bác-sĩ gia-đình rất già của anh là hút tì-tì cả chục năm nay, vẫn khỏe mạnh.

Anh bạn tôi, second-hand smoker, hôm nay đã nằm xuống, không sợ Coronavirus đã đành.

Nhưng cái ông Bác-sĩ gia-đình rất già của anh, ngày ngày vẫn phải tiếp-xúc với không biết bao nhiêu là bệnh-nhân, cũng không sợ Coronavirus mới là chuyện lạ.

Ông nói sống chết có số. Tôi không tin. Cho đến lúc tôi nhìn thấy bựa khói thuốc vàng khè hơn nửa thế-kỷ nay bám vào hàm răng của vị bác-sĩ rất già suốt đời tận tụy lo cho sức khỏe của hàng ngàn bệnh-nhân của mình, tôi mới tin là **đức có thể thắng số**. Nếu ung-thư phổi đã tránh ông, Coronavirus cũng có thể chẳng làm gì được ông.

Chúng ta không đánh giá thấp sức mạnh kỳ-diệu của hệ-thống miễn-nhiễm của những vị Bác-sĩ đã công-hiến cả cuộc đời của mình cho lợi-ích của hàng ngàn bệnh-nhân họ tiếp-xúc.

Lê Xuân Cảnh

(Nguồn: Email Bạn gửi. Cảm ơn anh Lê Xuân Cảnh- Tác giả bài viết)

2-Bài thứ hai của tác giả Nguyễn Hữu Nghĩa

Thời buổi Cờ Rô Na

Nguyễn Hữu Nghĩa

Chúng tôi sống ở Grimsby bên bờ Ngũ Đại Hồ đã gần 20 năm nay. Thị trấn này nhỏ lắm, chỉ có 27 ngàn dân da trắng và 2 móng da vàng, là gia đình tôi. Thị trấn được xếp vào danh sách "dễ sống" thứ nhì tại Canada với lợi tức đầu người 100 ngàn mỗi năm và chỉ số tội phạm gần như zero.

Mấy tuần nay chúng tôi quyết định ngưng đi chợ Á châu, ngưng ăn nhà hàng, ngưng họp mặt bạn bè, không dự Hội Chợ Tết, không đến chỗ đông người, trừ ba nơi không thể bỏ được: đến nhà băng có việc, đi chợ tây mua thức ăn và đi tập thể dục hàng ngày ở YMCA.

Sáng nay ở chợ Tây, mua sắm xong, tiến tới một quầy trả tiền chợt nhận bảy tám người đang xếp hàng phía trước tự nhiên tản ra, bỏ hàng, lui lại cầm túi tìm thêm một món gì đó rồi êm êm qua chỗ khác xếp hàng tiếp.

Cô thu ngân viên quen mặt chào hỏi như thường lệ, dù không mấy đầm thắm. Tôi trả tiền bằng cách chạm thẻ tín dụng lên máy. Cô thu ngân dúm dúm cái biên nhận vào mớ hàng chứ không trao tận tay.

Tôi cười cười, giúp bà xả bỏ hàng vào bao, chào từ biệt và bất giác buột miệng đưa một câu cực kỳ vô duyên: **"Đừng sợ! Chúng tôi không phải người Tàu!"** Đâu đó chung quanh có mấy tiếng **"Ồ!"** lao xao. Không khí dường như có vẻ dãn ra, dễ thở hơn.

Bước vào nhà băng, gặp chuyên viên ngân hàng đã lấy hẹn từ mấy tuần trước. Anh này khá trẻ, đơn đã chào ngay từ khi chúng tôi vừa bước qua cửa. Anh tiến tới, có ý đợi tôi giơ tay ra bắt trước vì tôi già hơn. Tôi đưa cả hai bàn tay lên ngực, bắt vào nhau, cười bảo:

- Khởi bắt tay trong... năm nay! Chúng ta chào nhau như thế này nhé!

Anh nhà băng mừng rỡ cười tươi tắn như hồi nhỏ vừa được bố cho kẹo. Khi chúng tôi ra về, anh cũng đưa hai bàn tay lên trước ngực tự bắt vào nhau, đúng kiểu chào thời Corona do tôi... bày đặt..

Cuối cùng tới cái hội YMCA (Young Man Christian Association) mà tôi từng nói đùa là chỉ riêng cái tên của hội thôi, đã thú nhận kỳ thị đủ thứ: kỳ thị đàn bà, kỳ thị người già, và kỳ thị người không phải giáo dân.

Đạo này các phòng tập thường đông kín. Chúng tôi bước vào hành lang là lập tức dòng người tách làm tôi, nhưng một chỗ vừa đủ rộng cỡ ...xe vận tải qua lọt. Đó là khoảng cách an toàn theo sách vở: 6 feet cách xa người ... Vũ Hán.

Hầu hết các máy tập đều có người dùng, nhưng ngộ quá, chúng tôi tới đâu là có người tự động lau máy trả lại, chỉ phải chờ chừng 10 giây vì họ lau rất vội để kịp biến đi nơi khác. Chúng tôi vừa tập vừa xem phim trên máy, không mấy hứng khởi khi nhận ra hai máy hai bên mình đều bỏ trống...

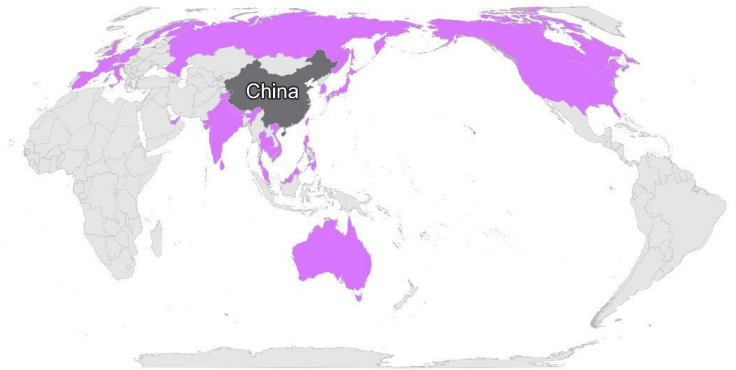
Tối nay, tôi phân vân không biết có nên nhờ bà xã thêu giùm mấy chữ thật to trên áo tập, cả trước ngực lẫn sau lưng: *?Tôi không phải người Tàu.?* Phân vân, vì không biết bà sẽ vui vẻ làm giúp hay lại bảo dọn vài chỗ trong nhà cho trống, mua máy về để đó mà tập, khởi măt công đi, khởi trả tiền hàng tháng và khởi làm phiền hàng xóm đang cần sự yên tâm để vui sống!

Ôi! Thời buổi Cờ Rô Na!

NGUYỄN HỮU NGHĨA 29.01.2020

(Nguồn: Email bạn gửi - Cám ơn chị Hồng Châu đã chuyển chia sẻ bài viết)

Cases of coronavirus outside China

Thailand	25	Japan	20	Singapore	18	South Korea	16
Australia	12	Germany	12	US	11	Taiwan	10
Vietnam	10	Malaysia	8	France	6	UAE	5
Canada	4	India	3	Italy	2	UK	2
Philippines	2	Russia	2	Cambodia	1	Finland	1
Nepal	1	Sri Lanka	1	Belgium	1	Spain	1
Sweden	1						

Source: ECDC/BBC research, 4 Feb, 12:30 GMT

BBC

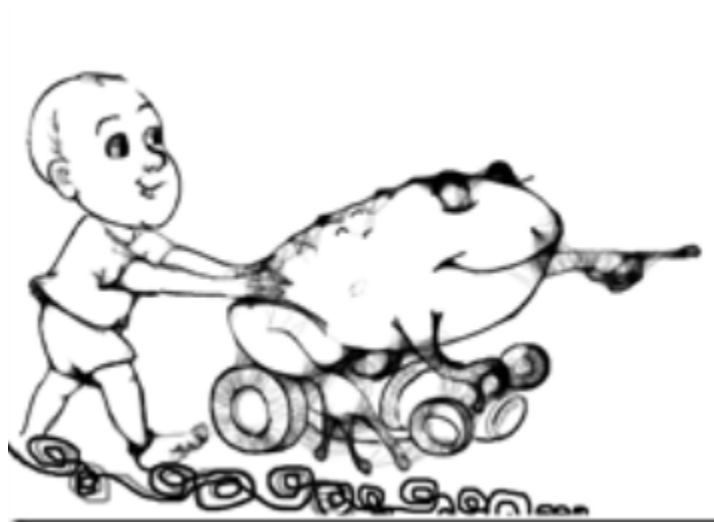
Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 500-ORTB 921-252020)

Hoàng Quân: Yêu Lời Mẹ Ru

Hình minh họa (Nguyễn Đức Tuấn Đạt)

Bạn học của Mẹ gặp Bê lần đầu, cười, nói với Mẹ:

- Thấy thằng Bê, khỏi hỏi, biết ba nó là ai liền.

Người bạn khác tiếp lời:

- Nghe Bê nói một câu, cũng biết đích thị mẹ nó là ai.

Bê đã học giọng Huế từ khi còn trong bụng Mẹ. Mẹ đã ru Bê bằng những bài học thuộc lòng khi Mẹ ở tiểu học:

Trường em xây ở ven sông

Bóng in đáy nước, nhòa trong cát vàng.

Xưa đây là bãi cỏ hoang,

Nay ngôi trường đẹp với hàng cây xanh

...

Hoặc bài *Giờ Quốc Sử* thật dài:

Những sớm mai bình minh le lói chiếu,

Trên non sông làng mạc ruộng đồng quê

Chúng tôi ngồi yên lặng lắng tai nghe,

Tiếng thầy giảng suốt trong giờ Quốc Sử.

Thầy tôi bảo: Các em nên nhớ rõ,

Nước chúng ta là một nước vinh quang

...

Hoặc Mẹ âu ơ:

Bà ơi! Cháu rất yêu bà,

Đi đâu bà cũng mua quà về cho.

Hôm qua có chiếc bánh bò,

Bà chia cho cháu phần to nhất nhà.

Đôi khi Mẹ đọc những câu ca dao bình dị:

Con mèo con chó có lông

Bụi tre có mắt nổi đồng có quai

Chiều chiều ông Ngự đi câu

Cái ve, cái chén, cái bầu, sau lưng.

Thời gian Bê học ở vườn trẻ *Am Goldstein*, buổi sáng Mẹ đưa Bê đến trường. Hôm nào Mẹ đi học, buổi trưa, ông Ngoại đi xe buýt, đón Bê về nhà ông bà Ngoại ở tới chiều, chờ Ba Mẹ về. Bê nói theo giọng ông bà Ngoại, cho nên Bê còn... Huế hơn cả Mẹ.

Hình minh họa (Nguyễn Đức Tuấn Đạt)

Bê sung sướng kể cô Oanh nghe:

- Con sắp sửa đi Ý.

Cô Oanh béo má Bê:

- Đi ị thì đi lẹ lẹ, chớ còn ở đó mà nói nữa. Hèn gì, nãy giờ bốc mùi.

Bê lắc đầu:

- Dạ không, tuần sau mới đi được.

Cô Oanh nghiêm giọng:

- Con không đi ị mỗi ngày, đau bụng phải đi bác sĩ để khám bệnh đó.

Bê giảng giải:

- Dạ không, cô Oanh không biết gì hết. Ý xa lắm, đâu đi mỗi ngày được.

Lúc đó, Mẹ phải xen vô thông dịch:

- Cu Bê sắp sửa du lịch qua nước Ý đó cô Oanh.

- Chu mẹt ơi, đi Ý mà ông cứ nói đi ị thì ai mà biết.

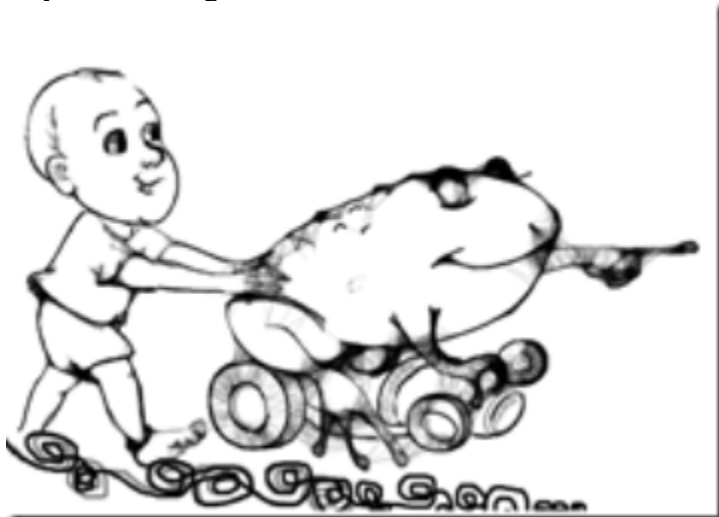
Khi vào vườn trẻ, vốn liếng tiếng Đức của Bê rất gọn gàng. *Mama* là mẹ, *Papa* là ba, *Auto* là xe hơi, *essen* là ăn, *pipi* là đi tè. Vậy thôi. Ban đầu, Mẹ sợ Bê gặp khó khăn, vì không nói được tiếng Đức. Nhưng ai cũng bảo Mẹ chỉ khéo lo. Trẻ con học ngoại ngữ rất nhanh. Không việc gì phải bận tâm. Bê đi học thấy vui vui. Nhưng có hôm Bê nhớ Mẹ quá sá. Bê khóc bù lu, bù loa. Bê kêu Mẹ ơi, Mẹ ơi, chớ Bê không thích gọi *Mama*. Các cô giáo đoán Bê kêu Mẹ. Bà Hahn, mẹ của Sandra, tự nguyện bế Bê trong lòng suốt buổi cho đến khi Mẹ đến đón Bê về.

Mỗi buổi sáng, Mẹ bỏ trong cặp Bê một ít đồ ăn. Vài trái nho, miếng bánh mì, một hũ sữa chua kèm theo cái muỗng nhựa đẹp Bê vẫn thích. Đến giờ ăn sáng, tất cả bày đồ ăn ra bàn. Bê cũng bắt chước mấy bạn đồng thanh, *Wir wünschen allen guten Appetit* (Chúc tất cả ăn ngon). Ăn xong, Bê phụ cô giáo dọn dẹp lau bàn. Cô giáo dẹp muỗng nhựa của Bê xuống bếp. Bê muốn nói với cô giáo, muỗng đó của Bê. Nhưng Bê đâu biết cái muỗng tiếng Đức gọi là gì. Nên Bê cứ níu áo cô Gabi nói *essen, essen*. Cô giáo lắc đầu, nói, không được. Khi Mẹ đến đón Bê, cô Gabi kể, Bê hôm nay cứ đòi ăn thêm. Mẹ hỏi, Bê đói bụng lắm phải không. Bê kéo Mẹ xuống nói nhỏ, Bê không đói bụng, nhưng Bê muốn đòi cái muỗng của Bê, cô giáo dẹp cất trong bếp. A, thì ra vậy, Mẹ vui vẻ cắt nghĩa cho cô giáo nghe sự hiểu lầm nhỏ nhỏ.

Bê mê xe lắm. Mẹ cũng học hỏi thêm để thảo luận? với Bê về xe cộ. Mẹ kể, hồi xưa ở Việt Nam, chú của Mẹ có chiếc xe con cóc. Mẹ nhớ đó là xe *VW Käfer**. Hôm Bê chơi ngoài ban công, Bê thấy con *Käfer*, mừng rỡ, Bê vội kêu lên:

- Mẹ ơi, có con cóc ở bông hoa đây.

Vậy là Mẹ mang cuốn sách to ọ ọ là to, chỉ cho Bê coi hình con cóc và con bọ cánh cứng.

Hình minh họa (Nguyễn Đức Tuấn Đạt)

Sau này, các cậu đính chính. Ông chú quả thật có chiếc xe con cóc. Nhưng đó là xe *Citroen deux cheveaux* chứ không phải *VW Käfer*. Mẹ cười xí xoá với Bê:

- Tại hồi đó Mẹ chưa có Bê, Mẹ ?dòm? lăm, đâu có rành như bây giờ. Xe nào cũng có bốn bánh, đầu đuôi tròn tròn, làm sao Mẹ phân biệt được.

Mỗi lần về nhà bà Nội, bà Nội hỏi Bê:

- Con doi ra sao hả Bê?

Bê liền thoảng:

- Con doi nó có cái doi.

Rồi Bê cao giọng ?thuyết minh? cho Mẹ:

- Tức là con voi nó có cái vòi đó Mẹ.

Mấy cô chú cười, khen Bê giỏi ngoại ngữ.

Thỉnh thoảng Mẹ nhờ Bê ghi chép những món hàng Mẹ sẽ mua ở chợ. Có hôm, Ba muốn trở tài nấu bún bò. Ba nhờ Bê ghi vào giấy mua thịt. Ba đọc, ?l ký giò heo? Bê cẩn thận viết, ?l ký vò heo?. Mẹ bở nhỏ cho Bê rằng, giò heo mới đúng.

Bê phân trần:

- Ba nói dui dễ, nhưng ý Ba là vui vẻ.

Bê vùng vằng:

- Tiếng Việt kỳ cục, kỳ cục.

Mẹ nói, ai cũng có lúc bị ?trục trặc kỹ thuật?, dù cùng trò chuyện tiếng Việt với nhau. Lần đó, Ba Mẹ Bê đi khu chợ Việt Nam ở Chev, Tiệp Khắc gần biên giới Đức. Qua đó, một công mấy chuyện. Ba Mẹ mua gạo. Gạo bên đó vừa ngon, vừa rẻ. Rồi ghé vô tiệm cắt tóc, thế nào cô thợ sẽ hỏi, ?Cô cắt đầu đính cho cháu nhé?. Kiểu đầu thời trang này, bạn Bê khen ?ngầu?, mà cô gọi đầu đính, nghe tức cười quá. Sau đó, đi coi những chậu đất trồng cây, coi các đĩa phim và nhạc. Cuối cùng ghé vào tiệm ăn. Ăn xong, Mẹ nhờ Ba mua cho Mẹ gói xôi đậu phụng. Ba nói với cô bán hàng:

- Chị cho một phần xôi đậu phụng.

Cô bán hàng nhanh nhẩu:

- Vâng, một gói xôi lạc ạ.

Ba do dự:

- Đừng lạt, chị làm ơn cho xôi mặn đi.

Cô bán hàng vui vẻ:

- Vâng, thế có ruốc đây.

Ba lắc đầu nguây nguậy:

- Thôi, thôi, đừng cho ruốc vào. Xôi không như vậy thôi.

Cô bán hàng chiều ý khách:

- Vâng, tùy anh.

Mẹ theo dõi đôi thoại của Ba, nháy nháy mắt với Bê:

- Tiêu Ba rồi Bê ơi. Ba gặp vấn đề với ?ngoại ngữ? đó Bê.

Vừa lúc đó Ba đem gói xôi chay tới. Ba lật đật kể:

- Dân Bắc ăn uống quá chiêu thiệt! Xôi đậu phụng mà ăn với mắm ruốc.

Mẹ không nín cười được:

- Không phải đâu anh. Ruốc tức là thịt chà bông, em còn gọi là thịt chấy đó.

Rồi Mẹ cắt nghĩa cho hai cha con rằng, lạc là đậu phụng. Giọng bắc phân biệt lạt và lạc. Còn giọng trung và nam phát âm gần như giống nhau.

Bê khoái chí:

- Mẹ thấy chưa, Ba còn te tua như vậy. Con lâu lâu nói lầm, hiểu sai một tí đâu sao. Mà nhiều khi con nói tầm bậy, tầm bạ, chớ cũng đúng tùm lum, tà la.

Thỉnh thoảng Bê siêng, Bê làm bánh mì bỏ trong hộp cho Mẹ đem đi làm. Bê cẩn thận viết trên giấy dán nắp hộp, ?Chúc Mẹ ăn ngon?. Mẹ cười vui:

- Bánh mì Bê làm, thế nào mẹ ăn cũng ngon. Nhưng mẹ gọi bà Ngoại và bà Nội của mẹ là Mẹ. Không sao, lần sau Bê viết cho trúng nghe.

Bê cảm thấy ?quê xệ? quá. Chữ dễ như vậy mà viết sai, kỳ thiệt. Bê vội bào chữa:

- Con nghĩ, nhiều khi Mẹ là Mẹ đó chứ. Tại Mẹ mang kính cho người già. Mẹ thỉnh thoảng bị đau lưng đó.

Mẹ chòm qua vặn nhẹ tai Bê:

- Thằng ni xạo quá. Ngó bộ ít bữa lớn, Bê đi làm luật sư được đó.

Bê lúc lắc đầu:

- Sao bữa trước Mẹ nói con sẽ thành bác sĩ, tại con viết chữ như gà bới.

Cuối tuần, Bê học tiếng Việt với Mẹ. Mẹ dạy Bê câu ?Ăn quả nhớ kẻ trồng cây?. Bê không đồng ý:

- Con ăn quả nhớ công Ba Mẹ đi chợ. Ba Mẹ trả tiền là trả công cho người trồng cây rồi.

Bê học được câu nào hay, gặp dịp, Bê hành ngay. Trong bữa ăn, Bê thấy nồi còn chút cơm, Bê hỏi:

- Ba Mẹ ăn thêm cơm không?

Ba nói:

- Không, con ăn đi.

Mẹ cười vui:

- Bê biết hỏi như vậy là rất giỏi. Mẹ mừng ghê.

Bê ?nổ? liền:

- Con mà! Ăn trông nòi, ngồi trông hướng.

Mẹ hí hửng, kể đi, kể lại cho mọi người, rằng tiếng Việt của Bê ?chiến? lắm. Cho nên, cuối tuần sau đó, Mẹ phát cho Bê bằng danh dự. Bê được lên lớp ba trường của Mẹ, mặc dầu Bê đã học lớp sáu trường trung học Wilhelm Hausenstein rồi.

Có lần Mẹ nhận làm thông ngôn tận trên miền bắc Đức. Người ta mua vé máy bay cho Mẹ. Bê hỏi lui, hỏi tới, tức là Mẹ không làm gì hết, Mẹ chỉ nói tiếng Việt, mà được đi máy bay, ở khách sạn không trả tiền.

- Sao lại không làm gì! Mẹ dịch tiếng Đức qua tiếng Việt, rồi dịch tiếng Việt qua tiếng Đức.

- Mà tiếng Việt tiếng Đức chi cũng dễ ẹc hà. *Cool* thiệt. Ít bữa con lớn, con có được như Mẹ không?

- Còn hơn nữa. Nếu con chịu khó rèn luyện tiếng Việt, con sẽ nói tiếng Việt như mẹ. Hơn nữa, tiếng Đức của con hay hơn của mẹ.

Bê tưởng tượng, không chừng người ta sẽ mời Bê qua Mỹ, qua Tây, vì tiếng Anh, tiếng Pháp của Bê cũng ?xịn?. Về Việt Nam, Bê rất thích, mà thích nhất Huế. Ở Huế, Bê nói chi, người ta hiểu liền. Chứ không như ở Sài Gòn, người ta cứ hỏi hoài, là Bê nói cái gì. Nhiều khi người ta không hiểu, Bê phải múa tay loạn xà ngầu.

* * *

Bê thấy Mẹ ngồi yên thật lâu bên máy. Có lẽ máy trục trặc, thế nào Mẹ cũng kêu Bê giúp. Bê đến bên Mẹ, khều khều vai Mẹ:

- Mẹ của con. *Frauen und Technik* (phụ nữ và kỹ thuật). Máy bị sao hả Mẹ?

Mẹ nói nhỏ:

- Cám ơn Bê. Máy vẫn chạy ngon lành.

- Sao Mẹ có vẻ buồn vậy?

- Đâu có, đâu có. Mẹ mới nhận thư của bạn mẹ. Mẹ cảm động quá, nhớ lại bao nhiêu chuyện. Bê biết không, bạn mẹ nhắc đến câu ru, *Em tôi buồn ngủ buồn nghe, Buồn ăn cơm nếp cháo kê thịt gà*. Lúc Bê còn tí xiu, mẹ cũng hay ru Bê câu này.

Bê ôm vai Mẹ:

- Thiệt hả Mẹ? Mẹ đọc lại cho con nghe câu ru lần nữa đi, coi thử con có nhận ra không.

- Bê cưng ơi, bây giờ có lẽ con chưa nhớ đâu. Ngày xưa, bà Ngoại ru mẹ, mẹ còn nhỏ lắm, mẹ không nhớ. Khi mẹ có con, những câu ru như sống lại trong đầu mẹ.

Mẹ chớp chớp mắt, mắt Mẹ như ướt ướt, Mẹ nói thật nhỏ như một mình:

- Mẹ thương lắm câu ru Mẹ của mẹ ru mẹ, thương vô cùng. Bạn của mẹ nhắc tới câu ru, cũng trĩu mên như vậy. Người bạn và mẹ có sự đồng cảm lớn lắm.

Bê chưa hiểu hết những lời Mẹ đang tâm sự với Bê. Nhưng lúc nào với Bê, Mẹ cũng là những lời ru êm dịu nhẹ nhàng. Mẹ ơi, con cũng yêu lời Mẹ ru, như Mẹ yêu lời bà ngoại ru Mẹ đó, Mẹ ơi.

Hoàng Quân

*Käfer: con bọ cánh cứng

Viết thêm:

Mới năm nào đây, *Mẹ chồm qua vắn nhẹ tai Bê*:

- *Thằng ni xạo quá. Ngó bộ ít bữa lớn, Bê đi làm luật sư được đó.*

Lời mắng yêu của Mẹ vì tật hay lý sự của Bê nay đã thành sự thật. Bê học xong trường Luật, thành ?thầy cãi? người Đức. Giờ đây, Mẹ muốn vắn tai Bê phải cần tới cái ghế đầu, vì Bê cao hơn Mẹ cả mấy tấc. Nhưng lúc nào Mẹ cũng dành cho Bê những lời ru tiếng Việt tràn đầy thương yêu.

(Tác giả và nhân vật Bê trong truyện)

Chị

Chị Em - Tranh Hoàng Thanh Tâm

Tuổi Đôi Mười

Tôi luôn cảm thấy sự gắn bó khăng khít với tất cả anh chị em trong nhà. Tôi tìm thấy điều đặc biệt nơi mỗi anh, chị, em. Để rồi, với từng người, tôi cảm nhận sự gần gũi khác nhau, vì mỗi điều đặc biệt riêng.

Chị lớn của tôi hơn tôi sáu tuổi. Khoảng cách tuổi tác chỉ hiện hữu, khi chị lo lắng, dịu dặt tôi. Lúc trò chuyện, tôi gọi chị, theo vai vế, nhưng cảm nhận như người bạn trang lứa với mình.

Đối với chị, đại gia đình là nền tảng của cuộc sống. Mấy ngày trước 30.04.1975, chị ở Sài Gòn, có cơ hội rời Việt Nam. Lúc đó, anh cả đang du học ở Âu Châu. Nhưng chị dứt khoát ở lại, vì chị mất liên lạc với Ba Mẹ và các em ở miền Trung.

Xong tú tài toàn, chị vào Sài Gòn theo ban Văn Chương Việt Hán ở Đại Học Văn Khoa. Khi đòi đòi, chị đang trong năm cuối đại học. Như các bạn sinh viên cùng thời, chị tiếp tục đến trường. Nhưng giai đoạn đó, tất cả sinh viên phải học chỉ mỗi môn chính trị.

Hai lần đầu, chị lẩn tránh không đi ?lao động xã hội chủ nghĩa?. Bạn bè và nhóm trưởng ?thông cảm?. Nhưng đến lần thứ ba, nhóm trưởng không thể ?tha? được nữa. Sau này, chị biết, đợt lao động đó là công tác ?đánh tư sản?. Thật bất ngờ, một may mắn đến với chị. Chị được giới thiệu với một người bạn cùng quê ngoài Huế với Ba, lúc ấy đang là phó giám đốc Sở Giáo Dục. Căn cứ vào bằng cấp trước năm 1975 của chị, bác đã bổ nhiệm chị về dạy trung học ở trường Nguyễn Huệ. Sau đó, chị được chuyển sang trường Lê Quý Đôn.

Mùa hè nghỉ hè 1976, Ba đang trong trại cải tạo, nhà cửa của gia đình bị tịch thu. Chúng tôi có nguy cơ chịu cảnh thất học nếu tiếp tục ở tỉnh lỵ miền trung. Dầu trắng tay, Mẹ vẫn quyết định cho tôi và mấy đứa em vào Sài Gòn với chị.

Vô Nam, tôi chẳng màng đến đèn ngọn xanh, ngọn đỏ của Sài Gòn. Tôi chỉ mỗi khát khao được đi học, bất kể trường nào. Nhưng chị thì khác. Chị muốn xin cho tôi những trường có tiếng tăm ở Sài Gòn. Mất tiệm sách, quán cà-phê, mất nhà, Ba đầu đó trong rừng sâu, nước độc, Mẹ và bày con thành vô sản thứ thiệt. Chị mới đi làm, lại trong nghề nghèo đói, gia đình chúng tôi không có phương tiện để lo các thủ tục ?đầu tiên?, tiền đâu! Bằng lời ăn tiếng nói khéo léo, kèm thêm nhiều may mắn, chị đã xin cho tôi vào trường trung học Marie Curie, hai đứa em nhỏ vào trường tiểu học Trần Quý Cáp.

Khi tôi gần cuối lớp 12, chuẩn bị hồ sơ thi phổ thông trung học, cô giáo chủ nhiệm phát giác, hồ sơ của tôi không đầy đủ. Cô giao hẹn, trong vòng mấy ngày phải nộp lý lịch có phường khóm chứng nhận thường trú tại địa phương. Nếu không, tôi phải nghỉ học. Tôi rụng rời chân tay. Bao lâu nay, tôi và mấy đứa em ở ?lậu? trong Sài Gòn. Thời ấy, chạy ?hộ khẩu? Sài Gòn tốn nhiều cây vàng. Chuyện này hoàn toàn ngoài khả năng của gia đình chúng tôi lúc bấy giờ. Tôi buồn, khóc vật vã, thấy bế tắc, tuyệt vọng. Chị lại thực hiện điều kỳ diệu. Chị đem lý lịch của tôi nhờ nhà trường chị chứng nhận tôi tên tuổi như vậy, hiện đang cư trú tại số nhà... đường Nguyễn Huỳnh Đức. Tôi vui sướng không sao kể xiết, được tiếp tục cấp sách đến trường.

Như cô tiên trong truyện cổ tích, chị đã dùng chiếc đũa thần cho tôi tròn điều mơ ước. Năm ấy, chị chưa đến tuổi hai lăm.

Là Đũa Có Đôi

Ngày xưa văn nhân đà xuýt xoa:

Nàng là con gái trời cho đẹp

Tuổi mới mười lăm đã đẹp rồi

(Bùi Hạnh Cảnh)

Nhưng trong trí nhớ của tôi, chị đã đẹp từ thuở mười hai, mười ba, thuở chị vừa rời tiểu học. Nhan sắc diễm lệ theo chị hàng chục năm. Cuối thập niên 70, chị dạy trường trung học bên quận 4. Bao năm qua, bây giờ mừng tượng lại thuở ấy, trong trí tôi vẫn rõ hình ảnh chị mặc áo dài tơ lụa màu vàng, màu hồng nhạt, quần trắng, đeo kính mát to kiểu *hippie* đi dạy. Có thể tôi thiên vị, trong mắt tôi, chị là người đẹp nhất trong những mỹ nhân.

Chị đã có những tháng ngày yêu đương, mơ mộng, có những *chủ nhật yên ương hẹn hò đây đó*. Tuy vậy, chị vẫn chưa gặp đúng mối duyên nợ tơ hồng. Chị qua tuổi tam thập nhi lập từ lâu. Chị hài lòng với cuộc sống một mình mà không cô đơn. Bầy em của chị đã yên thân, ấm chỗ. Ba Mẹ trần trở, mong con gái tìm được bến trong để gởi phận, mong con có người lo lắng lúc tối lửa, tắt đèn.

Chúng tôi đùa, phân bì: “Chị không chịu lập gia đình. Vì chị muốn giữ vị trí tối huệ, luôn được Mẹ dành cho những điều kiện thuận lợi nhất.” Mẹ giải thích: “Đứa mô Mẹ cũng thương như nhau. Mấy đứa con, đủ đôi đủ cặp, đầu ồm chỉ, có người đỡ đần. Chứ chị con, một thân, một mình, tội nghiệp lắm.”

Có lẽ vì nghĩ vậy, khi chị và anh ấy tính chuyện trầu cau, Ba Mẹ là người vui nhất. Cả nhà rộn ràng chuẩn bị đám cưới chị. Sức khỏe của Mẹ đã giảm sút nhiều. Mẹ không thể trực tiếp tham gia tổ chức cho ngày trọng đại này. Nhưng Mẹ như bùng lên sức sống, chia sẻ với con gái niềm hạnh phúc. Bạn bè chị ở ngoại quốc và ở Việt Nam cũng hân hoan với tin chị tuyên bố sẵn sàng “đeo gông vào cổ”. Bạn bè chị háo hức tìm áo cưới và đặt làm những đôi đĩa khắc tên đôi uyên ương với chủ đề “đũa có đôi”, theo sáng kiến của người thiết kế vẽ mẫu thiệp cho chị. Thấy anh chị em chúng tôi từ hội trường về, Mẹ nôn nóng hỏi: “Tới đâu rồi con. Có kịp không con...” Mấy đứa em dâu lấp ló trong bếp, nhìn ra sân quan sát anh chị sắp đặt, trang trí các bánh trái chuẩn bị hôn lễ, ríu rà, ríu rít như đôi chim non. Một cô rừ rì: “Eo ui, nếu biết vậy, em chờ 50 tuổi mới lấy chồng.” Rồi cô em lắt xắt, tự bàn ra: “Mà thôi! Chị đẹp vậy, 50 tuổi còn có người ưng. Chớ mình 50 tuổi, xấu òm, ai thèm ngó.” Mẹ chỉ có thể ngồi tiếp khách lúc ban đầu. Sau đó, Mẹ mệt. Chúng tôi thu xếp đưa Mẹ vào nằm nghỉ trong phòng bên hông hội trường. Trong chương trình văn nghệ hôm đó, sau khi người bạn thân quý của gia đình trong vai “Mỡ Làng” rao tin, cô dâu chú rể lên sân khấu, anh chị em chúng tôi bắt đầu cất giọng... *Và con tim đã vui trở lại...* Mỡ Làng điu Ba nhập cuộc. Thật tiếc, Mẹ không chứng kiến được màn hợp ca độc nhất vô nhị, cả gia đình cùng giọng trầm bổng, hát khúc hoan ca mừng chị.

Tôi trải bộ bút, cọ *caligraphy* lên bàn ngắm nghía. Món quà thật đẹp. Chị và anh ấy tặng tôi hôm lần đầu anh “ra mắt” đại gia đình. Tôi dự định sẽ dùng những mảnh bìa nhỏ, làm thẻ đánh dấu trang sách, như chút quà lưu niệm ngày thành hôn của anh chị. Tôi sẽ thử khả năng thư pháp của mình, vẽ vời câu ca dao:

Nay ta là đũa có đôi,

Là chim có cặp, là vôi có trầu.

Tôi muốn ghé tai muôn thiên hạ, thì thăm báo tin, mùa xuân đã về với chị. Dẫu muộn màng, nhưng đầm ấm vô ngần.

...

Ai Ngờ Giếng Cạn

Vợ chồng chị ngao du từ Âu sang Mỹ, từ Đông qua Tây, ngắm phong cảnh, thăm họ hàng, bạn bè, tham dự nhiều sinh hoạt văn hóa Mỹ, Phi, Âu, Á. Anh ấy ăn nói nhỏ nhẹ, chiều chuộng chị hết lòng. Đến đâu ai cũng trầm trồ, chị thật tốt số, duyên muộn, nhưng duyên lành. Bầy em gái tám tấc, anh rể là người chồng mẫu mực. Riêng người em trai, vẫn giữ khoảng cách nhất định, dăm chiêu khi thấy những thái độ sẵn đón quá đà của anh rể. Mặc dù cả nhà đang hòa vào niềm vui của chị, người em trai đôi khi chất lưỡi: “Em cảm thấy có điều gì không ổn”. Những bản khoản mơ hồ của người em trai dần dà rõ nét. Không chỉ người em trai, mà cả nhà, càng ngày càng nhận ra nhiều điều lẩn khuất. Những sẵn sóc đó, có nhiều nét màu mè hình thức, hơn là xuất phát từ lòng yêu thương.

Chị không về thăm Ba Mẹ đều đặn như xưa. Chị không còn những cuộc điện thoại nói chuyện cà kê. Đôi lần cả nhà tụ tập đông vui, vào giờ chót, chị vôi vàng vẩn tắt, bận bất ngờ, không góp mặt. Chúng tôi nghĩ, chị đang có hạnh phúc mới, mình nên thông cảm. Mãi về sau, chúng tôi mới biết, chị không về, vì anh ấy gây chuyện. Đôi lần chị về cùng anh ấy, chị cố gắng trọn vai trong màn kịch khó diễn. Chị không thể dấu mãi những lòng xùng, linh xình. Tuy vậy, chị vẫn cố nín kẻo. Có lẽ chị sợ thấy mình thất vọng vì sự lựa chọn sai lầm. Chị tìm cách biện hộ, chẳng nhẽ vì cái mụn nhọt nơi bàn tay, mà phải bỏ cả cánh tay hay sao. Nhưng sức chịu đựng của con người hữu hạn. Giọt nước biên tế đã làm tràn ly. Ba, anh cả và bầy em xót xa nhìn chị hư hao. May thay, Mẹ không thấy những tai ương anh ấy đem đến cho chị.

Tôi lật tới lui bản thảo của truyện *Là Đũa Có Đôi*. Tôi bắt đầu viết một tháng sau đám cưới chị. Định viết xong, như một món quà nhỏ tặng chị. Nhưng tôi không viết được thêm chữ nào cho bài, trong suốt hơn chục năm qua. Bởi, cái bong bóng hạnh phúc của chị đã vỡ quá nhanh. Tôi biết, mình không thể tìm được màu hồng của

hạnh phúc, màu xanh của hy vọng để tô màu lên giấc mơ dài của chị. Tôi ngại, không muốn vẽ một bức tranh u tối, buồn bã của chân dung một hồng nhan đa truân. Tôi thương chị. Chị *tưởng giếng sâu*, chị đã *nói sợi dây dài*, thật dài. Tôi *đam tiếc hoài sợi dây* tình cảm, ước mơ của chị đã mất.

Nữ Hoàng Khiêu Vũ

Mười mấy năm trước, chị cùng mấy gia đình chúng tôi đi chơi ở Hoa Kỳ. Một buổi chiều, sau khi rảo qua không biết bao nhiêu phố phường, bao nhiêu con đường của Nữ Ước, mấy chị em thơ thả dạo trên Broadway, thích thú đọc những bảng quảng cáo của các vở nhạc kịch nổi tiếng. Chúng tôi ngắm rạp Winter Garden, thấy người ta đang rông rần trước quầy vé. Nhìn bảng quảng cáo trên cao, rạp đang diễn vở Mamma Mia! Tuồng này thuở ấy chưa qua đến nước Đức. Nhưng đã nghe báo chí, truyền hình tường thuật về vở nhạc kịch với những bài hát của ABBA. Chị háo hức rủ tôi xếp hàng mua vé cho ba chị em. Chị nhỏ lo lừa lũ nhóc con về khách sạn. Hai chị em là người cuối cùng mua được ba vé cho xuất hát buổi chiều đó. Mừng hí hửng, tôi vội chạy về báo tin cho chị nhỏ.

Có lẽ chờ lâu quá, nghĩ, chắc không mua vé được, chị nhỏ rời khách sạn, đi chơi lòng vòng. Thuở ấy, chưa xài điện thoại di động, thật khó liên lạc với nhau. Sắp đến giờ trình diễn, mà vẫn không thấy tăm hơi chị nhỏ. Vé giá 80 đô-la. Hai chị em đành đứng rao bán tám vé dư. Rất nhiều người hỏi mua vé. Nhưng chỉ muốn mua cả cặp. Tôi bắt đầu nản, bàn với chị, bán hai vé, chị vào coi một mình. Chị không đồng ý, bảo, đã đến đây, nhất định phải cả hai cùng vào coi.

Hai chị em lóng ngóng một hồi. Tôi tiếp tục điệp khúc chào hàng. Ông bà, anh chị, muốn mua vé không? Tôi có dư vé nè. Đây là chương trình tiếp thị gay go nhất, thuộc loại vô tiền khoáng hậu trong đời đi làm của tôi. Vẫn là gật đầu, rồi lại lắc đầu. Hai chị em sắp sửa “đau bụng” chịu mất mấy chục đô. Bỗng nhiên, một bà Mỹ cao tuổi, dáng sang trọng, đưa đề nghị:

- Nay hai cô bé, tôi thích *musical*. Tôi đã xem *The Phantom of the Opera, My Fair Lady*. Nhưng tựa đề nhạc kịch này lạ quá. Tôi không biết như thế nào. Tôi chỉ tò mò vào xem cho biết thôi. Tôi chỉ muốn thử bỏ 50 đô, chứ không hơn. Đồng ý chứ?

Hai chị em mừng rỡ gật đầu ngay. Ba người chung vào rạp. Sau vài trao đổi ngắn ngắn, chúng tôi quen nhau thật nhanh. Không khí trong rạp nhộn nhịp, tung bừng. Tiếng nhạc chan hòa trong không gian. Sân khấu bùng sáng, thay màn, đổi cảnh thật vui mắt. Hai chị em thường thức tận tình, bà khách cũng vậy. Bà cười vui tán thưởng, khi hai chị em cùng nhiều khán giả khác rời chỗ ngồi cùng nhảy múa theo *Dancing Queen* trên sân khấu. Giờ nghỉ giải lao, ba người bây giờ thành bạn với nhau. Bà mời hai chị em ăn nhẹ ở *Sushi Bar* bên cạnh rạp. Giá cả hàng quán trên Broadway thiệt là trên trời. Như vậy, tính ra cái vé bà phải trả hơn cả trăm đô-la. Chị em tôi được một bữa tối thật thú vị và làm quen thêm một người dễ thương. Kết thúc buổi trình diễn không những là *standing ovation* mà còn là *dancing ovation*. Trên sân khấu các vũ công, nghệ sĩ cúi người cảm ơn những tràng vỗ tay không dứt. Khán giả vừa vỗ tay, vừa hát, vừa đong đưa theo điệu nhạc. Quả là một châu giải trí đáng giá đồng tiền bát gạo. Được làm *dancing queen* trong vài tiếng đồng hồ, tại rạp hát ở Broadway, Nữ Ước, một kỷ niệm đáng nhớ với chị.

Vài năm gần đây, chị trở lại vai *dancing queen*. Chị dự các lớp học khiêu vũ. Những lần chị đưa Ba về Việt Nam ăn tết, chị cùng bạn bè đến câu lạc bộ để tập dợt, biểu diễn. Vui chơi xong, chị chạy xe gắn máy về nhà. Trời tối, đường Sài Gòn bớt đông đúc, chạy khoảng đường Trần Quý Cáp quẹo ra Trương Minh Giảng, đường khuya như có hương lá cây, trời mát dịu dịu. Tâm hồn phấn chấn, chị hát nho nhỏ vài câu hát bất chợt đến trong trí. Chị tưởng như mình là cô sinh viên Văn Khoa năm nào, đang trên đường về đại học xá sau buổi tiệc với bạn bè...

Chị Em

Năm 1978, chuẩn bị thi đại học, tôi thu thập tin tức. Thời bấy giờ “khuy nh hướng thị trường” phổ biến là: nhất y, nhì dược, tam được bách khoa, bỏ qua tổng hợp. Tôi theo ban B (Văn & Anh Văn), theo kết quả trong

trường, tôi sẽ thi vào trường Tổng Hợp, trường bị “bỏ qua”. Nhưng tính ra, vẫn còn “ngon” hơn ngành giáo chức, dứt cháo. Trường Sư Phạm là chôn không ai thích ngó ngang tới. Nơi ấy mới có chỗ đứng cho những người với lý lịch hạng bét như tôi. Ban đầu, tôi định thi vào Đại Học Sư Phạm. Tôi nghe ngóng thêm kinh nghiệm từ bạn bè “học tài thi lý lịch”, tôi nao núng tinh thần. Tôi nghĩ, nếu mình thi vào cao đẳng, bót gắt gạo, cơ may thi đậu lớn hơn. Muốn cho chắc chắn, tôi manh nha trong đầu ý nghĩ thi vào trung học sư phạm. Nhưng chị đã khích lệ tinh thần tôi, thuyết phục tôi thi vào đại học. Chị bảo, cứ nộp đơn thi đại học, nếu bị đánh rớt, lúc đó sẽ tính. Nghe lời chị, cố quên những âu lo, tôi đã thi và đậu Đại Học Sư Phạm, khoa ngoại ngữ. Ngày ấy, chị tặng tôi cuốn sách tiếng Anh, viết về Picasso, chị ghi: *To my sister, whom I love and expect most*. Tôi luôn nghĩ, mình phải đáp lại tình thương yêu, sự mong đợi chị dành cho mình. Ngày nay, những thành công tôi có được trong đời sống xã hội, nhờ những nỗ lực của tôi cộng thêm nhiều vận may. Nhưng chắc chắn cũng có phần đóng góp của chị, lát những viên gạch mở đầu cho con đường tương lai sự nghiệp của tôi mấy chục năm trước.

Chị nuôi ý định hai chị em cùng soạn một cuốn tự điển thành ngữ, tục ngữ Đức Việt/Việt Đức. Thời sinh viên, tôi đã bắt đầu sưu tầm, góp nhặt chữ nghĩa. Xong đại học, cuộc sống bận rộn cuốn hút mãi, tôi đành tạm xếp dự án vào danh sách chờ.

Năm kia, tôi cùng chị du lịch ở Sri Lanka. Từ xa nhìn những người leo trên núi Sigiriya li ti như kiến. Tôi thầm khen: “Ui, thiên hạ gan góc thiệt.” Chúng tôi chung bước với những du khách khác leo đến cổng sư tử, có chỗ nghỉ chân. Tôi ngó lên cao, thấy ngợp, chùn chân. Tôi dùng dằng. Sợ lắm. Nhưng nghĩ, đã đến đây, mà chỉ nửa đường, thì tiếc biết bao nhiêu. Chị sôi nổi: “Ráng lên, chị phụ cho.” Chị leo trước, tôi từng bước, từng bước theo sau. Cuối cùng, dựa theo cánh tay tinh thần của chị, tôi đã hãnh diện ngược mặt nhìn trời trên đỉnh núi, sau khi leo hơn một ngàn bậc thang chênh vênh quanh vách núi.

Hè năm ngoái, trước khi nghỉ phép, tôi bị viêm cơ cánh tay phải, một bệnh “dịch” do chuột *computer* gây ra. Chị cùng vợ chồng tôi đi chơi xa mấy tuần lễ. Suốt chuyến đi dài, ngang dọc nhiều tiểu bang Mỹ, chị đã là cánh tay phải thực thụ cho tôi. Xe dừng, chị xuống trước, mở cửa, tôi bước ra. Đến xe, tôi ngồi yên đầu vào đó, chị mới đóng cửa xe. Ăn uống chị cũng gấp sẵn vào chén đĩa cho tôi. Chị nhắc, tôi ráng dưỡng cánh tay, kéo bị viêm lâu, khó chữa. Chị phụ bưng, khuân, xách cho tôi. Tay tôi giờ hết đau. Nhưng tôi vẫn mong có “cánh tay phải” đồng hành với tôi.

Giờ đây, chị đã để lại sau lưng những ngày tháng của đũa có đôi. Đôi đũa lệch lạc mang đến chị biết bao sầu khổ. Chị một mình, nhưng không cô đơn. Chị có đại gia đình chúng tôi. Chị có nhiều bạn bè. Chị vẫn yêu nghề thông dịch và hướng dẫn hội nhập văn hóa. Chị luôn năng động tìm cho mình nhiều sinh hoạt. Chị học vẽ, đàn, khiêu vũ, trau dồi ngoại ngữ, thường lãm thơ văn và ham thích du lịch.

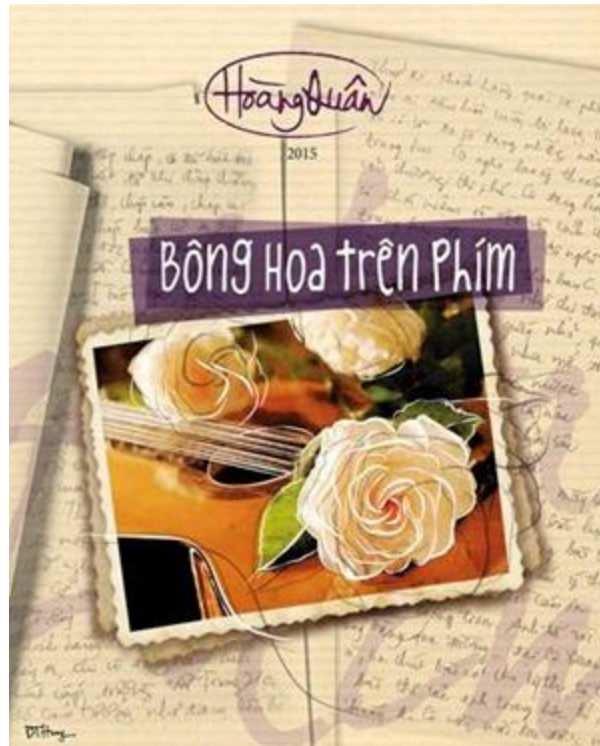
Cả nhà chúng tôi vui mừng vô cùng, thấy chị đã tìm lại được quân bình trong cuộc sống một mình. Tôi ước mong chị sẽ mãi rộn ràng lướt sàn trong khúc hát thanh xuân. Tay cọ vẽ của chị sẽ mãi tô màu sắc sáng rỡ của hoa lá, đất trời. Và nét tươi nhuận nụ cười sẽ không bao giờ tàn phai trên môi chị.

Hoàng Quân

Trích lời ca trong các nhạc phẩm:

Trả Lại Em Yêu của nhạc sĩ Phạm Duy

Và Con Tim Đã Vui Trở Lại của nhạc sĩ Đức Huy

Bìa *Bông Hoa Trên Phím* (Ấn bản 2015)

(Tặng thầy Bùi Thế Dũng và bốn cô học trò rất dễ thương của thầy: Thanh Tâm, Cẩm Thành, Ngọc Thúy, Ngọc Hiền.)

Tôi nhận được thư điện tử của thầy Bùi Thế Dũng, vắn tắt và khách sáo: “Cô Thúy, Tôi sẽ sang Bỉ vào tháng Chín. Tham gia ban giám khảo cuộc thi *guitar* quốc tế Cung Đàn Mùa Xuân (*Printemps de la Guitare*). Tôi sẽ thông báo khi có tin tức cụ thể. Dũng.” Tôi trả lời thư, vắn tắt và khách sáo, cho “môn đăng hộ đối” với thầy: “Rất vui mừng khi nghe tin thầy qua Âu châu. Sẽ sắp xếp để gặp thầy.” Rồi tôi nghỉ phép thường niên, gần bốn tuần lễ. Trước khi đi xa, tôi làm thông báo vắng mặt, để khi ai gọi thư đến, biết rằng, tôi không có ở văn phòng. Trong trường hợp khẩn cấp, liên lạc đến Michael, là đồng nghiệp thay tôi. Tôi cho Michael địa chỉ *hotmail* của tôi, phòng trường hợp cần kịp liên lạc. Michael biết ý tôi, cười nói:

- Chỉ khi nào ngân hàng Mỹ “nuốt” ngân hàng mình, thì mới liên lạc với Thúy. Nói Thúy ở luôn bên Mỹ cho tiện. Ngoài ra, cứ xem như Thúy nghỉ hè trên hoang đảo, không có điện.

Tôi về lại Đức sau hai tuần rong chơi ở xứ Cờ Hoa. Còn lại vài ngày để dưỡng sức... sau khi nghỉ hè. Nhận được *email* của Michael: “Thúy ơi, đi chơi vui không? Có nhận thư của một người Việt. Tôi chẳng hiểu gì cả. Nhưng đoán là gấp và quan trọng, vì người gọi đã chuyển cho tôi. Tận hưởng những ngày nghỉ còn lại đi nhe. Michael.” Tôi đọc thư thầy Dũng gửi về địa chỉ của Michael. Thư dài hơn và bớt khách sáo: “Thúy ơi, Tôi sẽ đến Bruxelles vào ngày 04 tháng 9, năm 2002. Chương trình thi kéo dài từ 9.9 đến 20.9. Chấm thi xong, tôi được tự do đi bụi. Nếu được, các cô sắp xếp cho tôi chương trình đến thăm hai bác và cả nhà. Chờ tôi đến một tiệm sách thật lớn, quảng tôi ở đó nửa ngày. Cho tôi ăn thử các món đặc sản của Đức và uống bia Đức. Hẹn gặp lại. Dũng.” Tôi vội vã trả lời thầy và liên lạc với chị em trong nhà báo “hi tín”. Một người học trò cũ của thầy, Tiên, liên lạc với tôi để kết hợp hoạch định chương trình khi thầy sang Đức. Tiên gửi cho tôi thông tin về cuộc thi *guitar* lớn, dành cho các nghệ sĩ *guitar* khắp nơi trên thế giới. Đọc các bài báo viết về thầy, tôi lại càng nể thầy hơn. Tôi tiếc, không nghe được bài phỏng vấn thầy trên đài BBC. Tôi khoe với bạn đồng nghiệp về thầy Dũng và “nổ” rằng, tôi đã một thời là học trò của danh cầm này. Bạn bè ở quê nhà kể cho tôi nghe, rằng, thầy Dũng ở Việt Nam bây giờ nổi tiếng lắm, học trò của thầy đem chuông đi đánh xứ người rất đông.

Tôi về Việt Nam mấy lần, mà không hữu duyên, nên không gặp thầy. Tôi đến Sài Gòn, thầy ở Hà Nội, hoặc ngược lại. Mãi lần vừa rồi, tôi một hai nhờ người liên lạc với thầy Dũng. Tôi nhất định phải kiến kỳ hình sự phụ sau gần 20 năm. Khi tôi đến, thầy đang tiếp hai học trò. Thầy Dũng tiếp tôi với khoảng cách vừa phải. Thầy

phải giữ uy với học trò chứ. Thầy giới thiệu, tôi là học trò của thầy cách đây hai chục năm. Bây giờ thành đạt trên thương trường. Đi khắp năm châu, bốn bể. Thầy đưa cho tôi xem những tờ chương trình hòa nhạc tự tay thầy vẽ kiêu và trình bày. Thật mỹ thuật, hồi xưa tôi đâu biết thầy khéo tay như vậy. Thầy Dững nhìn tôi như một doanh nhân thành công nơi xứ người. Tôi hơi buồn buồn. Thầy không hỏi tôi có còn chơi đàn không. Mặc dù tôi sợ câu hỏi đó, vì biết mình không có câu trả lời thích hợp. Tôi ra Hà Nội. Thầy gọi gắm tôi cho hai học trò của thầy. Vân Thu là giảng viên Quốc Gia Âm Nhạc. Thầy nhấn nhủ thế nào, mà Vân Thu gọi điện thoại cho tôi, gọi cô, xưng con ngọt xớt. Thì giờ eo hẹp, tôi tiếc không đi chơi với Vân Thu được. Vân Thu nói sẽ tạt ngang khách sạn tôi ở, để chào làm quen. Nhân viên tiếp tân gọi cho tôi, giọng trân trọng:

-Thưa chị, có cô Vân Thu, giảng viên Trường Âm Nhạc đang chờ chị dưới sảnh.

Tôi đi xuống phòng tiếp tân. Một cô gái, dáng vẻ giản dị, ngồi ở salon chờ. Tôi đoán, đó là Vân Thu. Tôi tiến lại, chuẩn bị một nụ cười. Cô thấy tôi đi tới, nhìn thoáng tôi. Rồi quay đầu, như đang tìm kiếm ai. Tôi đến gần:

- Xin lỗi, cô là Vân Thu?

- Vâng?

- Tôi là Ngọc Thúy.

- Ấy chết, chào chị, xin lỗi. Chào cô, em ngỡ cô là bạn ngang lứa của thầy Dững. Vân Thu lúng túng.

- Không sao đâu Vân Thu...

Chúng tôi trao đổi với nhau đôi câu. Vân Thu đem tặng cho tôi một đĩa nhạc độc tấu tây ban cầm cổ điển, do Vân Thu trình bày. Là những bản tôi rất thích: *Prelude* của J. S. Bach, *Los Tios De Zaragoza* của Cristobal Oudrid... và đã từng mơ sẽ tập, sẽ chơi, và đã có lúc táo tợn mơ ngày trình diễn nữa. Buổi tối, một học trò khác của thầy, Bích Thanh, đến đưa tôi đi chơi Hà Nội. Bích Thanh mời tôi ăn phở Hỏa Lò, nghe nhạc, uống cà phê ở Emperor, đi mua đĩa nhạc độc tấu tây ban cầm. Một buổi tối thú vị. Học trò của thầy Dững thần tượng thầy kinh khủng. Bích Thanh có dự thi trong kỳ thi Cung Đàn Mùa Xuân.

* * *

Bốn chị em chúng tôi: chị Thanh Tâm, chị Cẩm Thành, tôi và Ngọc Hiền, có giờ học đàn *guitar* với thầy Dững vào mỗi thứ bảy. Chúng tôi sắm một giá để nhạc, một giá để đàn và đóng một cái đôn gác chân lúc chơi đàn, trông rất thiện nghệ. Chúng tôi dự định sẽ sắm một cái *Metronome* đánh nhịp. Theo sự hướng dẫn của thầy Dững, các mầm non học đàn võ trang đến tận răng. Về kỹ luật luyện tập, chị Thanh Tâm với chị Cẩm Thành hơi nhiều “nghệ sĩ tính”. Hai chị thích đi nghe nhạc, ngắm đàn, hơn là tập đàn. Có lần thầy Dững ghé nhà chơi, tình cờ lúc đó chị Thanh Tâm đang dợt bài *Stille Nacht (Đêm Thánh Vô Cùng)*. Ngạc nhiên vì sự kiện đặc biệt, thầy Dững dí dỏm:

- Ủa, tập đàn, lỡ hư tay, làm sao rửa bát!

Ngọc Hiền và tôi rất chăm chỉ dùi mài kinh sử. Bài tập nào cũng dợt kỹ càng. Tôi vẫn thường tập đàn thật khuya. Thầy nói, đêm khuya yên tĩnh, mình mới nghe rõ tiếng đàn của mình. Hàng xóm bên trái là gia đình nhạc sĩ Ngô Mạnh Thu, một nhạc sĩ trong chương trình du ca. Gia đình nhạc sĩ và gia đình chúng tôi rất quý mến nhau. Những năm cuối thập niên 70, nhà nhà cùng đói, đói sơ sơ hay đói meo. Thế mà nhạc sĩ vẫn đều đặn dạy xướng âm cho lũ con thật dễ thương của nhạc sĩ: Xi, Xụt, Xiu, Xiu, Xiu, Xịt... Mấy đứa bé, dù không đủ thực, nhưng xem ra đều vục được đạo. Tôi chưa bao giờ cảm thấy phiền hà, khi nghe bày nhóc tập hát. Có lần tôi lại được nghe một đôi thoại dễ thương kinh khủng. Một bé hỏi Bô:

- Bô ơi, quả tim và trái tim khác nhau như thế nào?

- Quả tim là một bộ phận trong cơ thể con người, có chức năng bơm máu, tuyệt đối cần thiết cho cơ thể con người. Ngoài chức năng đó, khi quả tim biết rung động, biết yêu, thì quả tim trở thành trái tim.

Tôi muốn góp chuyện thêm rằng, không có quả tim thì chết. Nhưng quả tim chỉ đơn thuần vai trò quả tim, thì chưa gọi là sống được. Hồi đó, tôi đã thấy quá đúng. Sau này, nghiệm lại, diễn giải đó quả là chân lý. Khi nghe những nhạc phẩm như: *Trái Tim Không Ngủ Yên*, *Trái Tim Ngục Tù*, *Trái Tim Mùa Đông*, *Trái Tim Còn Trinh* (bản nhạc nghe cũng tạm, mà tựa nhạc nghe không giống ai. Gì mà *này hồi con tim xinh xinh, vì yêu quá nên tim lao đao gập ghềnh, rồi có đau thương mỗi mòn, thì đành con tim nhớ nhớ thương thương lênh đênh, này hồi con tim con con, vì yêu đương quá nên tim xanh xao gầy mòn...*) trong trái tim tôi cũng có chút rung động không nhiều, thì ít. Còn khi nghe tới quả tim, trong trí tôi hiện lên tô cháo lòng, thơm tiêu hành, cay sứt mướt, ăn với giò cháo quẩy. Càng nghĩ nhiều đến quả tim, lại càng muốn chết đuối trong suối... nước miếng đang tuôn ra rạt rào. Hàng xóm bên phải là gia đình bác Hoàng, bác rất hiền. Mà ông Thịnh con trai bác, khó chịu quá sức. Cây ngọt lịm mà sao trái đắng nghét. Có lần tôi đang miên man chạy nốt, *đô, rê, mi, fa, sol, la, si...* Ông đứng sát vách, nói trong:

- Ôn ào quá, bà già phải ngủ. Mai còn đi bán hàng sớm.

Tây Đức, 1982. Ngọc Hiền, Cẩm Thành, Thanh Tâm, Ngọc Thúy

Tôi chột dạ. Ngưng ngang. Ông còn chép miệng, phì phò thở ra. Ủ, tiếng chạy nốt chẳng mang nhạc tính nhiều. Nhưng sao ông không gõ cửa nhà tôi, rồi ló cái mặt đẹp trai của ông vô. Nhẹ nhàng yêu cầu, thì có phải đề huề, tinh lân lý vẫn đẹp. Nhà tới bốn bóng hồng, không chừng lại có mối tình chung vách. Thế là tôi phải chấm dứt “đàn trong đêm vắng”. Tôi cất đàn, nhưng không bỏ cuộc. Lời thầy nói là khuôn vàng, thước ngọc. Tập đàn ban ngày nhiều tạp âm lắm, mình không kiểm soát được tiếng đàn của mình. Xóm tôi ở, không ai nuôi gà. Tôi tự nhiên đảm nhận vai trò truyền thống của con gà trống gáy. Sáng tôi dậy thật sớm, chăm chỉ tập *tremolo*, là *la la la...* Ông Thịnh chắc cáu lắm, nhưng có lý do nào nữa đâu. Đáng kiếp! Nghe tiếng ông đóng cửa rầm rầm, thấy mặt ông hầm hầm, dất xe trước nhà tôi là tôi thấy có... niềm vui len nhẹ trong hồn. May, chứ con chó, con mèo nào vô phước ở nhà ông, chắc ông giận người, đá vật tan nát.

Tập dợt kỹ càng như vậy, mà nhiều khi thầy Dũng đến, thầy không bắt trả bài, làm tôi tiếc công. Thầy nói, nay không có hứng dạy, ngồi tán dóc. Thầy có cả một bụng kiếm hiệp. Thầy kể cho mấy chị của tôi. Tôi đồng tai, nghe lóm, mê mẩn. Nếu “tình cờ” chúng tôi có nộp tiền học, thầy mời mấy chị em ra khu rạp hát Minh Châu uống cà phê, ăn hoành thánh. Thỉnh thoảng, thầy kêu tôi và Ngọc Hiền lên nhà thầy ở đường Phạm Ngũ Lão học. Nhà thầy ở trên lầu, không có chuông. Thầy dặn, đến, nhớ mang theo ít sỏi, sạn, ném lên lầu. Thầy nghe, thầy xuống mở cửa. Có lẽ nhờ dợt như vậy, tôi được nhiều điểm trong môn ném tạ ở trường. Trên ban công nhà thầy lổm nhổm những sạn và sỏi. Thầy còn phóng đại, kể: “May là tôi ngủ mừng, chớ không thôi, tôi bị u đầu, sứt trán vì tiếng chuông của khách rồi.” Nhà thầy là một cái thư viện nhỏ. Gia sản của thầy quá sức vĩ đại trong mắt tôi lúc đó. Hàng đĩa nhạc xếp sát nhau, dài tưởng như vô tận. Thầy mở nhạc cho nghe. Bài *Valse số 7* của Chopin mơ màng. Tôi đã vì bài *Valse* này mà đi xem phim *Với Cả Tâm Tình* của Ba Lan mấy lần. Thật ra, lần thì đi coi với bò, đi với bạn cùng trường, bạn khác trường, với chị, với em. Khi nghe bài *The Maiden's Prayer* hay tuyệt... vọng, tôi để hồn bay bổng, mơ có ngày thầy Dũng dạy cho bài này. Cứ được nghe bản nhạc hay, tôi lại vẽ vờ thêm nhiều giấc mơ. Có lần hai chị em đến nhà thầy, thầy bận đi nhậu. Thầy giao nhà cho hai đứa, bắt ngồi ở nhà thầy tập đàn, chờ thầy về. Hai chị em ngồi chờ mòn mỏi, thầy vẫn biệt tăm.

Vào một ngày cuối tuần, mùa hè, chúng tôi rủ thầy Dũng đi *picnic* ở bờ sông Thanh Đa. Hôm đó, rất đông người, có anh Vượng và nhiều bạn bè cùng lớp ở trường Đại Học Sư Phạm đi cùng. Tất nhiên, đi đâu tôi cũng ôm đàn theo. Không khí thật thanh bình. Gió sông nhẹ nhẹ, phong cảnh hữu tình, gia đình, bạn bè thân yêu chung quanh. Bao năm qua, bây giờ hồi tưởng lại, tôi vẫn có thể cảm được những khoảnh khắc hạnh phúc ngày xưa. Tôi chẳng ngại sự phụ sẽ méo mó nghề nghiệp, chệch lệch từ chơi chưa đúng kỹ thuật hay gì gì đó. Tôi ôm

đàn, chơi những “tác phẩm” ưng ý nhất của mình. Thời gian đó, anh Vượng lúc nào cũng kè kè bên cạnh máy chụp hình. Anh đang theo học lớp nhiếp ảnh nghệ thuật. Thật thuận tiện, anh thích chụp hình, còn tôi thích có mặt trên tấm hình. Sau đó vài tuần lễ, tôi nghe đám bạn chộn rộn, rủ nhau lên Câu Lạc Bộ Thanh Niên, xem hình tài tử chưa lên mà... sắp xuống. Lên tới nơi, mới hay mình thành “minh tinh”. Số là, anh Vượng gửi tấm hình chụp hai chị em tôi ở bờ sông Thanh Đa đi dự thi. Tấm hình có tựa đề: “Ngày Chủ Nhật”. Tôi ngòi ôm đàn, tay đang gò một hợp âm có vẻ rắc rối, hồn như đắm trong tiếng đàn của chính mình.

Ngày Chủ Nhật (Việt Nam, 1981)

Chị Thanh Tâm nằm sát bên, đầu gấn như gối vào thùng đàn, đang thường thức từng điệu nhật khoan. Tấm hình được giải ba của đợt thi chụp hình nghệ thuật thành phố. Anh Vượng gửi lời cảm ơn hai chị em. Tôi vui lắm, vậy mà đôi lời ngọt ngào dễ thương cho anh, dù có nghĩ, tôi chẳng nói cho nên hồn.

Thầy Dũng “bắt” tôi và Hiền chơi các bài tập trong *Carulli*. Hai chị em lại thích chơi những bản nhạc Việt soạn cho tây ban cầm như *Thu Vàng*, *Hạ Trắng*. Bò của Thanh Nga học lớp tôi là Phạm Ngọc Chính. Ông Chính có soạn nhiều bài cho *guitar*. Thanh Nga khoe và tặng tôi một tập nhạc có chữ ký của tác giả. Hai chị em lén thầy Dũng tự tập những bản nhạc “tự do và trữ tình” này. Có lần thầy Dũng đến, chúng tôi chưa kịp phi tang. Thầy chọc quê:

- Chắc có Hiền mới chơi nhạc sến như vậy.

Ngọc Hiền ầm ức trong bụng lắm, mà đành phải ngậm bồ hòn. Mỗi lần có trình diễn độc tấu *guitar*, thầy Dũng thông báo nhắc mấy chị em đi nghe. Có khi thầy “chạy” cho ít cái vé mời. Lắm lúc, cuối tháng, chờ quà anh Hải mời mòm, phải nhịn ăn để tiền mua vé nghe nhạc. Hồi đó, hay nghe Phùng Tuấn Vũ, Trần Toàn Minh, Trần Toàn Chí (hễ nghe đến tên ông này tụi tôi không nhịn cười được). Có thời kỳ thầy Dũng hay cặp kè với anh Trần Văn Phú, tay đờn *Flamenco* nổi tiếng Sài Gòn. Anh Phú chơi kỹ thuật rất “ngầu”, nhưng thiếu chất hồn trong nét đàn. Tụi tôi thỉnh thoảng cũng được vé mời “danh dự” của anh Phú. Học trước tôi có Hồ, em chị Ngọc Phấn. Hồ học rất nhanh. Lúc nghe Hồ chơi *Asturias (Leyenda)*, tôi rộn ràng muốn học cho kịp Hồ. Đến khi thầy Dũng bắt đầu ghi chú các kỹ thuật bấm nốt và gảy đàn cho *Variations on a Theme by Mozart*, tôi vui sướng vô kể. Tiếc, tôi rời Việt Nam khi vừa mới bắt đầu tập bài này. Tôi nguyện trong lòng, sẽ tập tiếp tục cho hết bản nhạc đó. Bây giờ, tôi biết, chẳng bao giờ tôi có thể chơi trọn bản nhạc. Nhìn những chùm nốt nhạc quán quít lấy nhau, tôi chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Lần nọ, thầy Dũng ghé lại. Lúc đó chỉ mình tôi ở nhà. Thầy nói, vừa phổ xong hai bài hát, thơ của Trần Dạ Từ và Du Tử Lê. Thầy vớ tay lấy cây đàn, hát một lèo hai bài. Rất hay, tôi thích. Mấy ngày sau, thầy Dũng tạt qua, nói, cần lại hai bài hát, vì lý do gì đó tôi không hiểu. Tôi tiếc ngẩn ngơ. Tôi quên khuấy, chưa kịp chép lại, chưa kể cho mấy chị em nghe về bài hát. Tôi chỉ nhớ lờm bõm mấy câu... *yêu nhau dù một thoáng, là thiên cổ tình nhau, yêu nhau là đã biết, đời nhau mãi ngậm ngùi... ta đi trời một phương...* Tôi định, khi nào thấy thầy vui vẻ,

sẽ xin thầy cho mượn chép lại. Lúc thầy vui, tôi quên hỏi. Lúc nhớ, lại thấy thời cơ chưa thuận lợi. Mấy chục năm qua, thầy chắc chẳng còn nhớ đến hai bài hát đó nữa.

Việt Nam, 1981

Lần khác, thầy Dũng đến với một người lạ. Người đó trông thật nghiêm nghị. Thầy Dũng nghiêm trang, không thoải mái như mọi khi:

- Hôm nay Thúy cố gắng chơi cho hay nghe chưa! Anh Ngọc là đàn anh của anh đó.

- Dạ. Tôi lo toát mồ hôi hột.

Giờ học hôm đó sao mà dài đằng đẵng. Tôi cố gắng hết sức mình, cẩn thận từng nốt. Mắt chăm chăm vào tập nhạc, không chùng miêng há hốc cũng có. Thầy Dũng không khen mà chẳng chê. Ông Ngọc không nói lời nào. Tôi băn khoăn, sợ mình làm bề mặt thầy. Lần sau đến dạy, thầy Dũng kể một cách thích thú. Thầy và ông Ngọc cười một trận đã đời, khi quan sát tôi đau khổ đến như thế nào trong giờ học qua. Ông Ngọc không chơi đàn. Ông là bạn nhậu của thầy. Trời ơi, gian ác đến vậy thôi. Tôi sùng thầy, nhưng không dám hó hé. Thầy Dũng nói, nhận được sứ mệnh của bạn nhậu, nhắn với tôi rằng, ông ấy thích tôi. Thầy Dũng hi hỏ:

- Anh cảnh cáo Ngọc rồi. Con Thúy nó dữ lắm. Ngọc nó mặc kệ, bắt anh phải nhắn với Thúy như vậy.

- Thúy làm gì mà anh nói Thúy dữ? Tôi hỏi yếu xìu, thấy mình bị oan.

Sau đó, cùng đi với chị Thanh Tâm và thầy Dũng, tôi đến nhà anh Ngọc chơi mấy lần. Trước 1975, anh đi lính, có ở “trại cải tạo” một thời gian. Anh Ngọc tính trầm lặng. Anh mang kính, ánh mắt qua làn kính thật hiền hậu. Tôi không nhớ, anh đã nói gì với tôi. Còn tôi, hay tía lia, cũng không biết, tôi đã nói gì với anh. Hình ảnh của anh Ngọc mờ nhạt trong tôi. Khi tôi rời Việt Nam, anh Ngọc tặng tôi cuốn tự điển Anh Việt thật to. Chắc là anh phải bỏ cả gia tài để mua cuốn sách đó. Tôi chùng lòng khi nghĩ đến điều này. Anh viết nơi trang đầu: “Để Thúy còn nhớ tiếng Việt khi viết thư cho tôi.” Tôi cảm động, tự nhủ sẽ viết thư cho anh. Qua Đức, tôi viết rất nhiều thư, cho Ba Mạ, cho anh em và một lô bạn bè từ tiểu học lên đến đại học... Tôi vẫn nói rành rẽ tiếng Việt, vậy mà tôi chẳng viết được cho anh Ngọc một lá thư. Cuốn tự điển không hiểu vì lẽ gì, lưu lạc trên kệ sách của chị Thanh Tâm. Sau này, về Việt Nam, tôi mua rất nhiều tự điển. Tôi định, lúc nào thuận tiện sẽ tặng cho chị Thanh Tâm cuốn tự điển mới, và xin cuốn tự điển xưa về.

Ngày mấy chị em rời Việt Nam, thầy ra phi trường tiễn. Thầy tặng bản *Giấc Mơ Hài Hương* của thầy soạn cho guitar, “Thân tặng bốn cô học trò rất dễ thương. Hãy luôn nhớ đến Việt Nam...”

* * *

Tôi đếm từng ngày của tháng Chín. Tháng Mười có nhiều điều hứa hẹn. Hai cô bạn thân sẽ đến Munich thăm tôi vào đầu tháng. Tôi quá bận sắp xếp chương trình cho hai cô bạn, nên quên bẵng không theo dõi chuyến Âu du của thầy Dũng. Khi mới nhận thư thầy, tôi đã phác họa sơ chương trình tiếp đãi thầy. Sẽ đưa thầy đến những

danh lam thắng cảnh nổi tiếng của tiểu bang Bavaria và vùng phụ cận. Thời gian đó, có lễ hội bia *Oktoberfest*. Đến đó, thầy sẽ thử bia và giò heo nướng. Mấy ngày vui với bạn qua nhanh. Trong suốt thời gian đó, thầy Dũng biến mất trong bộ nhớ của tôi. Khi hai đứa bạn về rồi, người tôi vẫn còn bần thần với nhiều tâm sự ngổn ngang và vì nhiều đêm liên tục thiếu ngủ trầm trọng. Ngọc Hiền nhắc tôi gọi điện thoại cho thầy. Thầy hờn rồi đó. Thầy đến Đức cả tuần lễ rồi mà chẳng thấy học trò đâu. Đệ tử đắc tội quá. Thầy mở đầu bằng câu chào:

- Thúy đấy hả? Sao? Trán có còn dề như xưa không?

- Trời ơi! Ngày xưa dạy, thầy đã đi trò. Bây giờ cũng chưa tha. Mà phải gọi anh Dũng là gì cho phải đạo đây. Đại sư phụ hay sư tổ?

- Thúy gọi sao, tôi nghe vậy.

Tôi bắt đầu chiến dịch... vừa ăn cướp, vừa la làng:

- Trời ơi! Cuối tuần rồi, bị ăn một châu thịt thò, tức bụng gần chết!

- Giời đất! Ai mà to gan dữ vậy, dám cho Thúy leo cây?

- Thì ai trồng khoai đất này! Anh Dũng hứa sẽ đến Munich. Mà nghe nói, dọc đường gặp bạn nhậu. Vui quá, nên không thèm đi đâu nữa phải không? Đệ tử tiếc công chuân bị bao ngày để tiếp đón sư phụ.

- Xin lỗi nhé. Tôi đâu có biết là Thúy có sắp xếp để gặp tôi đâu.

- Anh Dũng biết không, một chương trình cực kỳ hấp dẫn. Sẽ đưa anh Dũng đi Salzburg, đi thăm lâu đài Neuschwanstein, Linderhof, Nymphenburg. Theo như yêu cầu của anh Dũng, sẽ mời anh Dũng thưởng thức bia của vùng Bavaria và món giò heo nướng ăn với bắp cải chua. Tuần rồi ở Munich là hội bia tháng 10. Anh Dũng chắc đã nghe, đó là hội hè vui chơi lớn nhất thế giới. Năm nay có 6 triệu người đến Munich để dự. Vậy mà anh Dũng lại không là một phần 6 triệu... Tôi hăng hái vẽ.

- Thôi, thôi, đừng có kể thêm. Tôi tiếc đứt ruột. Có ai nói cho tôi biết về chương trình này đâu. Tôi mê Munich từ ngày xưa lận. Mơ ngày đến Âu châu, nhất định phải đến Munich.

- Chớ không phải anh Dũng có bạn, quên trò sao? - Tôi bày đặt hờn mát. - Khi nghe tin anh Dũng qua Âu Châu, Thúy vội vàng liên lạc. Tưởng mình chiếm được tiện nghi. À, phải trong kiểm hiệp người ta nói vậy không?

- Ừ, đúng rồi. Ôi giời, bây giờ cũng biết đọc kiểm hiệp hả? Tôi tưởng Thúy thành người Đức chỉ biết đọc Goethe, Hesse thôi chứ.

- Đâu có, nói tiếng Đức vẫn sắc mùi nước mắm. Máu Việt bảo đảm một ngàn phần trăm. Tôi lại dở bôn cũ. Anh Dũng có nhớ Quách Tĩnh hỏi Châu Bá Thông, có phải ai họ Hoàng là thông minh không?

- Nhớ chứ sao không!

- Thúy cũng họ Hoàng đó.

- Biết rồi, biết rồi! Bao nhiêu cái khôn lanh của thiên hạ, hồi đó Thúy lấy hết, mà bây giờ vẫn còn giữ. - Thầy đổi đề tài. - Tôi thích những đoạn tả tình trong kiểm hiệp, thơ mộng hết sức.

- Dạ, ví dụ như lúc sư cô Nghi Lâm săn sóc cho Lệnh Hồ Xung. Lúc cô thấy sao băng, cô mơ ước... Trúng đài của tôi rồi, đoạn này tôi mới đọc cách đây mấy tuần, tôi mở máy.

- Ừ, đọc đến đây tôi cảm động muốn khóc luôn đó. Này, cho hay nhé, tôi cũng là Lệnh Hồ Xung đó.

- Thiệt hả! - Tôi kéo dài giọng. Nhớ ông thầy mình hồi xưa lẽ bóng triền miên. Không biết tại kén hay ế. - Lệnh Hồ Xung có Nhạc Linh San, Doanh Doanh... Mà Thúy nhớ Lệnh Hồ Xung đâu có bệnh hoang tưởng đâu. Tôi tung chưởng, cơ hội hiếm hoi để đáp lễ ông thầy "hắc ám".

- Tôi có Doanh Doanh chứ. Thầy Dũng lúng túng đỡ đòn, đổi đề tài. Thế này nhé, ngày mai tôi xuống Munich. Thúy đi làm ra, mình rủ nhau, chén thầy, chén trò một bữa nhé. Rủ ông xã Thúy đi chung luôn. A, mà ông xã Thúy người Đức hay người Việt?

- Dạ, phu quân của tại hạ là chàng trai nước Việt hẳn hoi.

- Giời ơi, ông ấy to gan thật. Đây, tôi đọc cho Thúy số điện thoại cầm tay của tôi, để Thúy liên lạc nhé.

- Dạ, anh Dũng đọc đi. Mà khó quá, gọi anh Dũng thì được, nhưng xa xôi như vậy làm sao vừa gọi, vừa cầm tay được?

- Giời ơi, cô này. Khiếp quá! Đây, ngày mai nhé.

Tôi nghe có tiếng nói của Tiên vọng từ xa.

- Từ Cologne đến Munich hơn 700 cây số lận, thầy ơi.

Tôi chưa kịp tỏ nỗi âu lo của tôi, thì học trò của thầy đã nói rồi. Thầy Dũng như chợt tỉnh giấc:

- Xa quá, Thúy ơi, đi bao giờ mới tới. Thôi, kiếp sau vậy.

Thôi, vậy là dịp này không gặp được thầy. Vợ chồng Ngọc Hiền thu xếp chạy lên nhà Tiên, đón thầy về thăm Ba Mạ và đi chơi Frankfurt. Trước khi đi, Ngọc Hiền đã cẩn thận đẹp vào nhà kho cây đàn *guitar* ngày xưa đem

từ Việt Nam qua. Chúng tôi mang qua hai cây đàn, đặt làm ở ông Nguyễn Văn Tâm. Hai năm đầu đàn còn giữ tiếng. Sau đó, cần đàn bị cong nên không xài được nữa. Tôi lấy một cây đàn về, những dây đàn đã chùng, tiếng đàn bị hư hẳn. Tôi lấy bó hoa cưới đã phơi khô, gắn lên đàn, thành một món trang trí có ý nghĩa. Cây đàn, dù vẫn còn hình dáng của nó, nhưng nó lùi vào sau, chỉ là biểu tượng của một đam mê ngày xưa. Bó hoa, biểu tượng của hôn nhân, của bốn phận đứng trước. Hoa và đàn cùng nhau là vật trang trí đẹp trong nhà và trong đời tôi. Tôi nhớ một bản nhạc ngày xưa tôi đã thương: *người ơi, tôi thường hay muốn biết với tình hoa thắm thiết, yêu tôi hay yêu đàn...* Yêu hoa, yêu đàn và yêu tôi.

Thầy đến nhà, như mọi người, thích xem phòng này, phòng kia của nhà. Cuối cùng thầy đảo mắt qua nhà kho, sắp sửa chăm chút chuyến “tham quan”. Thầy chợt thấy góc nhà có vật gì trông tựa như một nhạc cụ. Méo mó nghề nghiệp, thầy bước lại gần để nhận diện. Ngọc Hiền không biết làm sao để cản ? bước tiến? của thầy. Không biết thầy cố nén tiếng thở dài, hay nén tiếng cười phì, khi thấy số phận của cây đàn bỏ quên của cô học trò ngày xưa.

Thầy gửi tặng trò Ngọc Thúy và trò Ngọc Hiền mỗi đứa một con búp bê bằng gỗ, một trai, một gái. Một sản phẩm làm bằng tay do chính học trò của thầy làm. Biết được xuất xứ của món quà, tôi cảm động. Tôi đề nghị với Ngọc Hiền, mình sẽ thay phiên nhau trưng đủ cặp búp bê. Chứ chia uyên, rẽ thúy hai con búp bê tội nghiệp. Hai con búp bê bên nhau, dễ thương ghê là, đứng chụm đầu trên kệ sách của tôi. Năm nay tôi trưng, sang năm đến phiên Hiền. Nếu Ngọc Hiền không nhớ nhắc, có lẽ tôi sẽ già bộ quên.

* * *

Tôi ghé nhà chị Thủy cắt tóc. Trong lúc ngồi chờ, tôi băng quơ lật tờ báo văn nghệ. Tình cờ, tôi gặp bài viết ngắn, nói về bối cảnh lịch sử của bài thơ *Hồ Trường*. Hơn hai mươi năm trước, lần đầu tiên nghe thầy Dũng đọc bài thơ đó, tôi đã cảm ngay và vội vàng chép lại. Tôi thích bài thơ, nhớ mấy câu:

*Trời đất mang mang, ai người tri kỷ,
Lại đây cùng ta cạn một hồ trường.*

Tôi không hiểu rõ tựa bài thơ. Lúc đó, tôi không dám hỏi thầy Dũng. Sợ thầy làm le, chê là con nít, không cắt nghĩa cho, mà còn chọc quê nữa. Tôi vội vàng lục túi xách, tìm bút giấy. hí hoáy ghi chép. Hai chữ *Hồ Trường* mượn ý từ hai câu thơ Đường:

Túy túy cần khôn đại, Hồ trung nhật nguyệt trường.

(Khi say trời đất rộng, trong bầu ngày tháng dài)

Tờ giấy quá nhỏ tôi phải viết chữ li ti. Anh Toàn, bạn chị Thủy, nói:

- Chị Thúy chép thơ đây à? Chị có vẻ thích thơ quá nhỉ.

- Dạ. Tôi hi vọng anh Toàn sẽ nói, đại khái là: “Chị cứ giữ tờ báo đi.”

- Vâng, chị cứ chép tự nhiên nhé. Anh Toàn đã dập tắt hy vọng mới vươn lên của tôi.

Thôi thì thôi thế, tôi cặm cụi chép tiếp. Tôi gửi *email* cho thầy Dũng. Hỏi, thầy còn nhớ bài thơ *Hồ Trường* không. Thầy bảo: “Còn nhớ chứ, tôi thích bài thơ ấy dễ sợ. Nhưng không nhớ hết.” Tôi hơi ngạc nhiên, thầy Dũng có óc quan sát sắc bén và trí nhớ thuộc loại đáng nể. Tôi viết ngắn gheo thầy, chắc tam thi não thần đan đang ăn mòn trí nhớ của thầy. Thầy phải tìm Doanh Doanh xin thuốc giải. Chắc thầy “quê một cục” nên không nghe trả lời, trả vốn gì cả.

Tôi không nhớ rõ lần cuối cùng mình ôm đàn cách đây bao nhiêu năm rồi. Lần nọ, khi Bê, còn ở tiểu học, có bạn đến chơi. Xavier mân mê cây đàn, hỏi, phải Bê chơi đàn không. Bê nói:

- Không, Mẹ tao chơi.

Xavier ngạc nhiên:

- Cô chơi được à? Cô đàn con nghe đi.

Tôi lấy đàn xuống. Chơi bài *Valse số 1* và bài *Rondo số 7*. Trước đó đã lâu, tôi chẳng hề đụng đến cây đàn. Tôi chỉ còn chơi theo phản xạ, chứ không đọc được nốt nữa. Xavier trầm trồ. Bê hãnh diện. Tôi rủ Bê học đàn *guitar*, ấn tượng còn đó, Bê thích ngay. Nhưng sau đó, Bê hện lần, hện lữa. Rồi thôi, chồng tôi không thích nghe bàn nhiều về đề tài này. Tôi có lúc mơ học chơi dương cầm. Chẳng hiểu sao, tôi cứ tin rằng, mình sẽ học được một nhạc cụ khác. Giác mơ dương cầm tôi đã ôm ấp từ mấy năm trước. Lúc đó tôi tập tễnh “hoạt động” trong thị trường chứng khoán. Vladimir ra về là tay đen đỏ rành rẽ. Vladimir ba hoa:

- Thúy biết không, Munich Re là hãng ruột của tui đó. Tui đầu tư, từ từ lên vốn. Không chừng có ngày thành nhà giàu. Hồi nào không thấy tui vô đi làm là biết ha.

Tôi nghe theo mấy tên đồng nghiệp cùng phòng, cũng mua này, bán kia. Thánh nhân đãi kẻ khù khờ. Tôi rùng rình đồng ra, đồng vào. Khi gần đủ mua cây đàn, thì chúng tôi quyết định mua nhà. Tôi tạm đẩy giấc mơ của

mình vào một xô xinh nào đó. Mua nhà xong, thì phải sắm sửa tí tí. Chúng tôi vẫn đi nghỉ hè ở đây, kia, năm châu, bốn bể. Giấc mơ ngoan ngoãn nằm chờ. Mỗi khi thấy mấy đứa cháu chơi đàn dương cầm, tôi nhớ đến giấc mơ của mình. Anh Tư rủ, chơi bạo, ra tiệm mua trả góp. Tôi nhất gan, không dám. Tôi vẫn mua bán cổ phần, trích ra một phần cho giấc mơ dương cầm của mình. Thị trường chứng khoán đang trải qua những bất trắc lớn. Đàn dương cầm trong mộng của tôi cứ ít dần phím đi. Thu nhỏ thành phong cầm, khẩu cầm. Tôi không dám nhìn vào con số tài sản chứng khoán của tôi. Đàn dương cầm giờ đây chỉ còn là một ống sáo mộc mạc, đơn giản. Tôi tự an ủi mình, nghe tiếng sáo thiên thai, chờ ngày thị trường chứng khoán bình phục, ống sáo sẽ hoá thân thành dương cầm.

Hôm nọ, khi chăm chút mở “tài sản tinh thần” của tôi, tôi đã ngồi thờ người rất lâu, nhìn những bài tập cũ trong Carulli, Carcassi. Tôi bồi hồi, mân mê những bài nhạc tôi chép và có ghi ký hiệu kỹ thuật đàn của thầy Dũng: *My Way, Lagrima, Menuet, Variation...* Ừ, tại sao tôi phải đeo đuổi điều gì quá xa tầm tay mình. Đương nhiên, ai cũng cần có một giấc mơ lớn để ấp ủ. Nhưng tôi vẫn còn giấc mơ dù nhỏ, mà rất đẹp đây chứ. Tôi nhớ, tôi đã có lúc yêu đàn *guitar* ghê lắm. Đam mê đó chỉ nguội, chứ chưa tắt trong tôi. Lần nọ, đi uống cà phê với thầy Dũng ở đường Trương Minh Giảng. Tiệm cà phê có trưng một bức tranh cây đàn *guitar* bị nhện giăng. Không hiểu tại sao, vừa thấy bức tranh, tôi thích ngay. Cây đàn ở nhà chúng tôi thuở đó, một hạt bụi cũng chẳng có cơ hội bám, vì bao nhiêu tay đàn thay nhau nâng niu. Anh Vượng, người bạn học cùng lớp ở trường Sư Phạm, nói, thích làm tặng tôi món quà. Tôi mừng quá chừng, dẫn anh đến tiệm cà phê, chỉ bức tranh. Không biết sau đó anh Vượng có phải ngồi đồng ở tiệm để ngắm “người mẫu” không. Tác phẩm của anh thật đẹp. Bức tranh anh Vượng tặng treo ở nhà cho đến khi tôi rời Việt Nam. Hơn hai chục năm qua, hình ảnh của cây đàn nhện giăng vẫn còn trong trí nhớ của tôi. Ở Đức, lúc nào trong nhà tôi cũng có cây đàn *guitar*. Lâu lâu, tôi đem đàn xuống lau bụi. Cây đàn trong phòng khách nhà tôi sạch bóng. Nhưng cây đàn trong hồn tôi phủ đầy bụi và nhện giăng chằng chịt. Ngày nào đó, tôi sẽ cẩn trọng phủi đám bụi dày, gỡ những dây tơ nhện. Tôi sẽ gảy nhẹ, thật nhẹ những nốt nhạc cũ, đánh thức đam mê ngày xưa của mình. Tôi sẽ, tôi sẽ... Có lẽ, tôi sẽ đi lại từ đầu. Tôi sẽ tập bản số Một, số Hai... Rồi tôi sẽ náo nức, khi sắp sửa tập đến bài số Chín, số Mười Một. Nhạc điệu của bài Mười Bốn vẫn mơn mọt trong tôi, bài Ba Lăm cũng tuyệt vời. Và “đại tác phẩm” *My Way* của tôi nữa. Tôi biết, tôi sẽ không nâng niu phím đàn với tất cả tâm tình như cách đây hơn mấy thập niên. Nhưng tôi hy vọng, chút đam mê cung đàn còn sót lại đâu đó trong trái tim lấm ngõ, nhiều ngách của tôi, sẽ giúp tôi tìm lại tôi. Tìm lại vài nét hình bóng yêu đàn của tôi ngày xưa.

Tháng Năm 2003

Trích lời ca trong nhạc phẩm:

Cây Đàn Bỏ Quên của nhạc sĩ Phạm Duy

Nguồn: Bông hoa trên phím. Hoàng Quân. Tủ sách T. Văn & Bạn Hữu 2017

Kính dâng lên HT Thượng Thanh Hạ Tĩnh

Từ phương xa,
chúng con xin chấp tay cúi đầu đánh lễ
Tiễn đưa Thầy về cảnh giới Tây Phương.
80 năm trụ đời,
Thầy đã sống chung cùng nỗi khổ của quê hương
Ánh đạo vàng loan tỏa khắp muôn phương.
Thầy dạy chúng con
Lấy từ bi trí tuệ làm đầu
Trong Pháp Phật có tứ trọng ân
Ân tổ quốc là ân cao nhất
Phải giữ gìn mảnh đất của tiền nhân.
Vận nước nổi trôi!

ĐỜI TÔI CÓ CHÀNG

Vẫn còn chút lạnh se da
Mây thay áo mới sơn ca hát mừng
Tôi còn ngủ nướng... chần tung
Cỏ cây hoa lá cũng cùng hồi sinh.

Tiếng con chim gọi bình minh
Tay ai chạm nhẹ men tình ngây say
Cám ơn nhau những tháng ngày
Trời đông tay vẫn trong tay đất diu.

Cám ơn Nhật/Nguyệt nông chiều

1975 “tà quyền” lên ngôi “Hoàng Đế”
Chúng manh tâm bán đứt cơ đồ.
Thầy thấy dân tình thống khổ
Chùa chiền bị đập phá khắp nơi
Tiếng kêu la than khóc gọi kêu Trời!
Cộng sản biến trần gian thành địa ngục.
Mắt từ thương xót chúng sinh
Nhìn VN trong cảnh điêu linh
Thầy lên tiếng đòi quyền cho dân tộc.
Bọn “tà quyền” manh tâm đánh đập
15 năm tù tra tấn dã man
Đèn pha rọi mắt Thầy
cướp đi nguồn ánh sáng!
Thả Thầy về trong cảnh tối tăm
Nghĩ rằng đã thắng!
Rồi từ đó
Thân tứ đại hao mòn theo năm tháng
bởi đòn tù Thầy bị liệt bán thân!
Nhưng lòng từ luôn ngự trị
Thầy vẫn dạy chúng con
Không sợ bạo lực, hung tàn!
Còn tiếng nói là còn thêm sự sống
Mắt mù lòa Thầy không còn thấy
Nhưng tai Thầy vẫn nghe tiếng khóc than
của dân oan, trong tận cùng đất nước
Thân Thầy liệt nhưng trí Thầy vẫn sáng
Nước mắt Thầy đã khóc cho Việt Nam
Làm sao con quên được Thầy ơi!
Từ xa xôi con gọi vãn an Thầy
Con chỉ muốn cúi đầu xin đánh lễ
Lòng bi mẫn của Thầy cho nhân thế
Tấm gương lành cho chúng con theo.
Hôm nay ngày 6 tháng Giêng
Tin buồn Thầy xả thân tứ đại
Giữa vụn nước đang trên đà hấp hối
Con lặng buồn cho cảnh nát nhà tan.
Con khóc Thầy,
Khóc cho dân mình mãi làm than
Khóc cho người cùng dòng máu VN
Mà manh tâm hại người cùng dòng máu!
Thầy ơi! Tiên đưa Thầy về quê hương Phật
Con cầu mong vụn nước khỏi điêu linh.
VN thành Tịnh Độ
Hận thù xóa bỏ
Người yêu người xây dựng lại quê hương
Con cúi đầu đánh lễ Giác Linh
Hòa thượng cao đẳng Phật quốc.
Bất vong nguyện lực,
Tái hiện đàm hoa,
Thẻ nhập Ta Bà,
Tội tà phụ chánh,

Ngày chan nắng ấm đêm khêu trăng soi
Cám ơn trời/đất... quãng roi
Và còn ban tặng đời tôi có chàng.

Kiều Mộng Hà

Bài Thơ Đầu Năm

Con ngồi đây trong phút giây hiện tại,
Giữa những hoang tàn đổ nát
Dòng thời gian cũ vẫn còn đây
Hình ảnh người xưa trong căn nhà ấy
Hạnh phúc tràn đầy trong mái ấm tình thương
Với luống rau tươi
Tiếng cười con trẻ
Nụ cười rồi cũng dần già nua
nét dịu hiền vẫn hiện
Cộng thêm vẻ khoan dung,
Chút xíu gì như trở lại tuổi thơ

.....

Rồi đã đi qua, dòng đời nối tiếp
Con rồi cũng vậy
Một mai nơi này
Thế hệ khác đơm bông
Có trông thấy con
Một thời đã ngang qua
Trong hoang tàn đổ nát?
Lòng vẫn bình an
Trong im lặng như mảnh đất hiền hòa
Ai người qua?
Ai người tới?
Màu lá xanh tươi
Như bừng lên sức sống
Con biết đây là dòng tiếp nối của thời gian

Con nhìn được con đường xưa mây trắng vẫn thông
dong

Trái rộng khắp chân trời
Tiếng kinh vang vọng hiền hòa
Con đã thấy được Thế Tôn
Trong hoang tàn sức sống đã bừng lên
Lâm râm con niệm Đi Đà
Hoa Đàm rực nở , nhà nhà an vui

Tiểu Mai

Ứng hóa độ sanh,
Khứ lai tự tại
Kính thành đánh lễ,
Giác linh Hòa thượng thù từ chứng giám.
Tiểu Mai